

ผลการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการ
สลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล

อรณภัทร์ มากทรัพย์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาการศึกษาระดับปริญญาตรี

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

ผลการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการ
สลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล

อรุณภัทร์ มากทรัพย์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

EFFECTS OF ENGLISH LANGUAGE EXPERIENCE MANAGEMENT BASED ON WHOLE
LANGUAGE APPROACH WITH CODE-SWITCHING TEACHNIQUE TO ENHANCE
LISTENING AND SPEAKING ABILITIES OF PRESCHOOLERS

ONNAPAT MARKSAB

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR MASTER OF EDUCATION
IN EARLY CHILDHOOD EDUCATION
FACULTY OF EDUCATION
BURAPHA UNIVERSITY

2021

COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ อรรถภัทร์ มากทรัพย์ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริประภา พฤทธิกุล)

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

.....
(ดร.สุกัลยา สุเมธ)

ประธาน

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภัทรา คงเรือง)

กรรมการ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริประภา พฤทธิกุล)

กรรมการ

.....
(ดร.สุกัลยา สุเมธ)

กรรมการ

.....
(ดร.เชวง ช้อนบุญ)

.....
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร. สฎายุ ธีระวณิชตระกูล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยบูรพา

.....
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

62920356: สาขาวิชา: การศึกษาปฐมวัย; กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย)

คำสำคัญ: การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษ, แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ, เทคนิคการ
สลับภาษา, ความสามารถด้านการฟังการพูด, เด็กวัยอนุบาล

อรรถภัทร์ มากทรัพย์ : ผลการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบ
ธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัย
อนุบาล. (EFFECTS OF ENGLISH LANGUAGE EXPERIENCE MANAGEMENT BASED ON
WHOLE LANGUAGE APPROACH WITH CODE-SWITCHING TECHNIQUE TO ENHANCE
LISTENING AND SPEAKING ABILITIES OF PRESCHOOLERS) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์:
ศิริประภา พุทธิพิบูล, ค.ด., สุภัลยา สุเมธ, กศ.ด. ปี พ.ศ. 2564.

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูด
ของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
ร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่างคือเด็กวัยอนุบาล อายุ
3-4 ปี โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 30 คน
ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่มโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ใช้เวลาในการทดลองจัดประสบการณ์
ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาครั้งละ 25 นาที
ติดต่อกันสัปดาห์ละ 4 ครั้ง เป็นเวลา 8 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการจัดประสบการณ์
ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาสำหรับเด็กวัยอนุบาล
จำนวน 32 แผน และแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล
ชนิดการประเมินเชิงสถานการณ์โดยใช้มาตราประมาณค่าแบบบรรยาย 3 ระดับ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง
ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ (IOC) ตั้งแต่ .67-1.00 และค่าความเชื่อมั่นตลอดทั้งฉบับเท่ากับ .90
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที (t-test)

ผลการวิจัย พบว่า 1) เด็กวัยอนุบาลมีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
ก่อนการทดลองอยู่ในระดับควรส่งเสริม หลังการทดลองอยู่ในระดับดี 2) เด็กวัยอนุบาลมีความสามารถ
ด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05 ผลการวิจัยนี้สนับสนุนว่าการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบ
ธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาสามารถเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับ
เด็กวัยอนุบาลได้

62920356: MAJOR: EARLY CHILDHOOD EDUCATION; M.Ed. (EARLY CHILDHOOD EDUCATION)

KEYWORDS: ENGLISH LANGUAGE EXPERIENCE MANAGEMENT, WHOLE LANGUAGE APPROACH, CODE - SWITCHING TECHNIQUE, LISTENING AND SPEAKING ABILITIES, PRESCHOOLERS

ONNAPAT MARKSAB : EFFECTS OF ENGLISH LANGUAGE EXPERIENCE MANAGEMENT BASED ON WHOLE LANGUAGE APPROACH WITH CODE-SWITCHING TECHNIQUE TO ENHANCE LISTENING AND SPEAKING ABILITIES OF PRESCHOOLERS. ADVISORY COMMITTEE: SIRAPRAPA PHRUTTIKUL, Ph.D., SUKANLAYA SUCHER, Ed.D. 2021.

The purposes of this research was to study and compare listening and speaking abilities among preschoolers before and after a English language experience management base on the Whole Language Approach with Code-switching techniques. The research model was a quasi-experimental research. Research sample consisted of 30 preschoolers aged 3 to 4 years at Piboonbumpen Demonstration School, Burapha University, in the secondnd semester in the academic year 2020. All participants were cluster randomly assigned by using the classroom as a random unit. The experimental received English language experience management base on Whole Language Approach with Code-switching technique for 25 minutes per session, four times per week for eight weeks. Research instruments were 32 lesson plans of English language experience management base on Whole Language Approach with Code-switching technique for preschoolers; and performance assessment scale of preschoolers' listen and speaking abilities by using 3 level of scoring rubric with the degree of Index of Item – Objective Congruence(IOC) between .67-1.00 and the reliability at .90. The statistic used for data analysis were mean, standard deviation, and independent t-test.

Major findings were as follows:1) The English listening and speaking ability of preschoolers before the experiment was at the “Needs Improvement” level, and after the experiment was at the “Good” level.2) The English listening and speaking ability of

preschoolers after the experiment was significantly higher than those before, at the .05 level. The result of this study supported that English language experience management based on Whole language Approach with Code-switching technique can be used to enhance the English listening and speaking abilities among preschoolers.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงได้เป็นอย่างดี ด้วยความอนุเคราะห์จากบุคคลต่าง ๆ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้ ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริประภา พุทธิกุล อาจารย์ที่ปรึกษาหลักวิทยานิพนธ์ ดร.สุกัลยา สุเมธ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำปรึกษา คำแนะนำในการวิจัย ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ มาโดยตลอด รวมถึงให้กำลังใจอันมีคุณค่ายิ่งต่อการทำวิทยานิพนธ์

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภัทรา คงเรือง ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และ ดร.เชวง ช้อนบุญ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ให้ความกรุณาในการแก้ไขข้อบกพร่องและให้ข้อเสนอแนะในการทำวิทยานิพนธ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ ดร.กัญญา ศิลปกิจยาน ดร.ลีลาวดี ชนะมาร และอาจารย์ณิชนันท์ ฉายแสง ที่ให้คำแนะนำและตรวจประเมินเครื่องมือในการทำวิจัยให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์อันมีค่ายิ่งต่อผู้วิจัย

ขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต "พิบูลบำเพ็ญ" มหาวิทยาลัยบูรพา ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายปฐมวัย บุคลากรทุกท่าน รวมถึงผู้ปกครองและนักเรียน ที่อำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลและดำเนินการวิจัยจนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณอาจารย์กุลชาติ แสงทอง ผู้ช่วยวิจัยที่คอยช่วยเหลือในการให้ความรู้กับผู้ปกครองเกี่ยวกับงานวิจัยฉบับนี้

ขอขอบคุณบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาที่ให้คำแนะนำในการดำเนินการต่าง ๆ ตลอดหลักสูตร

ขอขอบคุณเพื่อน พี่ น้อง นิสิตสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ ที่คอยเคียงข้าง ให้กำลังใจและคอยช่วยเหลือกัน จนทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้สมบูรณ์และสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ประโยชน์และคุณค่าของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอมอบแก่บิดา มารดา ครูบาอาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน

อรณภัทร์ มากทรัพย์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
สมมุติฐานการวิจัย.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
ประโยชน์ที่ได้รับ	7
ขอบเขตของการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
การสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language Approach).....	12
การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กวัยอนุบาล.....	27
ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล	40
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	48
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	52
การกำหนดประชากร การเลือกกลุ่มตัวอย่างและการพิทักษ์สิทธิ์กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	52

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	55
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	55
การเก็บรวบรวมข้อมูล	70
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	74
ตอนที่ 1 ผลการศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลัง การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการ สลับภาษา	75
ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลก่อนและ หลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับ เทคนิคการสลับภาษา	79
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	86
สรุปผลการวิจัย	87
ข้อเสนอแนะ	91
บรรณานุกรม	93
ภาคผนวก	97
ภาคผนวก ก	97
ภาคผนวก ข	106
ภาคผนวก ค	118
ภาคผนวก ง	154
ภาคผนวก จ	161
ประวัติย่อของผู้วิจัย	166

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 เนื้อหาคำศัพท์ที่เหมาะสมกับพัฒนาการด้านภาษาของเด็กวัยอนุบาล อายุ 3-4 ปี....	57
ตารางที่ 2 ชื่อหนังสือนิทานและคำศัพท์ที่นำมาใช้ในการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กวัยอนุบาล	59
ตารางที่ 3 ผลการปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์ฯ ในขั้นการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา	60
ตารางที่ 4 ผลการปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์ฯ ในขั้นการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ.....	61
ตารางที่ 5 ผลการปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์ฯ หลังการนำร่องแผนการจัดประสบการณ์.	61
ตารางที่ 6 โครงสร้างแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัย	65
ตารางที่ 7 เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของ.....	66
ตารางที่ 8 ให้นำแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล	67
ตารางที่ 9 ผลการปรับปรุงแบบประเมินฯ ในขั้นการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา	68
ตารางที่ 10 ผลการปรับปรุงแบบประเมินฯ ในขั้นการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ.....	69
ตารางที่ 11 ผลการปรับปรุงแบบประเมินฯ หลังการนำร่อง	69
ตารางที่ 12 แบบแผนการวิจัย	70
ตารางที่ 13 ความสามารถด้านการฟังของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการทดลอง	77
ตารางที่ 14 ความสามารถด้านการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการทดลอง	78
ตารางที่ 15 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล	80
ตารางที่ 16 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังก่อนและหลังการทดลอง	82
ตารางที่ 17 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังการทดลอง	84

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
ภาพที่ 2 ขั้นตอนการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิค	56
ภาพที่ 3 การสังเคราะห์ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ	63
ภาพที่ 4 การสังเคราะห์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ	64
ภาพที่ 5 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการ	81
ภาพที่ 6 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการทดลอง .	83
ภาพที่ 7 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการทดลอง	85
ภาพที่ 8 ภาพกิจกรรมการออกเสียงเป็นคำศัพท์	89

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษนับเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการเรียนรู้และการสื่อสารในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นยุคสมัยของสังคมแห่งความรู้ และ ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและไม่สามารถคาดการณ์ได้ การสื่อสารภาษาอังกฤษ ได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตของคนไทยและคนทั่วโลก ซึ่งเป็นยุคของสังคมแห่งความรู้และ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศที่ผู้คนสามารถก้าวข้ามพรมแดนโดยการติดต่อสื่อสาร ผ่านภาษาสากล เข้าถึงและถ่ายโอนข้อมูลอย่างรวดเร็วจากทุกมุมโลก (อรรถนิดา หวานคง, 2559) การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาสากลจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ในชีวิตประจำวันสำหรับผู้คนในยุคปัจจุบัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การศึกษา รวมถึงการติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนภาษาและวัฒนธรรม นำมาซึ่ง มิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ การวางรากฐานอันมั่นคงทางการศึกษา ให้มี ความสามารถด้านภาษาและการใช้ภาษาอย่างมีวิจารณญาณ ความสามารถด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน จะสามารถเข้าถึงสารสนเทศ และความรู้เป็นอย่างดี ซึ่งเป็นเครื่องมืออันทรงพลัง ในการเรียนรู้และการสื่อสาร (สุภัทรา คงเรือง, 2560)

เครือข่ายองค์กรความร่วมมือเพื่อทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 หรือ Partnership for 21st Century Skill (2015) ได้ระบุว่า ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือและทักษะที่สำคัญสำหรับเด็ก ถือเป็นหนึ่งในวิชาหลักที่เด็กควรจะได้รับพัฒนาให้มีทักษะและความสามารถในการใช้ ภาษา รวมถึงมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในการสอนภาษาที่สองให้กับเด็ก มีนักวิชาการเชื่อว่า การสอนภาษาที่จะได้ผลอย่างแท้จริงต้องเริ่มตั้งแต่ปฐมวัย เนื่องจาก ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาที่สองจะเจริญสูงสุดในช่วงแรกเกิดถึง 6 ขวบ หลังจากนั้น ความสามารถจะลดลง สอดคล้องกับ สินดี จำเริญนุสิต (2558) ที่กล่าวว่า หน้าต่างแห่งโอกาสของ การเรียนรู้ด้านการส่งเสริมทักษะทางภาษาพัฒนาการด้านสติปัญญาของวัย 3 - 6 ปีนี้ ควรส่งเสริม ทักษะด้านภาษา เด็กจะพูดได้ชัด คล่อง และถูกต้อง โดยการก้าวกระโดดจากพูดเป็นคำ ๆ มาพูด เป็นประโยคและเล่าเรื่องได้ ดังนั้นการส่งเสริมเรื่องภาษาที่สอง เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน หรือ ภาษาที่สองภาษาอื่น ๆ สามารถทำได้กับเด็กวัยนี้

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ ครูต้องปรับเปลี่ยนและประยุกต์วิธีการสอน กิจกรรมการสอน เทคนิคการสอน ตลอดจนสื่อการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ กระบวนการ ความสามารถและมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามมาตรฐานการเรียนรู้ รูปแบบการจัดประสบการณ์ทางภาษาในระดับอนุบาลเป็นการเตรียมความพร้อมที่ควรเหมาะสมกับวัยและต้องคำนึงถึงหลักการเรียนรู้ของเด็ก ที่เน้นการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติจริง ได้ทำกิจกรรมสนุกสนานมากกว่าการนั่งเฉย ๆ และพูดตามครูหรือเรียนแบบท่องจำ (Brown, 2015) ผู้สอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะระดับอนุบาลมีความสำคัญมาก เพราะเป็นแบบอย่างของการพูดที่ชัดเจน สามารถจัดกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม ไม่เข้มงวดมากเกินไป สอดคล้องกับพัฒนาการ (อุบล สรรพพัชญพงษ์, 2556)

รูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับอนุบาลมีหลากหลายรูปแบบ จากการรายงานยังพบปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน เช่น การศึกษาสภาพที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบันพบว่ามีจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองมากขึ้นในลักษณะแยกรายวิชา ไม่บูรณาการเนื้อหาาร่วมกัน (จรัญญา พงษ์สุทธิรักษ์, 2552) ครูส่วนใหญ่ใช้วิธีการสอนแบบเดิม เข้มงวด เน้นเนื้อหามากกว่าการพัฒนาความสามารถทางภาษา (ปัทมทิศา สำราญกิจ, 2551) เน้นการอ่านเขียนซึ่งขัดแย้งกับธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ต้องเริ่มด้วยการฟังพูด อีกทั้งกิจกรรมขาดความน่าสนใจและความเหมาะสมกับพัฒนาการเด็ก การแยกรายวิชาภาษาอังกฤษทำให้เด็กสับสนระหว่างภาษาแม่และภาษาอังกฤษ เกิดรอยเชื่อมต่อระหว่างภาษา ส่งผลต่อเจตคติในการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสม แม้ว่าจะมีความรู้แต่ไม่สามารถใช้ในการสื่อสารได้ (ปุณยวีร์ จิโรภาสวรพงศ์, 2554; อุบล สรรพพัชญพงษ์, 2556)

การศึกษาสภาพที่พึงประสงค์เปรียบเทียบกับสภาพที่เกิดขึ้นจริง สรุปได้ว่า วิธีการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กไทยยังไม่สอดคล้องกับสภาพที่พึงประสงค์ วิธีการจัดการเรียนการสอนของครูยังไม่สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก การเรียนแบบแยกรายวิชาทำให้เกิดความสับสนระหว่างภาษาแม่และภาษาที่สอง จึงทำให้เด็กส่วนใหญ่ขาดทักษะทางภาษา โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูด แม้ว่าจะมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษแต่ก็ไม่สามารถใช้ในการสื่อสารได้ นอกจากนี้ ปุณยวีร์ จิโรภาสวรพงศ์ (2554) ได้กล่าวว่า การสอนที่ไม่เหมาะสมส่งผลให้เด็กขาดความสนใจ เกิดเจตคติที่ไม่ดีและไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษ

ปัญหาข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่าการจัดการศึกษายังมีความต้องการจำเป็นเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดประสบการณ์เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองอย่างสอดคล้องกับพัฒนาการและธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็กวัยอนุบาล อีกทั้งมีความสอดคล้องกับ

หลักการทางการศึกษาปฐมวัย รวมถึงมีการใช้หลักการบูรณาการแนวทางการเรียนรู้ภาษาของเด็กกับแนวคิดในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ บูรณาการทักษะภาษาอังกฤษกับสาระการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้ปกติ เพื่อให้เกิดการจัดประสบการณ์ที่บูรณาการไปกับวิถีชีวิตและกิจวัตรของเด็ก โดยไม่แยกส่วนย่อยเป็นทักษะหรือรายวิชาอันจะนำไปสู่การพัฒนาแบบองค์รวมต่อไป

การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole language approach) เป็นปรัชญาการสอนภาษาแนวทางหนึ่งที่ว่าถึงถึงลักษณะหน้าที่ของภาษา และพัฒนาการทางภาษาของเด็ก สนับสนุนให้เด็กได้ใช้ภาษาอย่างมีความหมายในชีวิตประจำวันอย่างแท้จริง ไม่แยกภาษาเป็นส่วนย่อย ๆ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553) กิจกรรมหนึ่งที่น่าสนใจคือการอ่านร่วมกัน (Shared reading) ที่เปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการฟัง สนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับนิทาน เรียนรู้ความหมายของคำ ได้เรียนรู้ภาษาอย่างเป็นองค์รวม อีกทั้งเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองและเป็นนักคิด นักปฏิบัติที่เรียนรู้ภาษาอย่างมีความสุข (สุภัทรา คงเรือง, 2560) ขั้นตอนการจัดประสบการณ์ คือ 1) เตรียมประสบการณ์ก่อนอ่าน 2) คาดคะเนจากปก 3) ตรวจสอบการคาดคะเนจากภาพในนิทาน 4) ตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่านนิทาน (5) คาดคะเนคำจากโครงสร้างประโยคและความหมายของคำ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553, หน้า 35-59) การวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่ผ่านมา พบว่า สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยไทยอีสานให้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญได้ (รัตติรัตน์ คล่องแคล่ว, 2551) ช่วยพัฒนาการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองให้สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด (อัจฉรา ผิวพรรณ, 2560) การเล่าเรื่องและการอ่านนิทานเป็นประโยชน์ในการใช้ภาษาและการเข้าใจภาษา (Rebecca, 2004) และเทคนิคการเล่าเรื่องสามารถพัฒนาทักษะการพูดของเด็กได้ (Rezeki, 2017)

เทคนิคการสลับภาษา (Code - switching) เป็นเทคนิคการสอนภาษาต่างประเทศรูปแบบหนึ่งที่น่าสนใจและเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นกลวิธีสำหรับการสอนภาษาต่างประเทศโดยเลือกใช้ภาษาที่สองเป็นภาษาหลักและมีการสลับเป็นภาษาแม่ตามความเหมาะสมจากการตรวจสอบความเข้าใจของเด็กขณะจัดประสบการณ์ จึงสามารถนำมาหนุนเสริมการสอนภาษาแบบธรรมชาติได้ จะช่วยให้เด็กมีโอกาสในการเรียนรู้อย่างเต็มที่ เข้าใจและเชื่อมโยงความคิดได้โดยง่าย เกิดความมั่นใจในการฟังพูด เรียนรู้อย่างมีความสุข คลายกังวล ช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ (Lin, 2012) ขั้นตอนของเทคนิคการสลับภาษา คือ 1) ทบทวนความรู้ 2) สาธิต 3) ฝึกปฏิบัติ 4) สรุปความเข้าใจ ซึ่งสามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลให้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญได้

(ปุลนยวีร์ จิโรภาสวรพงศ์, 2554) สอดคล้องกับงานวิจัย ของ Lin (2012) สรุปว่าเทคนิคการสลับภาษาเป็นวิธีที่สามารถมาหนุนเสริมให้กิจกรรมการอ่านร่วมกันเพื่อนำไปใช้ในการจัดประสบการณ์ที่จะใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักและสลับเป็นภาษาไทยอย่างเหมาะสมกับพัฒนาการเด็กได้อย่างมีแนวคิดและขั้นตอนที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้นได้

ความสามารถภาษาอังกฤษเริ่มพัฒนาจากการฟังเป็นพื้นฐานและเชื่อมโยงสิ่งที่ได้ฟังกับประสบการณ์ที่ออกมาเป็นภาษาพูด จากนั้นจึงนำไปสู่การเขียนอ่านต่อไป (นงลักษณ์ งามขำ, 2551) เด็กวัยอนุบาล อายุ 3-4 ปี เริ่มเข้าสู่ระบบการเรียนระดับชั้นอนุบาลเป็นปีแรกจึงควรได้รับการพัฒนาด้านการฟังพูดภาษาอังกฤษก่อน โดยการฟังแบ่งได้ 2 ระดับ คือ 1) การจำแนกเสียง และ 2) การฟังเพื่อความเข้าใจ (Heaton, 1975; Harris, 1974) พฤติกรรมบ่งชี้ความสามารถทางภาษาต่างประเทศ ได้แก่ พฤติกรรมการแสดงออกทางกายและการพูดออกเสียงเพื่อตอบสนองหรือสื่อให้รู้ว่าสามารถเข้าใจความหมายของภาษาที่ได้ยิน (Shaaban, 2000) ความสามารถด้านการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ตามจุดมุ่งหมายของผู้พูด และทำให้ทราบว่าผู้เรียนสามารถเข้าใจภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ ซึ่ง Cameron (2001) จำแนกความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของเด็กไว้ ดังนี้ 1) การรู้คำศัพท์ คือ เด็กสามารถเข้าใจระลึกความหมาย และออกเสียงคำศัพท์ที่เรียนไป อีกทั้งนำคำศัพท์มาใช้ในประโยค เชื่อมโยงคำได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ 2) การใช้ภาษาในบริบทที่เหมาะสม คือ เด็กสามารถนำภาษาไปใช้พูดโต้ตอบและสนทนาอย่างมีความหมายหลังจากที่ได้เรียนรู้ สรุปว่า ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล มีตัวบ่งชี้พฤติกรรมได้แก่ 1) การปฏิบัติตามคำสั่ง 2) การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง 3) การออกเสียงเป็นคำศัพท์ และ 4) การพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค

ความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล ซึ่งจะมีประโยชน์แก่ครูหรือบุคลากรที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเด็กวัยอนุบาลสามารถประยุกต์องค์ความรู้หรือแนวทางในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ที่มีความสอดคล้องกับพัฒนาการทางภาษา มีความเหมาะสมกับวัยและธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็ก นอกจากนี้ เด็กวัยอนุบาลจะได้รับการสร้างเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษผ่านการบูรณาการไปกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ในกิจวัตรประจำวัน ส่งผลให้เด็กเรียนรู้ภาษาอังกฤษซึ่งมีฐานะเป็นภาษาที่สองอย่างเป็นธรรมชาติและมีความหมาย อันจะเป็นการวางรากฐานความพร้อมด้านภาษาเพื่อ

พัฒนาตนเองไปสู่ทักษะที่พึงประสงค์ พร้อมรับมือกับความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในศตวรรษที่ 21 เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพและเป็นอนาคตของชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลัง การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา

สมมุติฐานการวิจัย

เด็กวัยอนุบาลหลังได้รับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา มีความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการที่ผู้วิจัยได้พบปัญหาเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษและความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ จึงมีความสนใจแก้ปัญหาดังกล่าวโดยใช้การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา จำนวน 32 แผน สำหรับเด็กวัยอนุบาล อายุ 3-4 ปี ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับกิจกรรมการอ่านร่วมกันตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (สุภัทรา คงเรือง, 2560) ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับเทคนิคการสลับภาษา(ปยุตยวีร์ จิโรภาสวรพงศ์, 2554) แล้วสังเคราะห์ลำดับขั้นตอนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งเด็กวัยอนุบาลจะได้เรียนรู้และเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ (Heaton, 1975; Harris, 1974; Julia and Martha, 2013; Hurlock, 2001; Shaaban, 2000; Cameron, 2001) โดยสามารถเขียนกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ ดังนี้

ขั้นตอนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา

1. ขั้นเตรียมประสบการณ์ก่อนอ่าน

- 1.1 ขั้นทบทวนความรู้: ประสบการณ์เดิม
- 1.2 ขั้นสาธิต: การคาดคะเนจากปกและนิทาน
- 1.3 ขั้นฝึกปฏิบัติ: คำจากการคาดคะเนปกและนิทาน
- 1.4 ขั้นสรุปความเข้าใจ: ประสบการณ์ก่อนอ่าน

2. ขั้นตรวจสอบการคาดคะเนจากภาพในนิทาน

- 2.1 ขั้นทบทวนความรู้: การคาดคะเนปกและนิทาน
- 2.2 ขั้นสาธิต: การคาดคะเนจากภาพในนิทาน
- 2.3 ขั้นฝึกปฏิบัติ: คำที่ได้จากการคาดคะเนภาพในนิทาน
- 2.4 ขั้นสรุปความเข้าใจ: การคาดคะเนจากภาพในนิทาน

3. ขั้นตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่านนิทาน

- 3.1 ขั้นทบทวนความรู้: การคาดคะเนจากภาพในนิทาน
- 3.2 ขั้นสาธิต: การคาดคะเนจากการอ่านนิทาน
- 3.3 ขั้นฝึกปฏิบัติ: คำที่ได้จากการอ่านนิทาน
- 3.4 ขั้นสรุปความเข้าใจ: การคาดคะเนจากการอ่านนิทาน

4. ขั้นคาดคะเนคำจากโครงสร้างประโยคและความหมาย

- 4.1 ขั้นทบทวนความรู้: การคาดคะเนจากการอ่านนิทาน
- 4.2 ขั้นสาธิต: การคาดคะเนคำจากโครงสร้างประโยคและความหมาย
- 4.3 ขั้นฝึกปฏิบัติ: การคาดคะเนคำจากโครงสร้างประโยคและความหมาย
- 4.4 ขั้นสรุปความเข้าใจ: การคาดคะเนคำจากโครงสร้างประโยคและความหมาย

ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล

1. ด้านการฟังภาษาอังกฤษ

- 1.1 การปฏิบัติตามคำสั่ง
- 1.2 การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง

2. ด้านการพูดภาษาอังกฤษ

- 2.1 การออกเสียงคำศัพท์
- 2.2 การพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. เด็กได้รับการเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษในด้านการฟังและการพูด
2. ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องได้แนวทางในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษซึ่งสังเคราะห์แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาไปใช้บูรณาการกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้ตามที่หลักสูตรสถานศึกษากำหนดไว้เพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาของเด็กต่อไป
3. วงการการศึกษาปฐมวัยต้องมีความรู้ที่เกี่ยวกับการจัดประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและด้านพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาลที่เกิดจากการสังเคราะห์แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 ประชากร คือ เด็กวัยอนุบาล อายุ 3 - 4 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 4 ห้องเรียน 120 คน
 กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กวัยอนุบาล อายุ 3 - 4 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 1 ห้องเรียน 30 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 ตัวแปรอิสระ คือ การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา
 ตัวแปรตาม คือ ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล จำแนกเป็น
 1) ความสามารถด้านการฟัง ได้แก่ 1.1) การปฏิบัติตามคำสั่ง 1.2) การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง
 และ 2) ความสามารถด้านการพูด ได้แก่ 2.1) การออกเสียงเป็นคำศัพท์ 2.2) การพูดโต้ตอบเป็นคำ หรือประโยค
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย
 การทดลองใช้ระยะเวลาครั้งละ 25 นาที ติดต่อกันสัปดาห์ละ 4 ครั้ง เป็นเวลา 8 สัปดาห์ 8 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 32 ครั้ง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนภาษาแบบธรรมชาติ หมายถึง ปรัชญาความเชื่อเกี่ยวกับการสอนภาษา แนวทางหนึ่ง ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาใช้เป็นพื้นฐานในการออกแบบการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษใน ครั้งนี้ ซึ่งมีทฤษฎีพื้นฐานที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ ทฤษฎีที่ว่าด้วยระบบของภาษา ทฤษฎีที่ว่าด้วย ภาษา ความคิด การสื่อสาร และทฤษฎีที่ว่าด้วยการอ่านเขียนระบบภาษา หลักการของแนวการ สอนภาษาแบบธรรมชาติ คือ ใช้ภาษาเพื่อสื่อสารอย่างมีความหมาย ไม่แยกภาษาออกเป็น ส่วน ๆ เด็กได้ใช้ภาษาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับประสบการณ์ของเด็กทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่านและ การเขียน ภายใต้ปรัชญานี้สามารถประยุกต์สู่กิจกรรมได้อย่างหลากหลาย ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจนำกิจกรรมหนึ่ง ได้แก่ กิจกรรมการอ่านร่วมกันมาใช้ในการจัดประสบการณ์ ภาษาอังกฤษ สามารถจำแนกขั้นตอนการสอนได้เป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) เตรียมประสบการณ์ ก่อนอ่าน 2) คาดคะเนจากปกและนิทาน 3) ตรวจสอบการคาดคะเนจากภาพในนิทาน 4) ตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่านนิทาน และ 5) คาดคะเนคำจากโครงสร้างของประโยค และความหมายของคำ

2. เทคนิคการสลับภาษา หมายถึง กลวิธีที่ครูเลือกใช้ภาษาในการสื่อสารขณะจัด ประสบการณ์เพื่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยครูจะเลือกใช้ภาษาที่สองเป็นภาษาหลักในการจัด ประสบการณ์การเรียนรู้และมีการสลับสับเปลี่ยนเป็นภาษาแม่ภายในบทสนทนา ซึ่งอาจเกิดได้ทั้ง ในระดับคำ วลี และประโยค การสลับภาษาจะเป็นกลวิธีที่นำมาใช้เมื่อผู้สอนสังเกตและประเมินว่า จะช่วยให้เด็กเกิดการเชื่อมโยงความคิด สามารถเข้าใจสิ่งที่สอนได้อย่างง่ายดายและรวดเร็วขึ้น ก่อให้เกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการ สื่อสารกับเด็ก และสลับสับเปลี่ยนไปใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ของเด็กในการจัดประสบการณ์ การเรียนรู้ ขั้นตอนของเทคนิคการสลับภาษาจำแนกได้เป็น 4 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นทบทวนความรู้ หมายถึง การทบทวนสิ่งที่เด็กได้เรียนไปแล้วในครั้งก่อน และมุ่งเน้นการสะท้อนความรู้เดิม 2) ขั้นสาริต หมายถึง การกระตุ้นความสนใจโดยการนำเสนอคำศัพท์ใหม่และเชื่อมโยงความคิด ใ้กับเด็กด้วยภาษาแม่ แล้วครูสาริตคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เน้นพัฒนาทักษะการฟัง 3) ขั้นฝึกปฏิบัติ หมายถึง เป็นการออกคำสั่งซ้ำ ๆ ให้เด็กได้ฝึกปฏิบัติตามคำศัพท์ที่ได้เรียนไป ในลักษณะกลุ่มย่อยหรือรายบุคคลเพื่อให้เกิดการฟังอย่างเข้าใจ ครูตรวจสอบความเข้าใจของเด็ก และให้ความช่วยเหลือด้วยการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษตามความจำเป็น และ 4) ขั้นสรุปความเข้าใจ หมายถึง ขั้นของการตรวจสอบความเข้าใจจากสิ่งที่ได้เรียนไป ผ่านกิจกรรม อื่น ๆ ภายใต้บรรยากาศที่สนุกสนานเป็นกันเอง

3. การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กวัยอนุบาล อายุ 3-4 ปี ที่ใช้กิจกรรมการอ่านร่วมกันตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติโดยครูมีกลวิธีเลือกใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักและมีการสลับเป็นภาษาไทยตามความเหมาะสมจากการตรวจสอบความเข้าใจของเด็กขณะจัดประสบการณ์ จึงสามารถนำมาหนุนเสริมการสอนภาษาแบบธรรมชาติได้ โดยบูรณาการในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ วันละ 25 นาที ในการทดลองครั้งนี้ จำนวน 8 สัปดาห์ คัดเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมกับพัฒนาการ สื่อที่ใช้คือนิทาน 8 เรื่อง รวม 32 แผนสรุปการสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดประสบการณ์จากกิจกรรมการอ่านร่วมกันตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาได้ดังนี้

วันที่ 1 ขึ้นเตรียมประสบการณ์ก่อนอ่าน หมายถึง กิจกรรมปูพื้นฐานความเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์เดิม และการคาดคะเนจากปก มี 4 ชั้นย่อย ได้แก่ 1.1) ทบทวนความรู้และประสบการณ์เดิมที่เกี่ยวข้องกับนิทาน 1.2) สาธิตการคาดคะเนชื่อเรื่องและเนื้อเรื่องจากปกนิทาน และการออกเสียงคำศัพท์ใหม่ 1.3) ฝึกปฏิบัติการคาดคะเนชื่อเรื่องและเนื้อเรื่องจากปกนิทาน การออกเสียงคำศัพท์ใหม่ที่พบ 1.4) สรุปความเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์เดิม การคาดคะเนชื่อเรื่องและเรื่องราวจากปก และคำศัพท์ใหม่

วันที่ 2 ขึ้นตรวจสอบการคาดคะเนจากภาพในนิทาน หมายถึง กิจกรรมการคาดคะเนเรื่องราวโดยใช้ภาพในนิทานเป็นสิ่งที่ชี้แนะ มี 4 ชั้นย่อย ได้แก่ 2.1) ทบทวนความรู้จากระยะเตรียมประสบการณ์ก่อนอ่าน 2.2) สาธิตการตรวจสอบสิ่งที่คาดคะเนจากปกกับภาพในนิทาน การคาดคะเนจากภาพในนิทาน และการออกเสียงคำศัพท์ใหม่ 2.3) ฝึกปฏิบัติการตรวจสอบสิ่งที่คาดคะเนจากปกกับภาพในนิทาน การคาดคะเนจากภาพในนิทาน และการออกเสียงคำศัพท์ใหม่ 2.4) สรุปความเข้าใจเกี่ยวกับการคาดคะเนจากภาพในนิทาน และคำศัพท์ใหม่

วันที่ 3 ขึ้นตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่าน หมายถึง กิจกรรมเล่านิทานโดยครูอ่านข้อความประกอบภาพ ตรวจสอบสิ่งที่คาดคะเนกับการอ่าน มี 4 ชั้นย่อย ได้แก่ 3.1) ทบทวนความรู้จากระยะตรวจสอบการคาดคะเนจากภาพในนิทาน 3.2) สาธิตการอ่านเรื่องราวประกอบภาพ การตรวจสอบสิ่งที่คาดคะเนไว้กับการอ่าน 3.3) ฝึกปฏิบัติการตรวจสอบสิ่งที่คาดคะเนไว้กับการอ่านและการออกเสียงคำศัพท์ใหม่ 3.4) สรุปความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในนิทานและคำศัพท์ใหม่

วันที่ 4 ขึ้นคาดคะเนคำจากโครงสร้างประโยคและความหมาย หมายถึง กิจกรรมคาดคะเนคำที่หายไปโดยอาศัยโครงสร้างประโยคและความหมายของคำ มี 4 ชั้นย่อย ได้แก่

4.1) ทบทวนความรู้จากระยะตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่าน 4.2) สถิติการอ่านประโยค โดยใช้โครงสร้างประโยคและความหมายของคำเป็นสิ่งชี้แนะ 4.3) ฝึกปฏิบัติอ่านประโยคโดยใช้ โครงสร้างประโยคและความหมายของคำเป็นสิ่งชี้แนะ 4.4) สรุปความเข้าใจเกี่ยวกับคำและ ประโยคจากนิทานและธนาคารคำศัพท์ที่ได้สะสมไว้

4. ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล หมายถึง พฤติกรรมของเด็กวัยอนุบาล อายุ 3-4 ปี ที่แสดงออกผ่านทางท่าทางและคำพูดซึ่งสะท้อนว่าเข้าใจสิ่ง ฟังและสามารถออกเสียงเพื่อสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ตามวัย ประกอบด้วยโครงสร้างและตัว บ่งชี้ ดังนี้ 1) ด้านการฟัง มี 2 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1.1) การปฏิบัติตามคำสั่ง มี 2 พฤติกรรม ได้แก่ 1.1.1) ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ได้ 1.1.2) ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคได้ 1.2) การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง มี 2 พฤติกรรม ได้แก่ 1.2.1) ฟังคำศัพท์และชี้บอกสิ่งของหรือรูปภาพตรงกับสิ่งที่ได้ยินได้ 1.2.2) ฟังประโยคหรือเรื่องราวจากนิทานและชี้บอกรูปภาพในนิทานตรงกับสิ่งที่ได้ยินได้ 2) ด้านการพูด มี 2 ตัวบ่งชี้ 2 ได้แก่ 2.1) การออกเสียงคำศัพท์ มี 2 พฤติกรรม ได้แก่ 2.1.1) พูดออกเสียงคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้จากนิทานได้ 2.1.2) พูดออกเสียงประโยคที่ได้เรียนรู้จาก นิทานได้ 2.2) การพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค มี 2 พฤติกรรม ได้แก่ 2.2.1) พูดโต้ตอบบท สนทนาในชีวิตประจำวันได้ 2.2.2) เล่านิทานตามความคิดของตนเองเป็นคำ วลี หรือประโยคโดย อาศัยภาพหรือจำจากเรื่องราวที่เคยฟังได้ ประเมินโดยแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและ การพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล เป็นแบบประเมินเชิงปฏิบัติการ (Performance assessment) จำนวน 2 ฉบับ เพื่อใช้ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง จำนวน 8 สถานการณ์ที่ ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5. เด็กวัยอนุบาล หมายถึง เด็กชาย - หญิง อายุ 3 - 4 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง ผลการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบ
ธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสรุป
สาระพอสั่งเขปตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การสอนภาษาแบบธรรมชาติ
 - 1.1 ความสำคัญของการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
 - 1.2 ทฤษฎี แนวคิดและหลักการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
 - 1.3 การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
 - 1.4 กิจกรรมการอ่านร่วมกัน
 - 1.5 บทบาทครูในการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
 - 1.6 การประเมินตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
2. การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กวัยอนุบาล
 - 2.1 ความหมายของภาษาต่างประเทศ
 - 2.2 แนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ
 - 2.3 ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล
 - 2.4 หลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กวัยอนุบาล
 - 2.5 แนวทางในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กวัยอนุบาล
 - 2.6 เทคนิคการสลับภาษา
3. ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล
 - 3.1 ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล
 - 3.2 ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล
 - 3.3 ประสบการณ์สำคัญและสาระการเรียนรู้ด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
 - 3.4 การประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยต่างประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยในประเทศไทย

การสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language Approach)

การสอนภาษาแบบธรรมชาติ เป็นแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา ซึ่งแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ มีการนำมาใช้ครั้งแรกในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ผู้วิจัยจึงได้สังเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความสำคัญของการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ทฤษฎี แนวคิดและหลักการสอนภาษาแบบธรรมชาติ การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ บทบาทครูในการสอนภาษาแบบธรรมชาติ รวมถึงการประเมินตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ สรุปได้ดังนี้

ความสำคัญของการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

การสอนภาษาธรรมชาติ (Whole Language Approach) เป็นการสอนที่พยายามจะใช้ภาษาเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ การสื่อสารและการคิด โดยไม่พยายามแยกภาษาออกเป็นส่วนย่อย ๆ แต่เป็นการพยายามมองภาษาโดยรวม จากสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์จริงมาช่วยทำให้ภาษานั้นง่ายต่อการเรียนรู้ไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

Goodman (1989) กล่าวว่า ความสำคัญของการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ว่ามีความเหมาะสมกับเด็กมาก เพราะเป็นการเรียนภาษาที่เน้นความหมายของบทเรียนมากกว่าการให้ความสำคัญกับกฎและไวยากรณ์ เมื่อเปรียบเทียบกับการสอนเสียง การสอนเสียงจะมีกฎเกณฑ์มากมาย อาจทำให้เด็กมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษา ส่วนการสอนภาษาแบบธรรมชาติ จะทำให้เด็กเข้าใจบทเรียนได้ง่ายและน่าสนใจตามวัย พัฒนาการและการเรียนรู้ที่มีความหมายจะช่วยพัฒนาการคิดในเด็กได้ดี

หรรษา นิลวิเชียร(2535) กล่าวว่า การสอนภาษาแบบธรรมชาติ เป็นการจัดประสบการณ์ภาษาที่เหมาะสมกับพัฒนาการและความสนใจของเด็ก ทำให้การเรียนภาษาเป็นเรื่องง่าย ทำให้เด็กประสบความสำเร็จในการทำงานและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน มีความสุขในการเรียน

ฉันทนา ภาคบงกช (2537) กล่าวถึง ความสำคัญของการสอนภาษาธรรมชาติไว้ดังนี้ ช่วยทำให้เด็กมีความสุข สนุกสนานในการเรียนภาษาและมีทัศนคติที่ดีต่อเรียนรู้ ให้เด็กได้รับการพัฒนาภาษา ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนเพิ่มขึ้น ทำให้ครูและผู้ปกครองเกิดความเข้าใจในการพัฒนาทางภาษาทั้งด้านการอ่านและเขียนเพิ่มขึ้นและสนองความต้องการของผู้ปกครองส่วนมาก ซึ่งต้องการให้เด็กได้รับพัฒนาภาษาในช่วงปฐมวัย

สรุปได้ว่า การสอนภาษาแบบธรรมชาติ มีความสำคัญกับการเรียนภาษาสำหรับเด็ก เพราะเป็นการเรียนที่เน้นความหมายของบทเรียนมากกว่าการให้ความสำคัญกับกฎและไวยากรณ์

เป็นการจัดประสบการณ์ทางภาษาที่เหมาะสมกับเด็ก ทำให้เด็กเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา และมีความสุขในการเรียน อีกทั้งยังสนองต่อความต้องการของครูและผู้ปกครองอีกด้วย ซึ่งผู้วิจัยได้นำแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ซึ่งอยู่บนพื้นฐานการให้ความสำคัญกับความหมายของการใช้ภาษาเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ โดยไม่พยายามแยกภาษาออกเป็น ส่วนย่อย ๆ ซึ่งสอดคล้องกับการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กวัยอนุบาล

ทฤษฎี แนวคิด และหลักการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ มีทฤษฎีพื้นฐานมาจากทฤษฎีที่ว่าด้วยธรรมชาติของ ภาษา ดังนี้ (บุษบง ตันติวงศ์, 2536)

1. ทฤษฎีว่าด้วยระบบของภาษา ประกอบด้วย 3 ระบบ คือ ระบบความหมาย ระบบ ไวยากรณ์และระบบเสียง ทฤษฎีนี้เชื่อว่าความหมายเป็นหัวใจของภาษา ส่วนไวยากรณ์และเสียง เป็นเสียงส่วนประกอบสถานการณ์กำหนดคำ ซึ่งกำหนดความหมายในการสื่อสาร เด็กจะไม่ พยายามอ่านและเขียนด้วยการส้ากค้ำไปทีละตัว แต่จะคิดค้ำที่สื่อความหมายได้เหมาะสมที่สุด ในสถานการณ์นั้น

2. ทฤษฎีว่าด้วยภาษา ความคิดและสัญลักษณ์สื่อสาร ทฤษฎีนี้เชื่อว่า ภาษาเป็น สัญลักษณ์สื่อสารที่ไม่สามารถถ่ายทอดความคิดทุกอย่างได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสื่อ ความหมายจึงจำเป็นต้องใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมายและถ่ายทอดประสบการณ์ต่าง ๆ หลายรูปแบบ ด้วยเหตุนี้การจัดประสบการณ์การเรียนการสอนภาษาแบบธรรมชาติตามแนว ความเชื่อของทฤษฎีจึงรวมกับศิลปะ ดนตรีและละคร เป็นส่วนสำคัญของการเรียนการสอน ถ้า เด็กไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวจากภาษาได้ครบถ้วน เขาก็จะสามารถคาดคะเนเรื่องราวจาก ท่าทาง ภาพประกอบหรือดนตรีที่เข้ากับเหตุการณ์สำคัญของเรื่องได้

3. ทฤษฎีว่าด้วยการอ่านเขียนในระบบภาษา ทฤษฎีนี้เชื่อว่าทุกคนต้องสะสม ประสบการณ์ทางภาษาไว้เป็นข้อมูลสำหรับใช้ต่อไป ความก้าวหน้าในการใช้ภาษาต้องอาศัย องค์ประกอบทางภาษาหลายด้าน เนื่องจากการอ่านและการเขียนเป็นกิจกรรมที่ต้องสื่อ ความหมายกับผู้อื่น และเป็นระบบที่พึ่งพาซึ่งกันและกัน เป็นกระบวนการที่ใช้เวลานานและอาศัย การสะสมประสบการณ์

Goodman (1986) ได้กล่าวถึงแนวคิดพื้นฐานของการเรียนภาษาแบบธรรมชาติไว้ดังนี้

1. การเรียนภาษาต้องเรียนจากสิ่งที่เป็นจริงและเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับผู้เรียน โดยเรียนไป พร้อมกันทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

2. การเรียนภาษาผู้เรียนต้องได้รับประสบการณ์จริง เพื่อให้เห็นกระบวนการใช้ภาษาที่หลากหลายสถานการณ์

3. การเรียนภาษาสามารถเรียนได้ทุกแห่งหนและทุกกิจกรรม

4. การเรียนภาษาต้องเกิดขึ้นจากผู้เรียนเอง โดยมีครูหรือผู้ใหญ่เป็นผู้ให้การสนับสนุน และเป็นแบบอย่างในการใช้ภาษาที่เหมาะสม

5. การเรียนภาษาต้องเป็นการทำกิจกรรมทางภาษาร่วมกับระหว่างครูและผู้เรียน

6. การเรียนภาษา ผู้เรียนสามารถตัดสินใจพิจารณาการใช้ภาษาด้วยตนเอง

นฤมล เนียมหอม (2540) ได้กล่าวถึง หลักการของสอนภาษาแบบธรรมชาติ ไว้ดังนี้

1. การจัดสภาพแวดล้อม การสอนภาษาจะต้องสร้างสภาพแวดล้อมให้เด็กได้คุ้นเคยกับการใช้ภาษาอย่างมีความหมายและเป็นองค์รวม ตัวหนังสือที่ปรากฏในห้องเรียนจะต้องมีเป้าหมายในการใช้จริง ๆ หนังสือที่ใช้จะต้องเป็นหนังสือที่ใช้ภาษาที่มีความหมายสมบูรณ์ในตัว ไม่แบ่งเป็นทักขะย่อย ๆ และจะต้องให้เด็กมีส่วนในการจัดสภาพแวดล้อมด้วย

2. การสื่อสารที่มีความหมาย การสอนภาษาควรให้เด็กมีโอกาสสื่อสารโดยมีพื้นฐานจากประสบการณ์จริงที่มีความหมายต่อเด็ก ครูจะต้องจัดเวลาให้เด็กมีโอกาสที่จะอ่านและเขียนอย่างมีจุดมุ่งหมายจริง ๆ โดยที่ไม่ใช่เป็นเพียงกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อการฝึกหัด และจะต้องให้เด็กได้ใช้เวลาในการอ่านและเขียนตามโอกาสตลอดทั้งวัน โดยไม่ต้องกำหนดตายตัวว่าช่วงเวลาใดต้องอ่านหรือช่วงเวลาใดต้องเขียน

3. การเป็นแบบอย่าง การสอนภาษาจะต้องให้เด็กเห็นประโยชน์ของการใช้ภาษาในความมุ่งหมายต่าง ๆ ครูจะต้องอ่านและเขียนโดยมีจุดมุ่งหมายในการใช้จริง ๆ ให้เด็กเห็น เช่น เพื่อการสื่อสารเพื่อความเพลิดเพลิน เพื่อค้นหาวิธีการ ฯลฯ นอกจากนี้ครูยังต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้เด็กเห็นว่าการอ่านเป็นเรื่องสนุก เพื่อสร้างให้เด็กเกิดความรู้สึกที่ดีต่อการอ่าน

4. การตั้งความคาดหวัง การสอนภาษาจะต้องเป็นไปในลักษณะเดียวกันกับที่เด็กเรียนรู้ที่จะพูด ครูควรเชื่อมั่นว่าเด็กจะสามารถอ่านและเขียนได้ดีขึ้นและถูกต้องยิ่งขึ้น เด็กมีความสามารถในการอ่านและการเขียนตั้งแต่ยังอ่านและเขียนไม่เป็น ดังนั้น เด็กจึงควรได้รับโอกาสที่จะอ่านและเขียนตั้งแต่วันแรกที่มาโรงเรียน

5. การคาดคะเน การสอนภาษาควรให้เด็กมีโอกาสที่จะทดลองกับภาษา สร้างสมมติฐานเบื้องต้นของตนและมีโอกาสเดาหรือคาดคะเนคำที่จะอ่าน และมีโอกาสคิดประดิษฐ์สัญลักษณ์และคิดสะกดเพื่อการเขียน ไม่ควรคาดหวังให้เด็กอ่านและเขียนได้เหมือนผู้ใหญ่

6. การใช้ข้อมูลย้อนกลับ การสอนภาษาควรตอบสนองของความพยายามในการใช้ภาษาของเด็กในทางบวก ยอมรับการอ่านและการเขียนของเด็กว่าเป็นสิ่งที่มีความหมายแม้ว่าจะยังไม่ถูกต้องสมบูรณ์ และพยายามตอบสนองเด็กให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ อาจให้เด็กได้เห็นตัวอย่างที่ถูกต้องอย่างเป็นธรรมชาติ เช่น การอ่านหนังสือเล่มที่เด็กชอบอ่านให้เด็กฟังในโอกาสอื่น ๆ หรือเขียนให้ดูเมื่อมีการสนทนาในกลุ่มใหญ่ เป็นต้น

7. การยอมรับนับถือ การสอนภาษาจะต้องตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็กว่าเด็กจะเรียนรู้การอ่านและเขียนอย่างแตกต่างกัน ตามช่วงเวลา และอัตราที่แตกต่างกัน ครูจะต้องศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล ศึกษาความสนใจ ความสามารถ และสอนเด็กตามความสามารถที่แตกต่างกันของเด็ก เด็กจะต้องได้ตัดสินใจเลือกกิจกรรมที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง ในช่วงเวลาเดียวกันเด็กไม่จำเป็นต้องทำกิจกรรมอย่างเดียวกัน หรือทำกิจกรรมตามลำดับขั้นตอนเพราะการเรียนรู้ภาษาไม่มีลำดับขั้นตอนที่ถูกต้องตายตัว

8. การสร้างความรู้สึกเชื่อมั่น การสอนภาษาต้องส่งเสริมให้เด็กรู้สึกปลอดภัยที่จะคาดคะเนในการอ่านหรือเขียน แม้จะไม่เคยอ่านหรือเขียนมาก่อน ครูจะต้องทำให้เด็กไม่กลัวที่จะขอความช่วยเหลือด้านการอ่านและเขียนเมื่อจำเป็น เด็กจะต้องไม่ถูกตราหน้าว่าไม่มีความสามารถในการอ่านและเขียน ดังนั้น การสอนภาษาจึงต้องเป็นไปอย่างเหมาะสมกับพัฒนาการและความสามารถของเด็กเพื่อให้เด็กมีความเชื่อมั่นว่าตนมีความสามารถที่จะอ่านและเขียนได้

หลักการสอนภาษาธรรมชาติสำหรับนำทฤษฎีไปใช้เป็น “เงื่อนไขในการเรียนรู้” (Fisher, 1991 อ้างถึงใน ศิริประภา พงศ์ไทย, 2542) ดังนี้

1. การจัดสิ่งแวดล้อมทางภาษา (Immersion) เงื่อนไขในการเรียนรู้ภาษา คือ ให้เด็กอยู่ท่ามกลางการใช้ภาษาอย่างมีความหมายและเป็นองค์รวม เด็กแวดล้อมไปด้วยภาษาที่เด็กจะต้องเรียนรู้มาตั้งแต่เกิด ในห้องเรียนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติก็เช่นเดียวกัน จะต้องแวดล้อมไปด้วยภาษาหลาย ๆ ลักษณะ ตัวหนังสือที่ปรากฏในห้องเรียนมีเป้าหมายในการใช้จริง หนังสือที่ใช้จะต้องเป็นหนังสือที่ใช้ภาษาที่มีความสมบูรณ์ในตัว ไม่แบ่งเป็นทักชะย่อย ๆ และบูรณาการการอ่านเขียนให้เข้ากับทุกวิชาในกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดวัน

2. การเป็นแบบอย่าง (Demonstration) การที่เด็กอยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมการใช้ภาษา ไม่เพียงพอที่จะทำให้เด็กสามารถรู้หนังสือได้เอง เด็กต้องการที่จะเห็นการแสดงหรือการสาธิตแบบอย่างการใช้ภาษาอย่างเป็นองค์รวม นอกจากนี้ครูยังต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้เด็กเห็นว่าการอ่านเป็นเรื่องสนุก เพื่อสร้างให้เด็กเกิดความรู้สึกที่ดีต่อการอ่าน

3. การส่งเสริมให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรม (Engagement) เด็กได้เห็นการสาธิตการใช้ภาษาตั้งแต่เกิด แต่เด็กจะได้เรียนรู้จากการได้เห็นการสาธิตนั้น ถ้าเด็กมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทางภาษาและเด็กจะมีส่วนร่วมก็ต่อเมื่อกิจกรรมนั้นมีความหมายและมีจุดมุ่งหมายในการใช้จริงเฉพาะรายบุคคล และเมื่อประสบการณ์ที่เขาได้รับเป็นไปในทางบวก

4. การตั้งความคาดหวัง (Expectation) เมื่อทารกเริ่มหัดพูด พ่อแม่ทุกคนมีความคาดหวังว่าเมื่อทารกโตขึ้นจะสามารถพูดเป็น การตอบสนองทางบวกเพียงเล็กน้อยต่อความพยายามของเด็กที่จะอธิบายหรือพูดอะไรก็ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ของเด็ก เมื่อเด็กเริ่มหัดเขียนอ่าน ครูก็ควรตั้งความคาดหวังต่อการเรียนเขียนอ่านในลักษณะเดียวกับที่เด็กเรียนรู้ที่จะพูด ครูควรเชื่อมั่นว่าเด็กจะมีความสามารถทางภาษาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ อ่านและเขียนได้ดีขึ้นและถูกต้องยิ่งขึ้น

5. การให้โอกาสเด็กรับผิดชอบตนเอง (Responsibility) ในห้องเรียนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เด็ก ๆ จะต้องรับผิดชอบต่อการตัดสินใจของตนเอง มีโอกาสในการเลือกว่าจะเข้าร่วมกิจกรรมใดที่จะช่วยขยายพัฒนาการของตนในฐานะที่เป็นผู้เรียน เด็กจะต้องได้รับการเสนอการสาธิตหลาย ๆ ลักษณะ เพื่อที่จะไปถึงความมุ่งหมายและจะต้องรู้สึกอิสระในการเลือกวิธีการที่ดีที่สุดตามความต้องการที่จะไปถึงการพัฒนาตนเองต่อไป

6. การยอมรับผลงานของเด็กที่ไม่สมบูรณ์เท่าผลงานของผู้ใหญ่ (Approximation) ครูต้องยอมรับผลงานของเด็กที่ยังไม่สมบูรณ์นั้นแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มที่จะพัฒนาไปสู่ความสมบูรณ์แบบ ในห้องเรียนเด็กจะต้องรู้สึกอิสระที่จะเสี่ยงทำสิ่งต่าง ๆ และได้รับการสนับสนุนให้ทดลองการอ่านและเขียน เด็กควรได้รับการชื่นชมเมื่อสามารถทำได้ใกล้เคียงกับความสามารถที่แท้จริง

7. การให้เด็กได้ใช้ภาษาอย่างมีความมุ่งหมาย (Use) เด็กเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำ ห้องเรียนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ จะให้โอกาสและเวลาแก่ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมที่สนับสนุนการเรียนรู้ภาษาในแนวทางที่มีความหมาย มีจุดมุ่งหมายในการใช้งานในสถานการณ์จริง และเป็นวิธีการธรรมชาติจริง และทักษะพื้นฐานที่เด็กต้องเรียนรู้ตลอดชีวิต ครูต้องจัดเวลาให้เด็กมีโอกาสอ่านเขียนอย่างมีความมุ่งหมายจริง และให้เด็กได้ใช้เวลาในการอ่านและการเขียนตามโอกาสตลอดทั้งวัน

8. การตอบสนอง (Response) พ่อแม่ตอบสนองแก่เด็กอย่างสม่ำเสมอด้วยการสนทนา ไม่ว่าจะเป็นการตอบคำถาม การตอบสนองการร้องขอของเด็ก การอธิบายสิ่งที่น่าสนใจให้เด็กฟังอย่างมากมาย เด็กจึงได้รับผลย้อนกลับจากสิ่งที่เด็กสร้างความหมายขึ้นมา ดังนั้นในห้องเรียน

ตามแนวการสอนภาษาธรรมชาติเด็กจะต้องได้รับการตอบสนองหรือผลย้อนกลับเกี่ยวกับการเรียนรู้ โดยผ่านการแลกเปลี่ยนกับเพื่อนและครูด้วยวิธีการและการปฏิบัติที่เหมาะสม เพื่อให้เด็กสร้างความหมายและเกิดการเรียนรู้เฉพาะตน

สรุปได้ว่า แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ มีทฤษฎีพื้นฐานมาจากทฤษฎีที่ว่าด้วยระบบของภาษา ประกอบด้วย 3 ระบบ คือ ระบบความหมาย ระบบไวยากรณ์และระบบเสียง ทฤษฎีนี้เชื่อว่าความหมายเป็นหัวใจของภาษา ภาษาเป็นสัญลักษณ์สื่อสารที่ไม่สามารถถ่ายทอดความคิดทุกอย่างได้ ทุกคนต้องสะสมประสบการณ์ทางภาษาไว้เป็นข้อมูลสำหรับใช้ต่อไป ซึ่งผู้วิจัยจึงนำแนวคิดที่ว่า การเรียนภาษาต้องเรียนจากสิ่งที่เป็นจริงและเกี่ยวข้องกับผู้ใช้เรียน โดยเรียนไปพร้อมกันทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ได้รับประสบการณ์จริง ทำกิจกรรมทางภาษาร่วมกันระหว่างครูและผู้เรียน โดยมีหลักการ คือ มีการจัดสภาพแวดล้อมให้เด็กคุ้นเคยกับการใช้ภาษา เป็นแบบอย่างที่ดี ครูมีความเชื่อมั่นว่าเด็กจะทำได้ เกิดการคาดคะเนคำที่จะอ่าน พยายามตอบสนองความพยายามของเด็กในทางบวก และยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล

การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

การสอนภาษาแบบธรรมชาติจะใช้วิธีสอนเป็นหน่วยบูรณาการ เพื่อให้ประสบการณ์ที่มีความหมายกับเด็กเพราะได้เห็นความสัมพันธ์ ตัวอย่าง เช่น “การเจริญเติบโตของพืช” แสดงให้เห็นถึงการบูรณาการเนื้อหาในหน่วยการเรียนรู้ (Morrow, 1989 : 142) ประกอบกิจกรรม ดังนี้

1. กิจกรรมหาความรู้ เช่น การเพาะถั้ว สังเกตการณ์เจริญเติบโต วัดความเจริญเติบโตและบันทึก แกะเมล็ดในถั้วอภิปราย ศึกษาต้นไม้นอกสถานที่ ฯลฯ
2. กิจกรรมครูอ่านหนังสือให้ฟัง เช่น อ่านนิทานเรื่อง “หัวผักกาดยักษ์” แล้วเปรียบเทียบวิธีการปรับปรุงหัวผักกาดเป็นอาหารแบบต่าง ๆ ฯลฯ
3. กิจกรรมที่ทำแล้วนำมาเล่าสู่กันฟัง เช่น เด็กไปทดลองเพาะพืชที่บ้าน แล้วนำมาเล่า
4. กิจกรรมเขียนอ่านร่วมกัน เช่น ช่วยกันทำชาร์ทว่าพืชต้องการอะไร อ่านบทกลอนเกี่ยวกับต้นไม้ ดอกไม้ ฯลฯ
5. กิจกรรมการเขียนตามคำฟัง เช่น วาดหรือเขียนเรื่องเกี่ยวกับพืชและการปลูกต้นไม้
6. กิจกรรมอ่านตามคำฟัง เช่น อ่านหนังสือเกี่ยวกับต้นไม้ในมุมห้องสมุด
7. กิจกรรมดนตรีและจังหวะ เช่น ร้องเพลงและแสดงท่าทางเกี่ยวกับพืช
8. กิจกรรมศิลปะ เช่น วาด เกี่ยวกับพืช

9. กิจกรรมคณิตศาสตร์ เช่น เปรียบเทียบการเจริญเติบโตของพืช ฯลฯ

10. กิจกรรมการเล่นกลางแจ้ง เช่น เล่น “ขายดอกไม้”

การจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยตามแนวการจัด

ประสบการณ์ทางภาษาแบบธรรมชาติต้องจัดให้สอดคล้องกับลักษณะหน้าที่ของภาษา กล่าวคือ เป็นกิจกรรมที่สนับสนุนให้เด็กได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายในชีวิตประจำวันอย่างแท้จริง (นฤมลเนียมหอม, 2540) ประกอบด้วยกิจกรรม 9 กิจกรรมดังต่อไปนี้

1. การสนทนาข่าวและเหตุการณ์ (Morning message)

2. การอ่านออกเสียงให้เด็กฟัง (Reading aloud)

3. การเล่าเรื่องซ้ำ (Story retelling)

4. การอ่านร่วมกัน (Shared reading)

5. การอ่านแบบชี้แนะ (Guided reading)

6. การอ่านอิสระ (Independent reading)

7. การอ่านตามลำพัง (Sustained silent reading-SSR)

8. การเขียนร่วมกัน (Shared writing)

9. การเขียนอิสระ (Independent writing)

สรุปได้ว่า การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ มีทั้งส่วนที่เด็ก เรียนรู้โดยอิสระตามความสนใจของเด็กเองและมีทั้งส่วนที่ครูเสนอแนะการใช้ภาษาที่บูรณาการ กับหน่วยการเรียนรู้ ครูควรคำนึงถึงพัฒนาการและความสนใจของเด็กเป็นหลัก และมีการจัด กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาด้วยวิธีการที่หลากหลาย จากรูปแบบกิจกรรมการอ่านร่วมกัน จะเห็นว่าครูเป็นผู้มีบทบาทในการดำเนินกิจกรรม โดยครูเป็นตัวอย่างที่ดีในการอ่าน ใช้เทคนิคต่าง ๆ กระตุ้นการอ่านของเด็กให้เด็กได้พบตัวหนังสือการอ่านซ้ำ ๆ มีการเชื่อมโยง กับประสบการณ์ของเด็ก ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำกิจกรรมการอ่านร่วมกันมาใช้ในการจัด ประสบการณ์ทางภาษาสำหรับเด็กวัยอนุบาล

กิจกรรมการอ่านร่วมกัน

กุลทิพย์ โรหิตร์ตนะ (2545) อธิบายความหมายของกิจกรรมการอ่านร่วมกันไว้ ว่าเป็น การอ่านที่ครูอ่านไปพร้อมกับเด็ก สนทนากับเด็กและให้โอกาสเด็กซักถาม สนทนากันโดยอ่าน หนังสือที่เด็กชอบให้เด็กฟังหรือเล่าเรื่องให้เด็กฟัง มีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก

สุภัทรา คงเรือง (2560) ได้เสนอขั้นตอนของการจัดประสบการณ์การอ่านร่วมกันเป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่

1. เตรียมประสบการณ์ก่อนอ่าน หมายถึง กิจกรรมปูพื้นฐานความเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์เดิม
2. คาดคะเนจากปกและนิทาน หมายถึง กิจกรรมการคาดคะเนเรื่องราวจากปกนิทาน
3. ตรวจสอบการคาดคะเนจากภาพในนิทาน หมายถึง กิจกรรมการคาดคะเนเรื่องราวโดยใช้ภาพในนิทานเป็นสิ่งที่ชี้แนะ
4. ตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่านนิทาน หมายถึง กิจกรรมเล่านิทานโดยครูอ่านข้อความประกอบภาพ ตรวจสอบสิ่งที่คาดคะเนกับการอ่าน
5. คาดคะเนคำจากโครงสร้างประโยคและความหมายของคำ หมายถึง กิจกรรมคาดคะเนคำที่หายไปโดยอาศัยโครงสร้างประโยคและความหมายของคำ
มณีนสา ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา (2550) ได้เสนอแนวทางการจัดกิจกรรมการอ่านร่วมกัน
ได้ดังนี้

1. เลือกเรื่องที่น่าสนใจ มีคำซ้ำ หรือเลือกเรื่องที่ชอบ
 2. ควรพูดถึงเนื้อหาและภาพรวมให้เด็กฟังก่อน
 3. อ่านเรื่องให้เด็กฟังโดยชี้ที่ได้ตัวอักษรที่ละพยางค์
 4. ให้เด็กในกลุ่มผลัดกันอ่านเรื่องซ้ำอีกครั้ง โดยกระตุ้นให้ทุกคนพยายามอ่านทุกคำทุกวลีที่สามารถอ่านได้
 5. ในระหว่างการอ่านร่วมกัน สอนให้เด็กรู้จักคำศัพท์ และความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตัวหนังสือ
 6. ชักถามความเห็นของเด็กเกี่ยวกับความรู้สึกของตัวละครและเนื้อเรื่อง และเชื่อมโยงเหตุการณ์เข้ากับชีวิตจริง
 7. อ่านเรื่องซ้ำหลายครั้ง
- กุลยา ตันติผลาชีวะ (2545) เสนอแนวทางการจัดกิจกรรมการอ่านร่วมกัน ดังนี้
1. ครูถือหนังสือในระดับที่เด็กสามารถเห็นภาพในหนังสือ ขณะอ่านมือขวาห่างจากตัวเล็กน้อย โดยให้เด็กโดยรอบสามารถมองเห็นได้ เมื่อต้องการเปลี่ยนหน้าให้เปิดหนังสือด้วยมือซ้ายและให้แน่ใจว่าเด็กเห็นแต่ละหน้าได้อย่างชัดเจน
 2. วิธีการอ่านครูออกเสียงหนักเบาประกอบท่าทางแตกต่างกันเพื่อให้เด็กตื่นเต้น เนื่องจากเด็กจะจินตนาการเรื่องราวอยู่ตลอดเวลาระหว่างการอ่านของครู
 3. ขณะครูอ่านต้องชี้ตัวหนังสือให้เด็กเห็นเพื่อกระตุ้นการมองและการฟัง

การออกเสียงของคำต่าง ๆ ที่เด็กสนใจหรือคำที่ครูย้ำให้เด็กซ้ำคำที่ครูต้องการให้เด็กรู้

4. ในกรณีภาพในหนังสือเล่มเล็กมาก ครูอาจชักชวนให้เด็กทำหนังสือเล่มใหญ่ (Big book) แล้วนำมาใช้อ่านจะช่วยให้การอ่านการเห็นภาพในหนังสือเป็นไปอย่างทั่วถึงมากขึ้น

5. ถ้าเด็กชอบเรื่องใดแล้วขอให้ครูอ่านซ้ำ ครูต้องทำตามเพราะการอ่านซ้ำ ย้ำคำจะทำให้เด็กจำได้ สนับสนุนให้เด็กอ่านเอง ตอบคำถามและเล่าเรื่องอย่างสม่ำเสมอ

6. ครูฝึกให้เด็กคิดคาดคะเนเนื้อหาจากเรื่องราวที่อ่าน ฝึกต่อประโยคให้สมบูรณ์

7. ครูสามารถใช้บัตรคำช่วยในการอ่าน การรู้จักคำ การเห็นความสัมพันธ์ของเสียงกับรูปตัวอักษร

ระพีพรรณ พัฒนาเวช (2560) อธิบายหลักเกณฑ์ในการเลือกหนังสือนิทานสำหรับเด็กปฐมวัย โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. เนื้อหา

- 1.1 สนุก น่าอ่าน ชวนติดตาม
- 1.2 เรื่องราวเหมาะสมกับเด็กและสอดคล้องกับชีวิตประจำวัน
- 1.3 ส่งเสริมและกระตุ้นจินตนาการ
- 1.4 ส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก
- 1.5 ส่งเสริมคุณลักษณะที่พึงประสงค์
- 1.6 เด็กได้รับความรู้และความเข้าใจจากเนื้อเรื่องในระดับที่เหมาะสม
- 1.7 เนื้อหามีความสอดคล้องกับยุคสมัย

2. ภาษา

- 2.1 ประโยคสั้น เข้าใจง่าย
- 2.2 ภาษาสละสลวย อ่านหรือฟังแล้วไม่สะดุด
- 2.3 มีจังหวะ คำคล้องจอง คำซ้ำ จดจำง่าย
- 2.4 จัดวรรคตอนถูกต้อง
- 2.4 ภาษาและภาพนำเสนอได้สอดคล้องกัน
- 2.5 ภาษาจูงใจให้เด็กติดตาม
- 2.6 ลักษณะและขนาดตัวอักษรเหมาะสมกับวัยของเด็ก

3. ภาพประกอบ

- 3.1 ภาพมีขนาดใหญ่ สวยงาม ดึงดูดให้เด็กอยากดูและสนใจ

3.2 ภาพสวยงาม ลายเส้นไม่ซับซ้อน

3.3 สัดส่วนภาพมากกว่าครึ่งของรูปเล่ม

3.4 คำอธิบายน้อยแต่สื่อความหมายได้เหมาะสม

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2527 อ้างถึงใน รัตริรัตน์ คล่องแคล่ว) ได้ให้หลักเกณฑ์ในการเลือกนิทานสำหรับเด็ก ดังนี้

1. เป็นหนังสือภาพเนื้อเรื่องสั้น ๆ ส่วนมากเป็นภาพประมาณ 60 % หรือเนื้อเรื่องประมาณ 30% หรือ 40%

2. รูปเล่มกระทัดรัด ไม่เล็กไม่ใหญ่เกินไป

3. กระดาษที่ใช้อย่างดี หนา แข็งแรงอาจจะเป็นหนังสือที่ทำด้วยผ้า

4. ภาษาที่ใช้ควรเป็นภาษาที่เข้าใจง่าย

5. ตัวอักษรไม่ควรใช้ตัวอักษรประดิษฐ์

6. ตัวอักษรควรใช้ตัวโต คำหนา

7. เนื้อหาเป็นคำศัพท์ที่เด็กมักพบเห็นในชีวิตประจำวัน

8. ควรเลือกใช้คำศัพท์ต่าง ๆ หรืออักษรซ้ำ ๆ

9. จำนวนหน้าประมาณ 10-20 หน้า

สรุปได้ว่า กิจกรรมการอ่านร่วมกัน จะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา เด็กจะเรียนรู้กระบวนการที่ทำให้เกิดความคิด การคาดเดาเหตุการณ์และมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตัวหนังสือ และจะทำให้เด็กได้ฝึกความสามารถในการฟังเนื้อเรื่องในนิทาน ได้ทบทวนประสบการณ์เดิม ฝึกการจับใจความ ได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ มีความมั่นใจในการพูดและสามารถโต้ตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังได้ ผู้วิจัยจึงนำขั้นตอนของกิจกรรมการอ่านร่วมกันมาใช้ในการจัดประสบการณ์ ได้แก่ 1) เตรียมประสบการณ์ก่อนอ่าน 2) คาดคะเนจากปกและนิทาน 3) ตรวจสอบการคาดคะเนจากภาพในนิทาน 4) ตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่านนิทาน และ 5) คาดคะเนคำจากโครงสร้างของประโยคและความหมายของคำ

บทบาทครูในการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

สุภัทรา คงเรือง (2560) ได้กล่าวถึงบทบาทครูในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษาไว้ ดังนี้

1. สร้างบรรยากาศที่เป็นมิตร เพื่อให้เด็กมั่นใจว่าในขณะที่เด็กปฏิบัติเด็กสามารถที่จะพูดผิดและรู้สึกปลอดภัยว่าจะไม่ถูกทำโทษ

2. เปิดโอกาสให้เด็กสำรวจและพัฒนาโครงสร้างการรู้จักความคิดของตนเอง ให้เด็กได้คิดและสำรวจให้เด็กรู้ตัวว่าจะคิดจะเรียนอย่างไร
3. ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล ครูจะต้องเรียนรู้เด็กและข้อจำกัดในการเรียนรู้รวมถึงการใช้เทคนิค แนวคิดต่าง ๆ อย่างหลากหลายเพื่อสร้างสะพานเชื่อมการเรียนรู้
4. การสอนเชื่อมโยงความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่เดิมกับประสบการณ์ของชีวิตจริง
5. ส่งเสริมกิจกรรมที่ช่วยให้เด็กใช้สมองทั้งสอง โดยฝึกกระบวนการคิดทั้งแบบประมวลสังเคราะห์ข้อมูล และแบบการคิดแตกประเด็น
6. ส่งเสริมประสบการณ์ที่หลากหลาย ควรให้เด็กฝึกเทคนิคการอธิบายเรื่องราวต่าง ๆ และเชื่อมโยงกับประสบการณ์ส่วนตัว
7. การทำงานเป็นกลุ่ม ช่วยสร้างบรรยากาศให้เด็กรู้สึกไม่ถูกกดดัน
8. การให้เวลาและโอกาสแก่เด็กในการสะท้อนกลับข้อมูล ครูควรยืดหยุ่นให้เด็กมีเวลาเท่ากับที่เขาต้องการ มีอิสระที่จะใช้เวลา
9. การสร้างและแบ่งปันแบบแผนในการเรียนรู้ของตนเอง
10. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความจำ ครูควรใช้กิจกรรมและออกแบบการเรียนรู้ให้เด็กจำได้ง่าย

Raines and Canady (1990 อ้างถึงในนฤมล เนียมหอม, 2540) ได้กล่าวถึง หลักสำคัญของการสอนภาษาธรรมชาติ ไว้ดังนี้

1. ต้องให้เด็กได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยการใช้ภาษา
2. ต้องให้เด็กมีโอกาสได้ใช้ภาษาอย่างหลากหลาย ให้เด็กมีเวลาเพียงพอที่จะทำกิจกรรมทางภาษาและต้องมีวัสดุอุปกรณ์ที่เอื้ออำนวยด้วย
3. ต้องให้เด็กได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีความหมาย
4. ครูจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษา
5. ครูจะต้องยอมรับว่าเด็กทุกคนมีความสามารถในการอ่านและเขียนอยู่แล้ว และจะต้องพัฒนาเด็กจากประสบการณ์เดิมของเด็ก
6. ครูจะต้องส่งเสริมและให้กำลังใจแก่เด็ก ให้เด็กมีความเชื่อมั่นว่าตนมีความสามารถในการอ่านและเขียน

บุษบง ต้นติววงศ์ (2538, หน้า 142-150) ได้กล่าวถึงบทบาทครูว่าครูควรคำนึงถึงการสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาให้กับเด็ก ครูจะแนะนำให้เด็กเข้าใจการใช้ภาษาในสถานการณ์ ต่าง ๆ ที่เด็กประสบในชีวิตประจำวันและจะเปิดให้เด็กตัดสินใจโดยเสี่ยงกับความ

ล้มเหลวที่สุดเพราะเด็กสามารถแก้ไขข้อบกพร่องของตนได้เสมอ เด็กจะได้รับประสบการณ์และทัศนคติที่ดี ต่อภาษาไปพร้อม ๆ กัน ครูจะถือว่าการตัดสินใจเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการทางภาษาเมื่อเด็ก ได้เริ่มงานแล้ว เด็กจะต้องเป็นผู้ตัดสินใจในการนำเสนอผลงานของตนครูจะจัดสภาพแวดล้อมที่สร้างประสบการณ์ทางภาษาให้กับเด็ก เชิญชวนให้เด็กเรียนรู้จากประสบการณ์นั้นและสนับสนุนให้เด็ก สื่อสารและแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับผู้อื่น

สุภัทรา คงเรือง (2560) กล่าวถึง การจัดเตรียมสิ่งแวดล้อมที่กระตุ้นการเรียนรู้ทางภาษาไว้ ดังนี้

1. จัดสิ่งแวดล้อมให้เด็กได้มีโอกาสใช้การพูด การฟัง การอ่านและการเขียนในการเล่น ในการสนทนา พูดคุยกับเด็ก ครูควรถามคำถามกระตุ้นให้เด็กคิด ขณะเดียวกันครูควรตั้งใจฟังคำตอบของเด็ก

2. จัดสิ่งแวดล้อมที่เด็กได้มีโอกาสอ่าน เขียน พูดและฟังในสถานการณ์ที่มีความหมายต่อตัวเด็ก บทบาทสำคัญของครูในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาแก่เด็ก คือ การอ่านหนังสือนิทานให้เด็กฟังเป็นประจำและสม่ำเสมอ การฟังนิทานถือเป็นประสบการณ์ที่น่าสนใจมากสำหรับเด็ก ทั้งนี้เพราะนิทานเปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้ประสบการณ์อื่นที่นอกเหนือจากประสบการณ์ที่เด็กได้รับ

สรุปได้ว่า บทบาทของครูมีส่วนสำคัญที่ทำให้การสอนภาษาแบบธรรมชาติ ประสบผลสำเร็จ เพราะบทบาทของครูตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาตินั้นส่งผลให้เด็กเกิดความสนใจ อยากรู้ อยากเห็น อยากทำกิจกรรมด้วยตนเองอันเป็นความต้องการที่เกิดแรงจูงใจภายในตัวเด็ก ซึ่งผู้วิจัยจะนำบทบาทครูมาใช้เป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษในการวิจัยครั้งนี้

การประเมินตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

การประเมินพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กวัยอนุบาล เป็นการประเมินตามสภาพจริงจากการปฏิบัติ เนื่องจากเด็กอนุบาลมีธรรมชาติการเรียนรู้ต่างจากเด็กวัยอื่น การประเมินตามสภาพจริงจึงเป็นการประเมินที่เหมาะสมสำหรับเด็กวัยอนุบาล โดยครูจะต้องตรวจสอบและประเมินอย่างระมัดระวัง และสอดคล้องกับธรรมชาติและพัฒนาการของเด็ก

ภิญญาดาพัชฎี เพ็ชรรัตน์ (2551, หน้า 140-141) ได้สรุปการประเมินตามสภาพจริงในระดับปฐมวัยว่าควรพิจารณาหลักการประเมินในด้านต่าง ๆ ไว้ดังนี้

1. สาระการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กปฐมวัย โดยพิจารณาว่าสาระที่ควรรู้และประสบการณ์สำคัญมีมากน้อยเพียงใด

2. กระบวนการเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัย โดยพิจารณาว่าเด็กมีวิธีการเรียนรู้ภาษาอย่างไร

3. ความก้าวหน้าทางภาษาพิจารณาว่าเด็กมีพัฒนาการจากเดิมมากน้อยเพียงไร

4. วิธีที่ใช้ในการประเมินพัฒนาการทางภาษา โดยพิจารณาวิธีการและเครื่องมือที่ใช้ว่ามีความเหมาะสมกับธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ในลักษณะบูรณาการกับประสบการณ์การเรียนรู้ของเด็กเป็นรายบุคคล

5. บริบทที่เด็กอาศัยอยู่ ควรตั้งอยู่บนพื้นฐานของบริบทที่เด็กมีความคุ้นเคย เพื่อให้เด็กสามารถแสดงศักยภาพที่แท้จริงให้ปรากฏและได้ผลการประเมินที่ตรงตามสภาพจริงของเด็ก

Paulson (1990, p. 89) กล่าวถึงวิธีการประเมินการสอนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ สรุปได้ดังนี้

1. เป็นการประเมินที่ยึดผู้เรียนมากกว่าการยึดเกณฑ์ปกติหรือเกณฑ์มาตรฐาน
2. เป็นการประเมินจากสิ่งที่เด็กรู้ ไม่ใช่การประเมินเริ่มต้นสิ่งที่เด็กไม่รู้
3. เป็นการเริ่มต้นจากการประเมินด้วยตนเอง และประเมินโดยเพื่อน ครูและผู้ปกครอง
4. เป็นการประเมินที่สอดคล้องกับกระบวนการ ไม่ใช่พิจารณาผลงานอย่างเดียว
5. เป็นการประเมินที่ต่อเนื่องทั้งหลักสูตรและการสอน ไม่ขัดแย้งกับหลักสูตร
6. เป็นการประเมินที่ไม่มีการกำหนดล่วงหน้า สามารถจัดระบบและแก้ไขได้เมื่อ

ต้องการ

7. เป็นการประเมินที่ไม่แยกทักษะย่อยของภาษา
8. เป็นการประเมินที่ประกอบด้วยการประเมินเนื้อหาภาษาความคิดและการ

สนทนา

9. เป็นเทคนิคการประเมินทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ
10. เป็นการประเมินที่อยู่บนพื้นฐานความเชื่อกับแนวการสอนภาษาแบบ

ธรรมชาติ

ศิริประภา พงศ์ไทย (2542) ได้วิเคราะห์หลักการประเมินการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

ดังนี้

หลักการที่ 1 การอยู่ในสิ่งแวดล้อมทางภาษา ประกอบด้วยรายการประเมิน 5 รายการ ได้แก่ 1) ในห้องเรียนต้องแวดล้อมไปด้วยสื่อที่เป็นตัวหนังสือและสื่อลักษณะต่าง ๆ ของภาษา อย่างหลากหลายตามความมุ่งหมายการใช้จริงในชีวิต 2) ต้องให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการจัดสภาพแวดล้อมของการใช้ภาษา 3) ต้องมีการจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์การเขียนไว้รอบห้อง มีความหลากหลาย และเก็บอย่างมีความมุ่งหมายในการใช้งานจริง 4) ต้องมีการจัดเตรียมหนังสือไว้อย่างเพียงพอ หลากหลายและมีลักษณะเป็นหนังสือที่ใช้ภาษาที่มีความหมายสมบูรณ์ในตัว 5) บุรณาการการอ่านเขียนให้เข้ากับทุกวิชาในกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดทั้งวันกับเด็กและจัดเวลาสำหรับการอ่าน

หลักการที่ 2 การเป็นแบบอย่าง ประกอบด้วยรายการประเมิน 4 รายการ ได้แก่ 1) ครูสาธิตให้เด็กเห็นการใช้ภาษาโดยมีความมุ่งหมายในการใช้จริง 2) ครูเป็นแบบอย่างที่ดีแสดงให้เห็นว่าการอ่านเป็นเรื่องที่สนุก เพื่อสร้างให้เด็กเกิดความรู้สึกที่ดีต่อการอ่าน 3) ครูเป็นแบบอย่างการอ่านหนังสือให้แก่เด็ก 4) ครูเป็นแบบอย่างการเขียนให้แก่เด็ก

หลักการที่ 3 การส่งเสริมให้เด็กมีส่วนร่วมและผูกพันในกิจกรรมทางภาษา ประกอบด้วยรายการประเมิน 2 รายการ ได้แก่ 1) ครูกระตุ้นให้เด็กเข้ามามีส่วนร่วมในการใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอ 2) ครูคำนึงถึงความเป็นเอกัตบุคคลและแรงเสริมทางบวกในการให้เด็กเข้ามามีส่วนร่วมและมีจิตผูกพันในกิจกรรมการใช้ภาษา

หลักการที่ 4 การตั้งความคาดหวัง ประกอบด้วยรายการประเมิน 2 รายการ ได้แก่ 1) ครูปฏิบัติต่อเด็กในฐานะเป็นนักอ่านนักเขียน 2) ครูมีความคาดหวังว่าเด็กทุกคนจะพัฒนาการอ่านเขียนได้ดีขึ้นเหมาะสมกับพัฒนาการในระดับวัยอนุบาล

หลักการที่ 5 การให้โอกาสเด็กรับผิดชอบตนเอง ประกอบด้วยรายการประเมิน 2 รายการ ได้แก่ 1) ครูสนับสนุนให้เด็กรับผิดชอบการเรียนรู้ด้วยตนเอง 2) ครูตระหนักอยู่เสมอว่าเด็กเรียนรู้การอ่านเขียนในช่วงเวลาและอัตราที่แตกต่างกัน

หลักการที่ 6 การยอมรับผลงานเด็กที่ไม่สมบูรณ์เท่าผลงานของผู้ใหญ่ ประกอบด้วยรายการประเมิน 2 รายการ ได้แก่ 1) เด็กมีโอกาสทดลองกับภาษา 2) ครูสร้างสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศให้เด็กรู้สึกมั่นใจที่คาดคะเนการอ่านเขียน

หลักการที่ 7 การให้เด็กได้ใช้ภาษาอย่างมีความมุ่งหมายจริง ประกอบด้วยรายการประเมิน 1 รายการ ได้แก่ 1) เด็กเรียนรู้การอ่านโดยการอ่าน เรียนรู้การเขียนโดยการเขียน

หลักการที่ 8 การตอบสนองเด็ก ประกอบด้วยรายการประเมิน 2 รายการ ได้แก่

- 1) ครูตอบสนองอย่างเป็นธรรมชาติ เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ และเป็นไปในทางบวก
- 2) ครูสนับสนุนการเรียนรู้จากการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ครูและผู้ปกครอง

แนวทางการประเมินพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย (วนนาท รักสกุลไทยและ
นฤมลเนียมหอม, 2549 อ้างถึงใน กระทรวงศึกษาธิการ, 2553)

1. ใช้เครื่องมือที่เหมาะสมกับพัฒนาการทางภาษาและธรรมชาติการเรียนรู้
ภาษาของเด็กปฐมวัย โดยครูต้องศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กทั้งการฟัง พูด อ่านและเขียน
เพื่อกำหนดตัวบ่งชี้ในเครื่องมือการประเมิน
2. ใช้เครื่องมือในการประเมินที่หลากหลาย ครูควรเรียนรู้วิธีการใช้เครื่องมือใน
แต่ละประเภทและเลือกใช้เครื่องมือให้เหมาะสม
3. บูรณาการการสอนกับการประเมิน การประเมินถือเป็นส่วนหนึ่งของการจัด
ประสบการณ์ ครูต้องเลือกใช้เครื่องมือประเมินในช่วงกิจกรรม มีความยืดหยุ่นและเหมาะสม
4. เน้นที่ความก้าวหน้าของเด็ก ครูควรประเมินสิ่งที่เด็กทำได้ ไม่มุ่งสังเกตเด็กที่
ยังไม่สามารถทำได้ และสนับสนุนให้เด็กก้าวไปสู่พัฒนาการในขั้นที่สูงขึ้น
5. ประเมินเด็กเป็นรายบุคคล จะทำให้ครูทราบความก้าวหน้าของเด็กและยัง
เป็นส่วนสำคัญในการวางแผนการช่วยเหลือ สนับสนุนเด็กได้อย่างเหมาะสม

สรุปได้ว่า การประเมินพัฒนาการทางภาษาตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติต้อง
เป็นไปตามธรรมชาติการรู้หนังสือของเด็ก ครูต้องศึกษาพัฒนาการด้านการฟัง การพูด การอ่าน
และการเขียนของเด็กแล้วนำหัวข้อเหล่านี้มาสร้างเป็นตัวบ่งชี้ในการประเมิน ผู้วิจัยได้ใช้เป็นแบบ
ประเมินที่มีลักษณะเป็นแบบประเมินเชิงปฏิบัติการ ซึ่งเป็นการประเมินจากการปฏิบัติจริงที่เด็กได้
แสดงทักษะที่แสดงถึงการเรียนรู้ภายใต้สถานการณ์ที่ครูออกแบบขึ้นมา โดยการกำหนด
สถานการณ์ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัดและใช้ประเมินเด็กเป็นรายบุคคล

การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กวัยอนุบาล

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือและทักษะที่สำคัญสำหรับเด็ก ถือเป็นหนึ่งในวิชาหลักที่เด็กควรจะได้รับการพัฒนาให้มีทักษะและความสามารถในการใช้ภาษา รวมถึงมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ฯ ในการสอนภาษาที่สองให้กับเด็ก เชื่อว่า การสอนภาษาที่จะได้ผลอย่างแท้จริงต้องเริ่มตั้งแต่ปฐมวัย เนื่องจากความสามารถในการเรียนรู้ภาษาที่สองจะเจริญสูงสุดในช่วงแรกเกิดถึง 6 ขวบ หลังจากนั้นความสามารถจะลดลง ผู้วิจัยจึงได้สังเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความหมายของภาษาต่างประเทศ แนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แนวทางในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กวัยอนุบาลและเทคนิคการสลับภาษา ดังนี้

ความหมายของภาษาต่างประเทศ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับเด็กในศตวรรษที่ 21 เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การศึกษา รวมถึงการติดต่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนภาษาและวัฒนธรรม จึงมีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้

Marckwardt (1965) ได้ให้ความหมายของภาษาต่างประเทศไว้ว่า คือภาษาที่สอนอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียนหรือในระดับผู้ใหญ่ โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในภาษาต่างประเทศ ซึ่งผู้เรียนอาจจะนำไปใช้ในวิธีการใดวิธีการหนึ่ง เช่น เพื่อการอ่านวรรณกรรม อ่านตำราเฉพาะทาง ฟังเพลง หรือใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ

Julia and Martha (2013) อธิบายความหมายของภาษาต่างประเทศไว้ว่า หมายถึง ภาษาที่สอนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในภาษานั้นเพื่อจุดประสงค์บางอย่าง และเป็นการสอนที่อยู่ในหลักสูตรของโรงเรียนหรือในระดับผู้ใหญ่ ซึ่งผู้เรียนจะนำภาษาไปใช้โดยวิธีการใดวิธีการหนึ่ง

วรวรรณ เหมชะญาติ (2548) ได้ให้ความหมายของภาษาต่างประเทศไว้ว่า คือ ภาษาที่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์หลักในเชิงของการแลกเปลี่ยน การสื่อสารความคิดความเข้าใจระหว่างชนชาติที่ใช้ภาษาที่แตกต่างกันให้มีความเข้าใจที่ตรงกัน

รุ่งฤดี แผลงศร (2560) อธิบายความหมายของภาษาต่างประเทศ ว่าหมายถึง ภาษาที่ผู้เรียนต้องการเพื่อติดต่อสื่อสารกับผู้ใช้ภาษานั้น ทั้งนี้อาจเพื่อจุดมุ่งหมายในการแสวงหาความรู้เพื่อการท่องเที่ยว เพื่อเหตุผลทางการเมืองหรือการค้า เป็นต้น เช่น คนไทยเรียนภาษาอังกฤษ หรือภาษาจีนในประเทศไทย

สรุปได้ว่า ภาษาต่างประเทศ คือภาษาอื่น ๆ ที่ไม่ต้องใช้ในชีวิตประจำวันแต่เป็นภาษาที่ผู้เรียนเรียนเพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษานั้น ๆ หรือเพื่อวัตถุประสงค์บางประการ เพื่อการแสวงหาความรู้ เพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งเริ่มเรียนได้ตั้งแต่ผู้เรียนยังอยู่ในวัยเด็กอนุบาล ซึ่งในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศสำหรับเด็กวัยอนุบาล

แนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

เด็กวัยอนุบาลเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเดียวกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ วิธีการเรียนรู้ภาษาของเด็กสามารถอธิบายได้ในเชิงแนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ ดังนี้

แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ของ Vygotsky (1978) อธิบายได้ว่า พื้นที่รอยต่อพัฒนาการ ซึ่งเป็นระยะห่างระหว่างระดับพัฒนาการที่เป็นจริงกับระดับพัฒนาการที่สามารถเป็นไปได้ หากได้รับคำแนะนำ ช่วยเหลือ หรือความร่วมมือจากผู้ที่มีความสามารถมากกว่ามาส่งเสริมการเรียนรู้

Walqui (2006) กล่าวว่า การเสริมต่อการเรียนรู้ที่ผู้สอนเลือกใช้ในระดับเรียนภาษาอังกฤษมี 6 วิธีการ ได้แก่

1. Modeling คือ การเป็นตัวแบบให้แก่เด็ก เช่น การออกเสียงที่ถูกต้องเป็นตัวอย่างแล้วให้เด็กพูดตาม
2. Bridging คือ การเชื่อมโยงความรู้ของเดิมกับบทเรียนใหม่
3. Contextualizing คือ การจำลองบริบทสมมติเพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจถึงสภาพปัญหาและหาวิธีการแก้ปัญหาที่มีความซับซ้อน
4. Schema building คือ การให้แนวทางในการลงมือปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างมีระเบียบแบบแผน
5. Re-presenting text คือ การให้เด็กได้นำเสนอสิ่งที่ได้เรียนไปออกมาเป็นข้อความของตนเอง
6. Developing metacognition คือ การพัฒนาอภิปัญญา โดยครูต้องเข้าใจถึงระดับความรู้ความสามารถของเด็กเพื่อแสวงหาแนวทางหรือวิธีการที่เหมาะสมในการพัฒนาทักษะให้ดีขึ้น

Krashen and Terrell (1983) กล่าวว่า แนวคิดการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เน้นที่การสื่อสารอย่างมีความหมายมากกว่าการท่องจำ สอนโดยใช้สถานการณ์ประจำวันในชีวิตจริง เพื่อ

ส่งเสริมความเข้าใจแล้วจึงค่อยนำไปสู่การผลิตภาษาเป้าหมาย แนวการสอนแบบนี้ให้ความสำคัญกับ ระยะเวลา ซึ่งเชื่อว่าเป็นจุดเริ่มต้นและเป็นลำดับพัฒนาการทางภาษา ในช่วงนี้ไม่ควรบังคับให้ผู้เรียนพูด เพราะเชื่อว่า เด็กจะพูดเองเมื่อเขามีความพร้อม การสอนแบบนี้เน้นการสอนที่นำเสนอภาษาที่สามารถเข้าใจได้ให้แก่เด็ก โดยเนื้อหาที่ครูนำเสนอให้เด็กควรเป็นเนื้อหาที่ง่ายไปสู่ยาก

รุ่งฤดี แผลงศร (2560, 39-53) ได้อธิบายทฤษฎีการเรียนรู้ไว้ โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษากลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism learning theory) B.F. skinner นักจิตวิทยาากลุ่มพฤติกรรมนิยม เป็นผู้นำทฤษฎีนี้ เขาได้เขียนหนังสือ Verbal behavior โดยมีแนวคิดสำคัญของทฤษฎีนี้คือการพูดภาษาหรือการใช้ภาษาเกิดขึ้นได้เมื่อมี เหตุหรือสิ่งเร้าเงื่อนไข การเรียนรู้การใช้ภาษานั้นจะเกิดได้ต่อไป ถ้ามีการเสริมแรงหรือรางวัล เพราะการเสริมแรงหรือรางวัลจะเป็นตัวทำให้เกิดแนวโน้มที่จะใช้ภาษาลักษณะนั้น ๆ ต่อไป เมื่อเด็กใช้ภาษาต่อไปอย่าง ต่อเนื่องหรือใช้อย่างสม่ำเสมอจะเกิดการเรียนรู้จนเป็นนิสัย ซึ่งนิสัยเป็นพฤติกรรมที่สร้างได้ เช่นเด็กได้รับคำชมจากการพูดทำให้เด็กพยายามพูดคำนั้นจนเป็นนิสัย

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษากลุ่มแบบรู้แต่กำเนิดหรือธรรมชาตินิยม (Innatism learning theory) Noam Chomsky เป็นผู้นำแนวคิด เนื่องจากไม่เห็นด้วยกับแนวคิดของสกินเนอร์ ที่กล่าวว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์เกิดได้จากสิ่งเร้าหรือแรงเสริม แต่เขาเห็นว่าการเรียนรู้ภาษา ของมนุษย์มีความซับซ้อนกว่านั้น ภาษาเป็นระบบที่เกิดจากกฎเกณฑ์หรือไวยากรณ์ที่เกิดมาพร้อมกับมนุษย์ทุกคน ไม่ได้เกิดจากพฤติกรรมการเสริมแรง แนวคิดสำคัญของทฤษฎีนี้คือการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ไม่ได้เกิดจาก พฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้า แต่เป็นกลไกที่เหมือนเป็นอวัยวะส่วนหนึ่งที่อยู่ในตัวมนุษย์ การศึกษาภาษาจึงเป็นการศึกษาความคิดของมนุษย์ด้วย ซอมสกีเสนอทฤษฎีไวยากรณ์สากล (Universal grammar) มีหลักการสำคัญคือภาษาทุกภาษาในโลกนี้มีความคล้ายกันในเรื่องระบบไวยากรณ์และมนุษย์ทุกคนเกิดมาพร้อมกับกลไกการเรียนรู้ภาษา เหมือนกัน เมื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมของภาษาใดก็จะตั้งค่าของ LAD (Language acquisition device) ให้เข้ากับภาษานั้น ๆ และเรียนรู้ภาษานั้นในที่สุด เขาแบ่งความแตกต่างของภาษาเป็นการใช้ภาษาหรือกฤตกรรม ภาษา (Performance) และความรู้ภาษาหรือสามัตถิยะ ภาษา (Competence) พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) (2553, หน้า 262) อธิบายว่าความรู้ ภาษาหรือสามัตถิยะภาษา (Competence) เป็นความรู้ในสมองของเจ้าของภาษาที่ทำให้สามารถตัดสินใจได้ว่า ประโยคใดถูกไวยากรณ์ ประโยคใดผิดไวยากรณ์ ประโยคใดผิดไวยากรณ์แต่ยอมรับได้ ประโยคใดถูกไวยากรณ์แต่ยอมรับไม่ได้ และประโยคใดมีความหมายกำกวม ส่วนการใช้ภาษาหรือกฤตกรรมภาษา (Performance) เป็นการใช้ภาษาในสถานการณ์

ต่าง ๆ ซึ่งได้รับอิทธิพลจากปัจจัยทางสังคมและจิตวิทยา ตลอดจนจากปัจจัยอื่น ๆ เช่น การพูดผิด การพลั้งปาก ทำให้กฎทฤษฎีภาษามีลักษณะที่ไม่สอดคล้องกับสามัตถิยะภาษา (นักภาษาศาสตร์เพิ่มพูนไม่สนใจศึกษาทฤษฎีภาษาศาสตร์ เพราะเห็นว่าทฤษฎีภาษาศาสตร์ไม่ใช่ตัวแทนของความรู้ภาษา หรือสามัตถิยะภาษา ทฤษฎีนี้ทำให้อธิบายการเรียนรู้ภาษาของเด็กได้ว่า เด็กทุกคนมีความเหมือนกันเรื่องพัฒนาการทางภาษา การเรียนรู้ภาษาของเด็กไม่ได้เกิดจากการเลียนแบบ แม้คำพูดที่เด็กไม่เคยได้ยินก็สามารถพูดได้และ สร้างสรรค์เป็นประโยคยาว ๆ ได้

3. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษากลุ่มพุทธินิยม (Cognitivism learning theory) Jean Piaget นักจิตวิทยาชาวสวิสเป็นผู้นำแนวคิดนี้ เพื่อหักล้างแนวคิดของนอม ชอมสกี เรื่องมนุษย์มีอวัยวะทำงานเกี่ยวกับภาษาโดยเฉพาะ หรือ LAD เขาคิดว่าภาษาเป็นพัฒนาการที่เกิดขึ้น ตามวัยของเด็ก ไม่มีอวัยวะใดโดยเฉพาะที่ทำงานเกี่ยวกับภาษา สิ่งที่เป็นพันธุกรรมที่ทำให้มนุษย์เรียนภาษาได้ คือความสามารถทางสติปัญญาพื้นฐานซึ่งต้องประกอบกับสิ่งแวดล้อม เด็กเรียนภาษาได้ เมื่อสติปัญญาได้พัฒนาถึงระดับที่พร้อม แนวคิดสำคัญของกลุ่มทฤษฎีนี้คือการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์เกิดจากกลไกภายในสมอง แต่ขณะเดียวกันกลุ่มนี้ยังให้ความสำคัญกับกลไกภายนอกที่เป็นตัวกระตุ้นให้กระบวนการภายในสมองจัดระบบ และประมวลผล เพื่อสร้างกฎเกณฑ์การเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ กล่าวได้ว่าภาษาเป็นสิ่งที่แสดงถึง ความสามารถของมนุษย์ มนุษย์มีสติปัญญาและความสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสาร มนุษย์ เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวได้ เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งเหล่านี้

ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของ Krashen and Terrell(1983) ประกอบไปด้วยสมมุติฐานทั้งหมด 5 ข้อ ดังนี้

1. สมมุติฐานเกี่ยวกับการรับภาษาและการเรียนรู้ (The Acquisition learning hypothesis) สมมุติฐานนี้ประกอบด้วย การรับภาษา (Language acquisition) และการเรียนรู้ภาษา (Language Learning) การรับภาษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่ใกล้เคียงการเรียนรู้ภาษาแม่เป็นการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว แต่มุ่งที่การใช้ภาษาเพื่อสื่อสารเท่านั้น เป็นการเรียนรู้แบบเป็นธรรมชาติและไม่เป็นทางการ ส่วนการเรียนรู้ภาษาเป็นการเรียนรู้ภาษาอย่างรู้ตัว เป็นการเรียนรู้รูปแบบและกฎเกณฑ์ของภาษา ผู้เรียนสามารถอธิบายกฎเกณฑ์ทางภาษาได้และมีความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาที่เรียน แต่กระบวนการเรียนรู้ด้วยวิธีนี้ไม่มีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเหมือนในชีวิตประจำวันจึงเป็นการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นทางการ

2. สมมุติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The Natural order hypothesis) สมมุติฐานนี้กล่าวว่าการเรียนรู้ภาษามีขั้นตอนการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเป็นไป

ตามลำดับก่อนหลังตามธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นผู้เรียนวัยใดหรือแม้แต่เรียนภาษาแม่ก็ตาม ในการสอนภาษาจึงไม่มีประโยชน์ที่ผู้สอนจะเริ่มสอนหรือแก้คำผิดของกฎเกณฑ์บางอย่างขณะที่ผู้เรียนยังไม่อยู่ในขั้นที่จะรับรู้เกณฑ์นั้น ๆ ได้

3. สมมุติฐานเกี่ยวกับกลไกทดสอบภาษา (The monitor hypothesis) สมมุติฐานนี้กล่าวว่า การรับภาษาและการเรียนรู้ภาษานำไปใช้ประโยชน์ต่างกัน การรับภาษาทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้จริงอย่างคล่องแคล่ว ส่วนการเรียนรู้ภาษามีประโยชน์ในการตรวจสอบความถูกต้องของภาษา (Monitor) เท่านั้น ดังนั้นกฎเกณฑ์ของภาษาจึงไม่ได้ช่วยให้ผู้เรียนพูดภาษาคล่องแต่ใช้ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา

4. สมมุติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลทางภาษา (The Input hypothesis) สมมุติฐานข้อนี้คือปัจจัยที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษาคือข้อมูลทางภาษา (Input) ที่อาจได้มาจากการฟังหรือการอ่าน ซึ่งผู้เรียนต้องสามารถเข้าใจข้อมูลดังกล่าวได้ และข้อมูลต้องมีความหมายในเนื้อหาด้วย ไม่ใช่เป็นเพียงกฎเกณฑ์หรือโครงสร้างของภาษาเท่านั้น รวมทั้งเป็นข้อมูลที่น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน นอกจากนี้ ข้อมูลทางภาษาที่ได้รับควรเป็นข้อมูลที่ใช้ภาษาในระดับที่สูงกว่าระดับความรู้ทางภาษาที่ผู้เรียนมีอยู่เล็กน้อย จึงจะทำให้การเรียนรู้ภาษาประสบความสำเร็จได้

5. สมมุติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างด้านจิตใจ (The affective-filter hypothesis) สมมุติฐานนี้มีสาระสำคัญว่าทัศนคติหรือเจตคติเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา เช่น ความมุ่งมั่นในการเรียนภาษา ความผ่อนคลายไม่วิตกกังวล ความพร้อมในการเรียน เป็นต้น

สรุปได้ว่า แนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จะเน้นพื้นที่รอยต่อของพัฒนาการซึ่งระยะห่างระหว่างระดับพัฒนาการที่เป็นจริงกับระดับพัฒนาการที่สามารถเป็นไปได้จะพัฒนาได้หากได้รับคำแนะนำ ช่วยเหลือ หรือความร่วมมือจากผู้ที่มีความสามารถมากกว่ามาส่งเสริมการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยมีความสนใจในแนวคิดที่สนับสนุนและเป็นแนวทางในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษ ได้แก่ แนวคิดการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ซึ่งเป็นแนวคิดที่เน้นการสื่อสารอย่างมีความหมายมากกว่าการท่องจำ สอนโดยใช้สถานการณ์ประจำวันในชีวิตจริง สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษากลุ่มแบบรู้แต่กำเนิดหรือธรรมชาตินิยม มีหลักการสำคัญคือภาษาทุกภาษา ในโลกนี้มีความคล้ายกันในเรื่องระบบไวยากรณ์และมนุษย์ทุกคนเกิดมาพร้อมกับกลไกการเรียนรู้ภาษาเหมือนกัน รวมถึงทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยของ Krashen and Terrell ที่กล่าวว่าการเรียนรู้ภาษามีขั้นตอนการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเป็นไปตามลำดับก่อนหลังตามธรรมชาติ

ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล

ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กในระยะแรกมีความคล้ายคลึงกับการเรียนภาษาแม่หรือภาษาไทย มีกลุ่มนักวิชาการเชื่อว่ารูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศใด ๆ ก็ตามมีรูปแบบการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง ดังนี้

Richard-Amato (2003) ได้อธิบายว่า พฤติกรรมทางภาษาของเด็กมีความแตกต่างกันตามระดับความสามารถของเด็ก ซึ่งลำดับการได้มาซึ่งภาษาต่างประเทศแบ่งเป็น 5 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นสร้างความเข้าใจภาษา (The comprehension) เป็นขั้นเริ่มต้น 10 ชั่วโมงถึง 6 เดือน ตั้งแต่เริ่มเรียนรู้ภาษาที่สอง เด็กจะมีวงคำศัพท์ประมาณ 500 คำ ซึ่งเด็กสามารถเข้าใจได้แต่ยังไม่สามารถใช้ได้อย่างสะดวก ขั้นนี้เรียกว่า “ระยะเงียบ (Silent period)” ซึ่งในระยะนี้เด็กอาจจะไม่พูดแต่พยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่เด็กกำลังได้ยินและตอบสนองโดยใช้วิธีการที่หลากหลาย รวมไปถึงวัตถุ รูปภาพหรือคน เป็นต้น

2. ขั้นการเริ่มผลิตภาษา (The early speech production stage) ขั้นนี้อยู่ในช่วงหลังจาก 6 เดือน เด็กจะพัฒนางวงคำศัพท์ประมาณ 1,000 คำ ซึ่งเด็กสามารถเข้าใจและนำไปใช้ได้ ในขั้นนี้เด็กสามารถพูดได้ 1-2 วลี และสามารถแสดงความเข้าใจในเนื้อหาใหม่โดยให้คำตอบง่าย ๆ เช่น ใคร/ ที่ไหน

3. ขั้นการพัฒนาภาษาออกมาเป็นคำพูด (The speech emergence stage) ขั้นนี้อยู่ในช่วง 1 ปีถัดมา เด็กจะพัฒนางวงคำศัพท์ประมาณ 3,000 คำ และสามารถใช้วลีสั้น ๆ หรือประโยคง่าย ๆ เพื่อการสื่อสาร และสามารถตอบคำถามง่าย ๆ ได้ เด็กสามารถผลิตประโยคได้ยาวขึ้นแต่อาจจะไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

4. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (The intermediate language proficiency stage) ขั้นนี้อยู่ในช่วง 1 ปีหลังจากขั้นผลิตภาษา เด็กจะพัฒนางวงคำศัพท์ได้ถึง 6,000 คำและเริ่มสร้างประโยคที่ยาวขึ้น คำพูดที่ซับซ้อน เพื่อการชี้แจงทัศนคติ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

5. ขั้นการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ (The advanced language proficiency stage) ขั้นนี้เป็นช่วง 5-7 ปี ในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ในขั้นนี้เด็กจะมีการพัฒนางวงคำศัพท์เฉพาะเนื้อหา สามารถพูดไวยากรณ์และคำศัพท์ได้อย่างสะดวกสบาย

Moon (2000) กล่าวว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็ก มีวิธีการ ในลักษณะต่างๆ ดังนี้

1. ในวิถีธรรมชาติ เช่นเดียวกับภาษาแม่

2. ผ่านการถูกกระตุ้นจากครู ซึ่งการกระตุ้นนั้นขึ้นอยู่กับรูปแบบของครู ถ้าครูกระตุ้นเด็กจะเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

3. โดยการฟังและการทำซ้ำ ๆ

4. โดยการเลียนแบบครู

5. โดยการลงมือปฏิบัติและมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นในบรรยากาศของความไว้วางใจและการยอมรับ

6. ผ่านการแปลประโยคไปยังภาษาของตน

Whitehead (2009) สรุปพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถทางภาษาได้ ดังนี้

1. การพูดของเด็ก

2. การตอบสนองต่อนิทานและเรื่องราวที่ฟัง

3. การใช้ภาษาของเด็กในระหว่างการเล่น

4. พฤติกรรมที่สะท้อนความคุ้นเคยกับนิทาน เรื่องราว บทกลอนต่าง ๆ

5. พฤติกรรมที่สะท้อนความไวในการตอบสนองต่อเพลง บทกลอน และการแสดงออกอย่างซ้ำ ๆ

6. พฤติกรรมที่สะท้อนความตระหนักต่อสัมผัสของอักษรหรือภาษาในบทกลอน

7. พฤติกรรมที่สะท้อนความสนใจต่อความหมายของคำ การใช้ภาษา

8. การวาด การเขียนข้อความ การเล่าเรื่องราว

9. พฤติกรรมที่สะท้อนความรู้เกี่ยวกับตัวอักษร เสียงของตัวอักษรที่แตกต่างหรือคล้ายคลึงกัน

10. พฤติกรรมที่สะท้อนความรู้ในระบบของการรู้หนังสือ การเขียน

11. พฤติกรรมที่สะท้อนความสนใจในหนังสือและวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการเขียน

สรุปได้ว่า ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาลมีพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาลำคลึงกับภาษาแม่ เด็กเริ่มเล่นกับเสียง เลียนแบบเสียง และผลิตเสียงซ้ำ ๆ พัฒนาสู่การออกเสียงเป็นคำ เป็นประโยคที่มีความหมายและพัฒนาสู่การใช้ประโยคที่มีความหมายและโครงสร้างที่ถูกต้อง เด็กจะเรียนรู้จากประสบการณ์ที่มีความหมาย พยายามเข้าใจกับสิ่งที่ตนเองได้ยิน เรียนรู้ในวิถีธรรมชาติ ผ่านการกระตุ้น การฟังซ้ำ ๆ รวมถึงการได้ลงมือทำด้วยตนเอง ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล เพื่อเป็น

แนวทางในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษเพื่อให้สอดคล้องกับความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล

หลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กวัยอนุบาล

การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กเป็นกระบวนการที่ต้องใช้ระยะเวลาต่อเนื่อง ดังนั้นการจัดเตรียมกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญ จะต้องใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับวัยและสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก มีนักวิชาการและนักการศึกษาได้ให้หลักการในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไว้ ดังนี้

Phillip (1993) ได้เสนอแนะวิธีทางที่เด็กจะเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือวิธีการสอน เด็กให้เรียนรู้ภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับระดับพัฒนาการของเด็ก ซึ่งมีข้อปฏิบัติ ดังนี้

1. กิจกรรมควรง่ายพอที่จะให้เด็กเข้าใจและรู้ว่าคาดหวังให้เด็กแสดงออกอย่างไร
2. กิจกรรมควรเป็นกิจกรรมที่เด็กสามารถปฏิบัติได้ เพื่อให้เด็กมีความรู้สึกพอใจ

ในผลงานของตน

3. กิจกรรมการเขียนควรรวใช้น้อยที่สุด กิจกรรมที่เหมาะสมคือ เพลงประกอบท่าทางและเกม กิจกรรมที่รวมไปถึงการระบายสี การตัด การปะ การเล่าเรื่องหรือนิทานซ้ำแล้วซ้ำอีก ซึ่งจะทำให้เด็กมีความสามารถในการฟังและการพูดภาษาได้ดี

Cameron (2001) กล่าวถึง หลักการสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศสำหรับเด็ก ดังนี้

1. จัดกิจกรรมในชั้นเรียนโดยคำนึงถึงสิ่งที่เด็กสามารถเข้าใจได้ในมุมมองของเด็ก
2. ใช้กิจกรรมประจำวันและการช่วยเหลือของครูและเพื่อน
3. ใช้กิจกรรมที่หลากหลายเพื่อช่วยให้เด็กเข้าถึงความหมายหรือแง่มุมของภาษาโดยหลีกเลี่ยงไวยากรณ์แบบเป็นทางการ
4. ใช้ประโยชน์จากการมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กคนอื่น ๆ และผู้ใหญ่มาช่วยในการพัฒนาภาษาของเด็ก
5. เน้นการสร้างประสบการณ์ทางภาษาแก่เด็กด้วยการสร้างสิ่งแวดล้อมเพื่อการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมในชั้นเรียน

Carkir (2004 อ้างถึงใน ปุณยวีร์ จิโรภาสวรพงศ์, 2554) กล่าวว่า การใช้สิ่งที่มองเห็นได้บริบทที่มีความหมาย กิจกรรมที่หลากหลายจะช่วยให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างมีความสุขและเร็วขึ้น และได้เสนอหลักการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กไว้ดังนี้

1. การสอนผ่านสิ่งที่มองเห็นได้ (Teaching through visuals) ในแง่ของการเรียนรู้ภาษา โดยเฉพาะกับเด็กส่วนใหญ่เรียนรู้ได้อย่างยอดเยี่ยมโดยผ่านสายตา ในการสอนหัวเรื่องใด ๆ ก็ตาม ครูควรตระหนักว่าหัวเรื่องควรถูกสนับสนุนด้วยสื่อที่มองเห็นด้วยสายตา เช่น บัตรภาพ ภาพวาด หุ่นมือ ของเล่นหรือของจริง ๆ ต่าง หรือการแสดงความหมายผ่านการเล่นละครใบ้ การแสดงสีหน้าและอากัปกิริยาอื่น ๆ เด็กเรียนรู้ได้ดีโดยผ่านการมองและการปฏิบัติ การใช้สื่อที่สามารถมองเห็นด้วยสายตาจะนำพาเด็กไปยังการคาดความหมายจากบริบท

2. การสอนในบริบท (Teaching in context) ในการเรียนหรือการฝึกปฏิบัติ ไม่ว่าจะ เป็นภาษาแม่หรือภาษาอังกฤษ ควรเรียนรู้ผ่านบริบท กิจกรรมที่เป็นไปตามบริบทช่วยให้การเรียนรู้ง่ายขึ้น ซึ่งจะช่วยให้เด็กคลี่คลายความหมายของภาษาที่ไม่รู้จักสถานการณ์หรือบริบท

3. การสอนผ่านกิจกรรม (Teaching through activities) การใช้กิจกรรมที่หลากหลาย ในชั้นเรียน เพื่อสอนภาษาอังกฤษมีผลอย่างยิ่งใหญ่ต่อเด็ก เด็กรักที่จะเรียนผ่านกิจกรรมที่มีจุดประสงค์ ซึ่งส่งเสริมให้เด็กได้พยายามสำรวจบางสิ่ง ที่น่าตื่นเต้น กระตุ้นและน่าสนใจ ชนิดของกิจกรรมซึ่งสามารถนำไปใช้ในห้องเรียนอาจเป็นการวาดรูประบายสี การสร้างสิ่งต่าง ๆ เป็นต้น เหตุผลของการเรียนรู้ผ่านกิจกรรม คือเด็กเรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติและการเรียนรู้ผ่านกิจกรรม ช่วยสร้างโอกาสสำหรับเด็กในการใช้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

4. การสอนผ่านความสนุกและเกมต่าง ๆ (Teaching through fun and games) หลักการอย่างหนึ่งในการสอนภาษาอังกฤษแก่เด็กคือ เจตคติและแรงจูงใจ เด็กจะเรียนรู้ได้ดีกว่า ถ้าเขามีแรงจูงใจและต้องการที่จะทำ แรงจูงใจนั้นสำคัญกว่าทัศนคติของเด็กหรือวิธีการสอน สิ่งที่ครูจะแน่ใจได้คือความสนุกสนานและเกมต่าง ๆ นั้นมีอยู่ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ เกมต่าง ๆ จะช่วยให้เด็กเห็นว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นสามารถให้ความสุขได้และมีคุณค่า

สรุปได้ว่า หลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กวัยอนุบาล คือ ควรเป็นกิจกรรมที่ไม่ซับซ้อน เด็กสามารถปฏิบัติได้เอง เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้เด็กเข้าใจความหมายของภาษา ให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม รวมถึงการให้เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้าง ทั้งเพื่อนและครู ซึ่งจะช่วยให้เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาได้อย่างมีความหมายภายใต้บริบทที่เหมาะสม ซึ่งในงานวิจัยนี้ ได้นำหลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยคำนึงถึงหลักการการสร้างประสบการณ์ทางภาษาแก่เด็ก ด้วยการสร้างสิ่งแวดล้อมเพื่อการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมในชั้นเรียน โดยการสอนในบริบทที่เหมาะสม มาเป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์

แนวทางในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กวัยอนุบาล

แนวทางในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กวัยอนุบาล เป็นสิ่งสำคัญในการวางรากฐานที่ดีต่อการเรียนรู้ทางภาษา เนื่องจากเด็กวัยอนุบาลต้องคำนึงถึงพัฒนาการและความเหมาะสมของกิจกรรม จึงมีนักการศึกษาได้ให้แนวทางในการส่งเสริมการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

Celce - Murcia (2001) ได้อธิบายว่าการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสำหรับเด็กควรจัดเตรียมกิจกรรมโดยคำนึงถึงเด็กเป็นศูนย์กลาง และเปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้ภาษาในบริบทจริงที่ทำให้เด็กได้ฟังพูดจากภาษาจากสิ่งที่มาจากความสนใจของเด็กเอง ซึ่งครูมีบทบาทในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ดังนี้

1. จัดเตรียมกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้เด็กเข้าใจความหมายของภาษามากกว่า
 2. คำนึงถึงความถูกต้องของการใช้หลักภาษา
 3. ให้ความสำคัญกับกระบวนการของกิจกรรมที่ทำให้เด็กมีส่วนร่วมในการใช้ภาษามากกว่าคำนึงถึงผลงานภาษา
 4. ให้มีโอกาสร่วมกันและคำนึงถึงพัฒนาการทางสังคม ช่วยพัฒนาการทางภาษา
 5. จัดเตรียมสภาพแวดล้อมที่พร้อมด้วยสื่อ อุปกรณ์ ภาพ กิจกรรมที่หลากหลาย รวมทั้งการแสดงออกทางท่าทางที่เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ทางภาษา ส่งเสริมทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้านไปพร้อมกัน
 6. จัดการเรียนการสอนโดยคำนึงถึงอายุและความสนใจของเด็กเป็นสำคัญ
 7. ส่งเสริมให้เด็กเห็นความสำคัญของภาษาที่เป็นเครื่องมือสำหรับการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคม
 8. ใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตประจำวันไม่ใช่เพียงแค่วิชาภาษาเท่านั้น
- Morow (1989) ได้ให้แนวทางในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาสำหรับเด็ก ไว้ดังนี้
1. การให้เด็กมีโอกาสแสดงพฤติกรรมเพื่อมีส่วนร่วมในกระบวนการสื่อสาร
 2. การสนทนากับเด็กช่วยให้เด็กได้พัฒนาโครงสร้างทางภาษา
 3. การใช้คำพูด น้ำเสียง ท่าทาง การสบตากับเด็กเป็นสิ่งที่ช่วยให้เด็กตอบสนองและแสดงพฤติกรรมทางภาษา
 4. การเรียกชื่อเด็กขณะสนทนาทำให้เด็กได้ใช้ชื่อในการสนทนา
 5. การใช้วิธีการที่หลากหลายในการกระตุ้นและส่งเสริมให้เด็กได้ใช้ภาษา
 6. การเปิดโอกาสให้เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กและผู้ใหญ่

7. การส่งเสริมให้เด็กใช้ภาษาที่หลากหลายตามสถานการณ์และวัตถุประสงค์
8. การให้เด็กได้ใช้ประโยคคำสั่ง คำแนะนำ
9. การให้โอกาสเด็กแสดงข้อมูลย้อนกลับ
10. การเป็นต้นแบบในการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

Gatenby (1960) กล่าวว่า วิธีการสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดี คือ วิธีการสอนซึ่งพยายามสร้างสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับการเรียนภาษาแม่ของเด็กให้แก่เด็กในห้องเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งจะทำให้ได้โดยยึดหลักเกณฑ์ คือ

1. การเลียนแบบการกระทำซ้ำ ๆ กัน จนมีความชำนาญในภาษา
2. การเริ่มเรียนทักษะการฟังและพูดก่อน แล้วจึงอ่านและเขียน
3. การเรียนโดยได้รับประสบการณ์ตรงและสนุกสนาน

วรวรรณ เหมชะญาติ (2548) ได้เสนอหลักในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย ดังนี้

1. จัดสภาพแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ที่พร้อมไปด้วยสื่อทางภาษาที่สะดวกต่อการหยิบใช้
2. สร้างบรรยากาศที่น่าตื่นเต้นและมีชีวิตชีวา
3. ใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ในการตรวจสอบสิ่งต่าง ๆ ให้โอกาสเด็กในการฝึกฝนทักษะทางภาษาสัมผัสตามธรรมชาติ
4. จัดกิจกรรมในหลายรูปแบบทั้งกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อยและรายบุคคล
5. เปิดโอกาสให้เด็กได้สื่อสารหลากหลายรูปแบบ ทั้งการสื่อสารด้วยสีหน้า ท่าทางการเคลื่อนไหวและภาษา ภายใต้บริบทแวดล้อมที่แตกต่าง
6. เชื่อมโยงคำศัพท์กับการเคลื่อนไหวและการลงมือปฏิบัติ

สรุปได้ว่า แนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กวัยอนุบาล ควรคำนึงถึงความสนใจของเด็ก ประสบการณ์เดิมที่เคยได้รับ ความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็ก ควรเน้นที่การมีปฏิสัมพันธ์และสื่อสารระหว่างครูกับเด็ก หรือเด็กกับเด็ก ในสถานการณ์หรือกิจกรรมที่ต่างกัน จากบริบทหรือธรรมชาติรอบตัว ซึ่งในงานวิจัยได้คำนึงถึงแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดังกล่าว เพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภายใต้การลงมือปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับพัฒนาการ รวมถึงการเป็นต้นแบบที่ดีในการใช้ภาษาต่างประเทศ

เทคนิคการสลับภาษา

การสลับภาษาเป็นวิธีการสอนภาษาที่สอง ที่มีการนำมาใช้และเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายในประเทศสหรัฐอเมริกาในการเรียนการสอนภาษา มีกฎหมายอนุญาตให้ใช้ภาษาแม่กับนักเรียนอาฟกัน-อเมริกัน เพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในโรงเรียนได้ ซึ่งนำไปสู่การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้ภาษาแม่ ปัจจุบันนักการศึกษาสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการสลับภาษาในการสอนภาษาต่างประเทศ ไว้ดังนี้

Modupeola (2013 อ้างถึงใน ปุณยวีร์ จิโรภาสวรพงศ์, 2554) กล่าวว่า การสลับภาษาเป็นเหมือนกับเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการช่วยครูและในกระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะเมื่อใช้กับนักเรียนในระดับพื้นฐานเพิ่งเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้การสลับภาษายังเป็นเหมือนโอกาสในการพัฒนาภาษา เนื่องจากเป็นการถ่ายโอนความคิดจากผู้ส่งสารไปยังผู้ฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ ไม่เครียด เรียนรู้ได้อย่างผ่อนคลาย

Kumar (2012) กล่าวว่า การสลับภาษาในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ หมายถึง วิธีการในการสื่อสารของครูผู้สอนภาษา โดยครูเลือกใช้ภาษาแม่และภาษาเป้าหมายขณะทำกิจกรรม

กุลทิพย์ โรหิตร์ตนะ (2545) ได้กล่าวถึงการใช้ภาษาแม่หรือภาษาไทยในชั้นเรียนภาษาอังกฤษว่า การใช้ภาษาแม่หรือใช้การสลับภาษาในชั้นเด็กเล็กที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาอังกฤษจะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกปลอดภัยและเกิดความสบายใจ

ปุณยวีร์ จิโรภาสวรพงศ์ (2554) สรุปว่า การสลับภาษาในการเรียนภาษาต่างประเทศ คือ เทคนิคในการสื่อสารของครูผู้สอนภาษา โดยครูเลือกใช้ภาษาแม่และภาษาเป้าหมายเพื่อมุ่งให้เด็กมีความเข้าใจในสิ่งที่ครูต้องการสื่อสาร จะทำให้เด็กผ่อนคลาย และไม่เครียด

Poplack (1980) กล่าวถึงประเภทของการสลับภาษาในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศต้องอาศัยการบูรณาการทักษะการใช้ภาษาทั้งสองภาษา แบ่งประเภทของการสลับภาษาออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. การสลับภาษาระหว่างประโยค เป็นการสลับภาษาที่เกิดขึ้นระหว่างประโยคหรืออนุประโยค เพื่อให้แปลความหมายหรืออธิบายบางสิ่งบางอย่าง
2. การสลับภาษาแบบสอดแทรก เป็นการสลับภาษาที่เกิดขึ้นในส่วนของประโยคก็ได้ ในขณะที่ผู้สอนและผู้เรียนกำลังพูดภาษาที่สองหรือภาษาแม่แล้วสอดแทรกภาษาอีกภาษาหนึ่งเข้าไป

3. การสลับภาษาภายในประโยค เป็นการสลับภาษาที่เกิดขึ้นในประโยคเดียวกัน

Lin (2012) พบว่า เทคนิคการสลับภาษาในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศที่เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลมีหลักการดังนี้

1. การใช้ภาษาแม่เมื่อเด็กไม่เข้าใจภาษาต่างประเทศเท่านั้น ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอย่างเต็มที่
2. การใช้ภาษาต่างประเทศเป็นหลักและใช้ภาษาท่าทางมาช่วยเมื่อเด็กไม่เข้าใจ (ถ้าเด็กยังไม่เข้าใจอีกจึงเปลี่ยนไปใช้ภาษาแม่) ทำให้ผู้เรียนเกิดการเชื่อมโยงความคิดสามารถเข้าใจได้อย่างง่ายดายและรวดเร็ว

3. การหมั่นสังเกตเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของเด็กเสมอในขณะที่สอนโดยใช้ภาษาต่างประเทศ ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าได้รับการสนับสนุนและมีกำลังใจในการเรียนรู้

บุญยวีร์ จิโรภาสวรพงศ์ (2554) ได้สังเคราะห์ขั้นตอนของเทคนิคการสลับภาษาได้แก่

1. ขั้นทบทวนความรู้ หมายถึง การทบทวนสิ่งที่เด็กได้เรียนไปแล้วในครั้งก่อน และมุ่งเน้นการสะท้อนความรู้เดิม
2. ขั้นสาธิต หมายถึง การกระตุ้นความสนใจโดยการนำเสนอคำศัพท์ใหม่และเชื่อมโยงความคิดให้กับเด็กด้วยภาษาแม่ แล้วครูสาธิตคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เน้นพัฒนาทักษะการฟัง
3. ขั้นฝึกปฏิบัติ หมายถึง เป็นการออกคำสั่งซ้ำ ๆ ให้เด็กได้ฝึกปฏิบัติตามคำศัพท์ที่ได้เรียนไป ในลักษณะกลุ่มย่อยหรือรายบุคคลเพื่อให้เกิดการฟังอย่างเข้าใจ ครูตรวจสอบความเข้าใจของเด็กและให้ความช่วยเหลือด้วยการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษตามความจำเป็น
4. ขั้นสรุปความเข้าใจ หมายถึง ขั้นของการตรวจสอบความเข้าใจจากสิ่งที่ได้เรียนไปผ่านกิจกรรมอื่น ๆ ภายใต้บรรยากาศที่สนุกสนานเป็นกันเอง

Mattson (1999) ได้สรุปบทบาทของครูในการสลับภาษาไว้ดังนี้

1. ครูสามารถสลับภาษาขณะที่ให้ผู้เรียนอภิปรายในหัวข้อที่กำหนด ซึ่งส่วนมากจะกระทำเมื่อต้องการสอนเรื่องโครงสร้างของภาษา โดยครูจะสลับมาใช้ภาษาแม่กับผู้เรียน เพื่อเชื่อมโยงเนื้อหาไปสู่การเรียน สิ่งนี้จะทำให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างภาษาแม่และเนื้อหาของภาษาใหม่ กล่าวคือ ครูใช้ประสบการณ์เดิมจากภาษาที่หนึ่งเพื่อเพิ่มความเข้าใจในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

2. การสลับภาษาในห้องเรียนต้องกระทำซ้ำๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมาย

ได้ชัดเจนมากขึ้น การใช้ภาษาที่สองสลับกับภาษาแม่เพื่อสื่อความหมายให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจมากที่สุด

Cook (2002 อ้างถึงใน อภิรดี ไชยกาล 2554) กล่าวถึง การจัดการในชั้นเรียนที่ผู้เรียนใช้หลายภาษาว่า การสลับภาษาในชั้นเรียน ผู้เรียนไม่ได้พูดภาษาเดียวกันอาจสร้างปัญหาให้กับนักเรียนบางส่วนที่คิดว่าตนเองถูกละเลย ดังนั้น เมื่อครูต้องการสลับภาษาจึงจำเป็นที่จะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สื่อสารอย่างเท่าเทียม.

Skiba (1997) กล่าวว่า ผู้เรียนควรได้รับการฟังและพูดเพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ผ่านการใช้ภาษาแบบสลับภาษา สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนได้เรียนภาษาผ่านการสื่อสาร โดยวิธีการสลับภาษาเป็นความเชื่อมโยงของภาษาแม่และภาษาที่สอง

สรุปได้ว่า เทคนิคการสลับภาษา เป็นวิธีที่ครูเลือกใช้ภาษาในการสื่อสารขณะจัดประสบการณ์เพื่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยครูจะเลือกใช้ภาษาที่สองเป็นภาษาหลักในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้และมีการสลับสับเปลี่ยนเป็นภาษาแม่ภายในบทสนทนา ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสารกับเด็ก และสลับสับเปลี่ยนไปใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ของเด็กในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ขั้นตอนของเทคนิคการสลับภาษาจำแนกได้เป็น 4 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นทบทวนความรู้ 2) ขั้นสาธิต 3) ขั้นฝึกปฏิบัติ และ 4) ขั้นสรุปความเข้าใจ อีกทั้งเทคนิคการสลับภาษายังมีประโยชน์ทั้งต่อจิตใจเด็ก ทำให้เด็กไม่เครียด สามารถเรียนรู้ได้อย่างผ่อนคลาย ก่อให้เกิดความพึงพอใจในการเรียนซึ่งจะส่งผลดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศในระยะยาว และยังมีประโยชน์ต่อการช่วยส่งเสริมกระบวนการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล

การจัดประสบการณ์ด้านการฟังและการพูดเป็นพื้นฐานของการจัดประสบการณ์ทางภาษา เด็กต้องได้รับการจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมกับธรรมชาติและความสามารถของเด็ก ซึ่งควรจัดให้เป็นไปอย่างบูรณาการ ส่งเสริมให้เด็กใช้ทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษา ผู้วิจัยจึงได้สังเคราะห์ข้อมูลในการจัดประสบการณ์ด้านการฟังและการพูด โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับความสามารถด้านการฟังและการพูด ประสบการณ์สำคัญ/ สาระการเรียนรู้ด้านการฟังและการพูด รวมถึงการประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ดังนี้

ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล

ความสามารถด้านการฟังของเด็กปฐมวัย เด็กทารกจะเริ่มเรียนรู้ภาษาด้วยการฟังผู้อื่น ก่อนแล้วจึงจดจำทำเลียนแบบเป็นภาษาพูด อันเป็นผลทำให้การติดต่อหรือสื่อความหมายกับ

บุคคลรอบข้าง การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับปฐมวัยควรจะต้องเริ่มต้นจากการพัฒนาทักษะการฟังให้กับเด็กก่อนเป็นอันดับแรก ผู้เรียนจะต้องมีความเข้าใจในตัวบ่อนภาษา มีปฏิสัมพันธ์ต่อสิ่งที่ได้ฟังและได้รับการฝึกจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่หลายหลายเหมาะสมกับวัย ผู้วิจัยจึงได้ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับความสามารถด้านการฟัง ดังต่อไปนี้

Harris (1974) ได้แบ่งระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ระดับ ดังนี้

1. ระดับความสามารถในการจำแนกเสียง ประกอบด้วย ความสามารถในการจำแนกเสียงคำโดด ๆ ความสามารถในการจำแนกเสียงได้เหมือนหรือต่างกันอย่างไร และความสามารถในการจำแนกเสียงคำที่มีอยู่ในข้อความ โดยสามารถจำแนกได้ว่าคำใดที่ได้ยินในประโยค

2. ระดับความสามารถในการเข้าใจข้อความที่ได้ยิน ประกอบด้วย ความสามารถในการปฏิบัติตามประโยคคำสั่ง การเลือกคำตอบให้ตรงกับสิ่งที่ได้ยิน การเข้าใจเรื่องราวที่ได้ฟังจากบทสนทนา การเข้าใจเรื่องราวทั่วไปที่จำลองสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

Heaton (1975) ได้แบ่งระดับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษไว้ 2 ระดับ คือ

1. ระดับความสามารถในการจำแนกเสียง ได้แก่ ความสามารถในการจำแนกเสียงในคำและความสามารถในการฟังการเน้นเสียงในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

2. ระดับความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจ ได้แก่ ความสามารถในการเข้าใจประโยคที่ได้ฟังว่าตรงกับภาพใด การเข้าใจระดับข้อความหรือบทสนทนาสั้น ๆ และการเข้าใจการสนทนาและการบรรยาย

Julia and Martha (2013) ได้อธิบายความสามารถในการฟังโดยแบ่งได้เป็น 2 ระดับ คือ

1. ระดับการจำแนกเสียง เป็นความสามารถในการแยกเสียงของคำ รู้ระดับการเน้นน้ำหนักของเสียงคำในระดับสูง ต่ำของประโยค

2. ระดับการฟังเพื่อความเข้าใจ เป็นความสามารถในการเข้าใจประโยคที่ได้ฟัง เข้าใจบทสนทนาสั้น ๆ เข้าใจการบรรยาย

Brown (2015) ได้อธิบายความสามารถในการฟังเป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับการได้ยินเสียง เด็กสามารถได้ยินเสียง และสามารถระบุได้ว่าเสียงที่ได้ยินคือเสียงแบบใด เสียงอะไร

2. ระดับการจำแนกเสียง เด็กสามารถจำแนกความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน

3. ระดับความเข้าใจ เด็กสามารถฟังและพูดคำซ้ำหรือข้อความที่ได้ยิน หรือสามารถตีความหมายจากข้อความและประโยคที่ได้ยิน

สรุปได้ว่า ระดับความสามารถด้านการฟัง แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ 1) ระดับการได้ยินเสียง เด็กสามารถบอกได้ว่าเสียงที่ได้ยินคือเสียงแบบใด 2) ระดับการจำแนกเสียง เด็กจำแนกความแตกต่างของเสียงที่ได้ยินได้ 3) ระดับความเข้าใจ เด็กสามารถตอบสนองสิ่งที่ได้ฟังโดยการแสดงออกทางกายหรือคำพูด ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังอยู่ที่ระดับความเข้าใจ ดังนั้นจึงต้องให้เด็กแสดงพฤติกรรมการฟัง แสดงความสามารถในการปฏิบัติตามคำสั่ง โดยการฟังและปฏิบัติตามคำศัพท์และประโยคง่าย ๆ และความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง โดยการฟังคำศัพท์และขี้ออกสิ่งของหรือรูปภาพให้ตรงกับสิ่งที่ได้ยิน นิทานหรือเรื่องราวที่ได้ยิน

ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล

ภาษาและการพูดเป็นสิ่งที่ส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กวัยอนุบาลตามทฤษฎีและ แนวคิดของ Gardner ในทฤษฎีพหุปัญญา ที่กล่าวถึงสติปัญญาทางด้านภาษา (Linguistic intelligence) ว่าทักษะทางภาษานับเป็นส่วนหนึ่งของสติปัญญาโดยตลอด ดังนั้นการพูดจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก สำหรับเด็กที่จะต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต ซึ่ง

Seefeldt (1986 อ้างถึงใน หรรษา นิลวิเชียร, 2535) ได้กล่าวถึงการเรียนภาษาระดับพื้นฐานของเด็กไว้ 5 ระดับดังนี้

1. ระบบเสียง (Phonology) เด็กทารกพยายามเรียนรู้ระบบเสียงในภาษาของตนโดย การออกเสียงหลาย ๆ ลักษณะและเริ่มนำเสียงมาเชื่อมต่อกันเพื่อให้มีความหมาย
2. ลักษณะคำพูด (Morphology) เด็กเริ่มเรียนรู้การผสมกันของเสียงทำให้เกิดความหมาย เด็กเริ่มเรียนรู้ศัพท์ใหม่ ๆ จนกระทั่งถึงวัยก่อนประถมศึกษาเด็กจะเริ่มเข้าใจกฎของคำ
3. การสร้างประโยค (Syntax) เด็กเรียนการสร้างประโยคหรือไวยากรณ์ใน ขณะที่เด็ก เริ่มนำคำมาสร้างประโยค เด็กจะเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ เมื่อเด็กเข้าใจประโยคที่มีคำจำนวน มากเมื่ออายุ 2-3 ปี เด็กจะพูดประโยคความเดียวชนิดต่าง ๆ ได้ เช่น ประโยคคำสั่ง ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม เด็กจะใช้ประโยคที่มีคำเชื่อมได้เมื่ออายุ 5-7 ปี และเด็กจะใช้ คำนาม สรรพนาม ได้ ถูกต้องเมื่ออายุประมาณ 7 ปี จึงจะใช้ประโยคหลายความหรือสังกรประโยคได้

4. ความหมาย (Semantics) ในขณะที่เด็กเลียนเสียงและโครงสร้างของภาษา

เด็กจะ เรียนรู้ด้วยว่าคำจะมีความหมายขึ้นอยู่กับบริบท (Context) ของการใช้คำนั้นด้วย กระบวนการ พัฒนาการเรียนรู้ ความหมาย เป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและสัมพันธ์กับขั้นตอน พัฒนาการทางสติปัญญาของPiaget กล่าวคือในขั้นประสาทสัมผัส เด็กจะใช้คำพูดเดี่ยวแทน ประโยคทั้งประโยค ความหมายของคำขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของการใช้คำ

5. การใช้ภาษา (Pragmatics) เด็กจะเรียนรู้การใช้ภาษาอย่างเหมาะสมกับ สถานการณ์ ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมที่เด็กอยู่ เด็กที่ย้ายไปอยู่ที่ใหม่ก็จะเรียนรู้ภาษาของสังคมใหม่ นั้น

Hurlock (2001 อ้างถึงใน พรนภา อำนวยพรไพศาล, 2561) ได้บอกความสามารถด้านการพูดไว้ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation) เด็กจะพูดออกเสียงโดยการเลียนแบบเสียงที่ได้ยินจากบุคคลและสิ่งแวดล้อม
2. การเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary learning) มี 2 ด้านได้แก่ คำศัพท์ทั่วไป เด็กจะเรียนรู้จากคำนามเป็นคำที่เด็กจะเรียนรู้เป็นอันดับแรก ๆ จากนั้นเป็นคำกริยา เด็กเรียนรู้คำนามเพียงพอที่จะใช้เรียกชื่อคน สิ่งของก็จะเรียนรู้คำกริยา
3. ความเข้าใจภาษาที่ผู้อื่นพูด (Comprehension) การรู้คำศัพท์ต่าง ๆ เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูดได้ เด็กอาจจะเข้าใจจากการกระทำ ท่าทางของผู้พูด เด็กจะตอบสนองด้วยท่าทาง น้ำเสียงและเรียนรู้ความหมายของคำ
4. การสร้างประโยค (Forming sentences) เด็กเริ่มสร้างประโยคสั้น ๆ ได้ก่อน อายุ 2 ปี ช่วงแรกเป็นคำพูดคำต่อคำต่อกันเป็นประโยคแต่ไม่สมบูรณ์ เด็กจะสามารถพูดได้เป็นประโยคสมบูรณ์เมื่ออายุประมาณ 4 ปี

Cameron (2001) อธิบายความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของเด็กไว้ว่า เป็นกระบวนการทางสมองที่เด็กสนใจเสียงของคำศัพท์และบริบทของการนำคำศัพท์ไปใช้ การได้ยินภาษาต่างประเทศเป็นพื้นฐานสำคัญและเป็นเครื่องมือที่ทำให้เด็กได้มีการจัดประสบการณ์กับภาษานั้นและนำไปสู่ความมาสารถในการพูด ซึ่งเด็กจะแสดงความสามารถในการพูดแตกต่างกันไปตามพัฒนาการและประสบการณ์ทางภาษาที่เด็กได้รับซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. การรู้คำศัพท์ เป็นกระบวนการต่อเนื่องเริ่มจากการได้ยินคำศัพท์ รู้จักความหมายของคำศัพท์ ออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง จนสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ได้ เป็นการสร้างคลังคำศัพท์ถือเป็นหัวใจสำคัญในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของเด็ก การเรียนรู้คำศัพท์สามารถแบ่งได้ดังนี้ สามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ได้ยิน , ระลึกความหมายของคำที่เรียนไปแล้ว นำคำศัพท์

มาใช้อย่างถูกต้อง ออกเสียงคำศัพท์ นำคำศัพท์ไปสร้างประโยค เชื่อมโยงคำ 2 คำเพื่อสร้างคำใหม่ สะกดคำศัพท์ได้ ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมกับสถานการณ์ เข้าใจว่าเป็นคำศัพท์เชิงบวกหรือลบ และ เข้าใจหลักไวยากรณ์ในการใช้คำศัพท์

2. การใช้ภาษาในบริบทที่เหมาะสมเป็นกระบวนการที่เด็กนำภาษาไปใช้อย่างมีความหมายหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งความสามารถในการใช้ภาษาแบ่งเป็นส่วนสำคัญ 2 ส่วน ได้แก่ ภาษาและการใช้ภาษา ความสามารถในการใช้ภาษาในการพูดแบ่งเป็น 2 ระดับ ดังนี้ การพูดโต้ตอบและการพูดคุยสนทนา

สรุปได้ว่า ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ 1) ระดับการรู้คำศัพท์ เด็กสามารถออกเสียงคำศัพท์และเชื่อมโยงกับเหตุการณ์ได้ 2) ระดับการพูดอย่างเข้าใจความหมาย เด็กสามารถพูดเป็นคำเพื่อตอบสนองว่าเข้าใจต่อสิ่งที่ฟังได้ พูดบอกความต้องการได้ 3) ระดับการใช้ภาษาในบริบทที่เหมาะสม เด็กสามารถพูดตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการพูดเป็นประโยคยาว การพูดโต้ตอบและพูดคุยสนทนาได้ ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดอยู่ที่ระดับการรู้คำศัพท์และการใช้ภาษาในบริบทที่เหมาะสม ดังนั้นจึงต้องให้เด็กแสดงพฤติกรรมการพูด โดยการพูดการออกเสียงเป็นคำศัพท์ ได้แก่ ตอบคำถามง่าย ๆ ได้ ใช้ท่าทางประกอบคำพูดได้ ออกเสียงคำศัพท์ได้ และการพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค ได้แก่ พูดโต้ตอบบทสนทนาในชีวิตประจำวันง่าย ๆ เล่านิทานตามความคิดของตนเองได้

ประสบการณ์สำคัญและสาระการเรียนรู้ด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

กระทรวงศึกษาธิการ (2560) ได้อธิบายการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาด้านภาษาให้กับเด็กปฐมวัยตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560 ไว้ว่า การจัดประสบการณ์ควร มุ่งเน้นให้เด็กเรียนรู้ทักษะทางภาษาผ่านกิจกรรมบูรณาการทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นการเรียนรู้ภาษาจากสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของเด็ก ประกอบด้วย ประสบการณ์สำคัญและสาระที่ควรเรียนรู้ดังนี้

ประสบการณ์สำคัญและสาระการเรียนรู้ด้านการฟัง เด็กควรได้รับประสบการณ์ด้านการฟังที่สำคัญอย่างหลากหลายเพื่อให้เด็กมีประสบการณ์และเกิดความตระหนักต่อสิ่งต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่การเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ยิน ประสบการณ์ในการฟัง มี 5 ประเภท ดังนี้

1. การฟังอย่างสนุกสนานเพื่อความเพลิดเพลิน เด็กมีประสบการณ์ตามวิธีที่ได้จากการฟังเพลง บทกลอน หรือเรื่องราวต่าง ๆ

2. การฟังแบบมีวัตถุประสงค์ เป็นประสบการณ์ที่เด็กได้ฟังเพื่อปฏิบัติตามคำสั่ง หรือ การตอบสนองจากสิ่งที่ได้ฟัง

3. การฟังเพื่อแยกความแตกต่าง เด็กควรมีประสบการณ์ในการฟังเพื่อแยกแยะเสียง ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัว

4. การฟังอย่างสร้างสรรค์ เด็กควรได้รับการกระตุ้นให้เกิดจินตนาการและมีอารมณ์ ร่วมกับประสบการณ์ที่ฟัง

5. การฟังแบบวิเคราะห์ เด็กได้รับประสบการณ์ที่เด็กควรทำความเข้าใจ ประเมิน ตัดสินใจ แสดงความคิดเห็นกับสิ่งที่ได้ฟัง

ประสบการณ์สำคัญและสาระการเรียนรู้ด้านการพูด ได้แก่

1. ประสบการณ์สำคัญด้านการพูด ได้แก่ การพูดแสดงความคิด ความรู้สึก ความ ต้องการ เล่าเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเองกับผู้อื่น อธิบายลักษณะสิ่งของ เหตุการณ์ต่าง ๆ พูด อย่างสร้างสรรค์ในการเล่น การเชื่อมโยงการพูดกับท่าทางหรือการกระทำต่าง ๆ และรอคอยเวลาที่จะพูดอย่างเหมาะสม

2. สาระที่ควรเรียนรู้ด้านการพูด เป็นสิ่งที่ช่วยให้เด็กสามารถสื่อสารกับผู้อื่นอย่างมีความหมาย มีสาระดังนี้ คำศัพท์เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเด็ก หรือคำศัพท์ที่เด็กสนใจ การเรียงลำดับคำต่าง ๆ เพื่อใช้ในการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ การใช้คำพูดที่เป็นที่ยอมรับ สุขภาพ ความมั่นใจในการพูดคุยกับผู้อื่น การยอมรับความคิดที่ผู้อื่นแสดงออกด้วยการพูด และความสนใจคำใหม่ ๆ

วรวรรณ เหมชะญาติ (2550) ได้เสนอสาระการเรียนรู้ภาษาที่เกี่ยวกับการฟังและการพูดได้ดังนี้

1. ความเข้าใจในการฟัง ได้แก่ การเพิ่มระดับความสนใจในการฟัง การฟังเพื่อวัตถุประสงค์ที่หลากหลาย การเข้าใจในสิ่งที่ฟังและปฏิบัติตามที่บอก การฟังอย่างสนุกสนานและอยากมีส่วนร่วมในการโต้ตอบ การฟังและร่วมสนทนาแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกับผู้อื่น และการฟังอย่างเข้าใจโดยแสดงท่าทางตอบสนองด้วยการกระทำหรือภาษา

2. คำศัพท์ ได้แก่ การพัฒนาการฟังและคำศัพท์ในภาษาพูด การพูดสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยใช้คำศัพท์ใหม่ ๆ การเข้าใจคำศัพท์เดิมได้อย่างชัดเจนมากขึ้น การเชื่อมโยงประสบการณ์ใหม่กับคำศัพท์ที่เคยเรียนรู้มาก่อน และการเชื่อมโยงคำศัพท์กับวัตถุประสงค์ของ

3. การพูดออกเสียง ได้แก่ การแยกแยะเสียงที่คล้ายคลึงกัน พัฒนาการในการออกเสียง การพูดภายใต้วัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน ความซับซ้อนและความยาวของประโยคที่ใช้ ความ

คล่องแคล่วในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน การเล่าเรื่องที่ตนเองสนใจ การแสดงความคิดเห็นและตั้งคำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง การเล่าเรื่องราวโดยมีลำดับก่อนหลังเหตุการณ์ และการเข้าใจบทบาทของผู้ฟังและผู้พูด

สรุปได้ว่า ประสบการณ์สำคัญและสาระการเรียนรู้ด้านการฟังและการพูด คือ เด็กควรได้รับประสบการณ์ทางภาษาที่ทำให้เด็กแยกเสียงที่แตกต่างกันของภาษาต่างประเทศได้ มีสาระสำคัญที่สอดคล้องกับชีวิตประจำวันจะทำให้เด็กใช้ภาษานั้นอย่างมีความหมายและได้รับประสบการณ์ที่หลากหลาย ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ ได้นำประสบการณ์สำคัญและสาระการเรียนรู้มาใช้ในการบูรณาการสู่องค์ประกอบการประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล

การประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล

การฟังเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล หากบุคคลนั้นไม่ได้รับโอกาสให้แสดงออกถึงความเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟังย่อมเป็นการยากที่จะตรวจสอบหรือประเมินว่ามีความเข้าใจที่ถูกต้อง ดังนั้นการประเมินการฟังและการพูดเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์กันและเป็นการประเมินที่ควบคู่กันเสมอ

Allen and Valette (1994 อ้างถึงใน พรนภา อำนวยพรไพศาล, 2561) ได้เสนอแนะวิธีการประเมินการฟังไว้ ดังนี้

1. การแสดงออกทางกายหรือตอบสนองทางกาย โดยให้เด็กแสดงออกทางกาย เพื่อให้เห็นว่าเข้าใจในสิ่งที่ได้ยิน เช่น การปฏิบัติตามคำสั่ง
2. การใช้สื่อที่มองเห็นได้ โดยการให้เด็กฟังคำหรือประโยคที่สอดคล้องกับสิ่งที่ได้ฟัง

3. การใช้ภาษาแม่ โดยให้เด็กใช้ภาษาแม่ในการอธิบายสิ่งที่ได้ฟังเป็นภาษาแม่

American Council for the Teaching of Foreign Language (2012) ได้กำหนดเกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดที่ผู้เรียนควรปฏิบัติไว้ 9 ระดับ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอ 3 ระดับต้น ซึ่งมีความสอดคล้องกับพัฒนาการในการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กวัยอนุบาล ดังนี้

1. ระดับเบื้องต้น ได้แก่ สามารถพูดชื่อสิ่งของใกล้ตัว พูดแนะนำตัวง่าย ๆ ยังไม่สามารถพูดเป็นประโยคได้
2. ระดับเบื้องต้น ได้แก่ สามารถตอบคำถามง่าย ๆ ได้ สามารถหาคำศัพท์มาสนทนาได้ พูดสื่อสารได้ตามวงคำศัพท์ที่เรียนไปแต่ไม่สามารถสนทนาโต้ตอบได้อย่างสมบูรณ์

3. ระดับเบื้องต้นสูง ได้แก่ สามารถพูดสื่อสารเพื่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ตอบคำถามง่าย ๆ ได้ พูดย่อหรือสิ่งที่เรียนมาแล้วได้

Richard-Amato (2003) ได้เสนอแนวทางการประเมินความสามารถในการฟังและการพูดภาษาต่างประเทศสำหรับเด็กไว้ว่า ควรคำนึงถึงลำดับขั้นในการพัฒนาทางภาษาของเด็กและเปิดโอกาสให้เด็กได้ปฏิบัติหรือแสดงออกทางกายที่สามารถสังเกตเห็นได้ โดยมีวิธีการประเมินที่วัดความสามารถทางภาษาได้จากพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกเพื่อตอบสนองต่อภาษาโดยแบ่งเป็นลักษณะพฤติกรรมตามลำดับขั้น ดังนี้

1. การสร้างความเข้าใจทางภาษา โดยการแสดงออกทางร่างกาย การชี้บอก แสดงท่าทาง การเลือก การวงกลม การมอง การทำตามคำสั่ง
2. การเริ่มผลิตภาษา โดยการแสดงออกทางร่างกาย การออกเสียง การบอกชื่อ การบอกรายการ การตอบคำถาม การจัดกลุ่ม การแยกแยะคำ
3. การพัฒนาภาษาออกเป็นคำพูด โดยลักษณะพฤติกรรมที่ตอบสนองต่อภาษา ด้วยการแสดงออกทางร่างกาย การออกเสียงเป็นคำ 1-2 คำ การออกเสียงเป็นวลี ประโยคง่าย ๆ การให้รายละเอียด การทวน การเล่าซ้ำ การอธิบาย การปฏิบัติตามขั้นตอน
4. การใช้ภาษาเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยการแสดงออกทางร่างกาย ด้วยการออกเสียงคำ วลี และประโยคง่าย ๆ การให้ความคิดเห็น การอธิบายอย่างละเอียด

จากข้อมูลการสังเคราะห์ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล พบว่าความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาต่างประเทศของเด็กจะเกิดขึ้นอย่างสอดคล้องกับพัฒนาการทางภาษาของเด็ก ซึ่งเด็กในวัยอนุบาล เป็นช่วงที่มีพัฒนาการอยู่ในช่วง 3 ขั้นแรก คือ 1) ขั้นสร้างความเข้าใจ 2) ขั้นเริ่มผลิตภาษา และ 3) ขั้นพัฒนาออกมาเป็นคำพูด และความสามารถด้านการฟังและการพูด อยู่ในช่วง 1) การรับรู้คำศัพท์ และ 2) การใช้ภาษาในบริบทที่เหมาะสม ซึ่งเด็กจะแสดงพฤติกรรมออกมาทางกาย ได้แก่ การชี้ เลือก การมอง หรือการปฏิบัติตามคำสั่งและพฤติกรรมทางการพูด ได้แก่ การตอบคำที่มีความหมายตรงกับรูปภาพและการพูดสนทนาโต้ตอบ

ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงมุ่งพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ได้แก่ 1) การปฏิบัติตามคำสั่ง ประกอบด้วยรายการพฤติกรรม ได้แก่ ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ง่าย ๆ ได้ และฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคง่าย ๆ ได้ 2) การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง ประกอบด้วยรายการพฤติกรรม ได้แก่ ฟังคำศัพท์และชี้บอกสิ่งของหรือรูปภาพให้ตรงกับสิ่งที่ได้ยิน และฟังประโยคหรือเรื่องราวง่าย ๆ จากนิทานและชี้บอกรูปภาพหรือนิทานที่ตรงกับเหตุการณ์หรือ

เรื่องราวที่ได้ยิน 3) การออกเสียงเป็นคำศัพท์ ประกอบด้วยรายการพฤติกรรม ได้แก่ พูดอกเสียง คำศัพท์ที่ได้เรียนรู้จากนิทาน และพูดอกเสียงประโยคง่าย ๆ ที่ได้เรียนรู้จากนิทาน 4) การพุดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค ประกอบด้วยรายการพฤติกรรม ได้แก่ พุดโต้ตอบบทสนทนาในชีวิตประจำวันง่าย ๆ ได้ และเล่านิทานตามความคิดของตนเองเป็นคำ วลีหรือประโยคง่าย ๆ โดยอาศัยภาพหรือจำจากเรื่องราวที่เคยฟังได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยต่างประเทศ

Ahmad and Jusoff (2009 อ้างถึงใน อภิรดี ไชยกาล, 2554) ได้ศึกษาการใช้เทคนิคการสลับภาษาของครูในการสอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษที่อยู่ในระดับต่ำของประเทศมาเลเซีย พบว่า การใช้เทคนิคการสลับภาษาของครูส่งผลต่อทัศนคติที่ดีและสำเร็จในการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้นักเรียนในกลุ่มทดลองยังสนับสนุนให้มีการใช้เทคนิคการสลับภาษาในชั้นเรียนภาษาอังกฤษต่อไป

Griva and Sivropoulou (2009) ได้ศึกษาผลการทดลองการสอนภาษาต่างประเทศในระดับอนุบาล ณ โรงเรียนอนุบาลกรีซ ประเทศสาธารณรัฐเฮลเลนิก มีรูปแบบการสอนโดยใช้กิจกรรมเกมและการแสดงบทบาทสมมุติที่มีรูปแบบเฉพาะ ผลการวิจัยพบว่า หลังการทดลองเด็กมีความสามารถในการจดจำและออกเสียงคำศัพท์สูงขึ้นและมีความเข้าใจภาษามากขึ้น

Lin (2012) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเชิงคุณภาพวิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศสำหรับเด็กอนุบาลในประเทศจีน โดยเปรียบเทียบวิธีการสอน 3 แบบ คือแบบที่หนึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน แบบที่สองใช้ภาษาจีน และแบบที่สามใช้เทคนิคการสลับภาษาอังกฤษกับภาษาจีน ผลการศึกษาพบว่า วิธีการสอนโดยใช้เทคนิคการสลับภาษาเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

Rebecca (2004) ได้ศึกษาผลการเล่าเรื่องและการอ่านนิทานที่มีผลต่อการพัฒนาภาษา และการเข้าใจเรื่องราว ผลการวิจัยพบว่า ทั้งกิจกรรมการเล่าเรื่องและการอ่านนิทานทำให้เกิดการพัฒนาภาษา ซึ่งจากผลการวิจัย ทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างทั้งสองกลุ่ม เด็กที่ได้ฟังการเล่าเรื่อง แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในเรื่องราวที่ดีขึ้นและในขณะที่เด็กในกลุ่มอ่านนิทาน มีการพัฒนาในเรื่องการเข้าใจและความซับซ้อนทางภาษามากขึ้น

Rezeki (2017) ได้ศึกษาเทคนิคการเล่าเรื่อง Storytelling เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็ก ผลการวิจัย พบว่า หลังการทดลอง เด็กมีคะแนนค่าเฉลี่ยทักษะการพูด ในเรื่องของกรใช้ คำศัพท์สูงกว่าก่อนการทดลอง และเด็กมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาที่เพิ่มขึ้น

Simpson (1998) ได้ศึกษาลักษณะภาษาพูดของเด็กปฐมวัย 4 ปีที่ได้รับการจัด ประสบการณ์เล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ ผลการวิจัยพบว่าการเล่าเรื่องซ้ำช่วยส่งเสริม ความสามารถ ด้านการสื่อสารมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ ช่วยให้เกิดพัฒนาความสามารถ ในการถ่ายทอด ภาษาให้ชัดเจนละเอียดละออ ครอบคลุมความหมายที่ต้องสื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้และ เข้าใจซึ่ง ความสามารถนี้วัดได้เป็นจำนวนคำต่อประโยค (Length of a T-unit)

Turner (1988 อ้างถึงใน รติรัตน์ คล่องแคล่ว, 2551) ได้ศึกษาวิจัยเด็กหญิงที่ชื่อ Fatima อายุ 8 ขวบในปากีสถาน ตอนเข้าเรียน Fatima ไม่รู้ภาษาอังกฤษเลย เธอจะเจียบเมื่อร่วมโต๊ะกับ เพื่อน ๆ เมื่อเธอพูดภาษาถิ่น เธอจะวิ่งไปรอบ ๆ เพราะรู้ว่าครูไม่เข้าใจ และกอดรัดครู ครูจึง เรียกชื่อเธอ เผื่อสังเกตและให้ความสนใจ ในกิจกรรมก็จะเพิ่มเติมภาษาอังกฤษเข้าไปในภาษาถิ่น เรื่อย ๆ เมื่ออยู่ในกลุ่มเธอก็จะใช้ภาษาถิ่นปนภาษาอังกฤษ เธอใช้เวลาอันสั้นในการปรับตัวเข้ากับโรงเรียน เริ่มถามและพูดในสิ่งที่คิดไว้ เขียนอักษรภาษาอังกฤษ พูดออกเสียงได้ดีและพยายาม อ่านอย่างต่อเนื่อง

งานวิจัยในประเทศไทย

มยุรี กันทะลือ (2543) ได้ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการอ่านตามแนวการสอนภาษา แบบธรรมชาติต่อพัฒนาการด้านการอ่านภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่พูดภาษาถิ่น อายุระหว่าง 5 – 6 ปี จำนวน 10 คน ผลการวิจัยพบว่า หลังการทดลองเด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทางด้านการ อ่านภาษาไทยสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รติรัตน์ คล่องแคล่ว (2551) ศึกษาเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย ไทยอีสานจากการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติ พบว่า คะแนนจาก แบบทดสอบเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติ ก่อนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้และหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยรวมและรายด้าน ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปุนยวีร์ จิโรภาสวรพงศ์ (2554) ได้ศึกษารูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการ วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทาง ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง เด็กปฐมวัยที่ศึกษาอยู่โรงเรียนเทศบาล 1 บ้าน สามพรานและโรงเรียนเทศบาล 1 วัดเทียนดัด จำนวน 38 คน ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่

ได้รับการจัดประสบการณ์มีคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ภัทรดา เขี่ยมบุญญฤทธิ์ (2563) ได้ศึกษาการสอนอ่านเชิงวิเคราะห์ผ่านกระบวนการเรียนรู้แบบ Active Learning เพื่อพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ของเด็กไทยยุค Gen Z พบว่ากระบวนการเรียนรู้แบบ Active Learning สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ตรง เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติ สามารถสร้างองค์ความรู้ พัฒนาทักษะการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยเพิ่มพูนทักษะการคิดวิเคราะห์ ผู้สอนสามารถนำกระบวนการเรียนรู้แบบ Active Learning มาประยุกต์ใช้ในการสอนได้แทนที่จะใช้วิธีการสอนในรูปแบบเดิม ๆ

สุชาดา เบาะเปลี่ยน (2563) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษและความสามารถในการอ่านจับใจความ พบว่า ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษหลังการเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับกลวิธีมัลติพาร์ท สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อัจฉรา ผิวพรรณ (2560) ได้ศึกษาผลการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง พบว่า เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนแบบธรรมชาติมีค่าเฉลี่ยของพัฒนาการทางภาษาด้านการฟังและการพูดสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 70

จากงานวิจัยในต่างประเทศ และในประเทศข้างต้น สรุปได้ว่า จากการศึกษางานวิจัยผู้วิจัยพบว่ามีความเป็นไปได้ที่จะนำการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา มาใช้ในการเสริมสร้างความสามารถในการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลให้สูงขึ้นได้ โดยการบูรณาการการสอนของแนวการสอนภาษาธรรมชาติ กิจกรรมการอ่านร่วมกัน ซึ่งมีขั้นตอนการจัดประสบการณ์ 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) เตรียมประสบการณ์ก่อนอ่าน คัดคะแนนจากปกและประสบการณ์เดิม 2) ตรวจสอบการคัดคะแนนจากภาพในนิทาน 3) ตรวจสอบการคัดคะแนนจากการอ่านนิทาน และ 4) คัดคะแนนคำจากโครงสร้างของประโยคและความหมายของคำ นอกจากนี้ยังได้สอดแทรกขั้นตอนของเทคนิคการสลับภาษาเข้าไปในแต่ละขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการอ่านร่วมกัน ได้แก่ 1) ขั้นทบทวนความรู้ 2) ขั้นสาธิต 3) ขั้นฝึกปฏิบัติ และ 4) ขั้นสรุปความเข้าใจ กับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ซึ่งเป็นกิจกรรมหลักกิจกรรมหนึ่งในตารางกิจวัตรประจำวันทีระบุไว้ในหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560

การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา จะส่งผลให้เด็กได้รับการพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูด โดยจำแนกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1) การปฏิบัติตามคำสั่ง 2) การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง 3) การออกเสียงเป็นคำศัพท์ และ 4) การพูด ได้ตอบเป็นคำหรือประโยค

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ 1) เพื่อศึกษาผลการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล และ 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากร การเลือกกลุ่มตัวอย่าง และการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. แบบแผนการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การจัดการข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากร การเลือกกลุ่มตัวอย่างและการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดประชากร เลือกกลุ่มตัวอย่าง และพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้ ดังนี้

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร คือ เด็กวัยอนุบาล อายุ 3 - 4 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสาธิต

“พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 4 ห้องเรียน 120 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กวัยอนุบาล อายุ 3 - 4 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ใน

โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

จำนวน 1 ห้องเรียน 30 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่างและการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีกระบวนการเลือกกลุ่มตัวอย่างและการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเข้าโครงการ จากประชากรโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เนื่องจากประชากรคือเด็กระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ทั้งหมด ได้ถูกจำแนกออกเป็นกลุ่มย่อย 4 ห้องเรียนโดยการคละ ส่งผลให้คุณลักษณะและจำนวนสมาชิกมีความคล้ายคลึงกันทุกห้องเรียน ผู้วิจัยจึงทำการสุ่มอย่างง่ายมา 1 ห้องเรียนและกำหนดให้สมาชิกในห้องเรียนดังกล่าวทั้งหมดจะเป็นกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในการวิจัยต่อไป ทั้งนี้ผู้วิจัยคำนึงถึงความสมัครใจในการให้ความร่วมมือของโรงเรียนและผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างเป็นหลัก

2. ผู้วิจัยดำเนินการประสานงานเพื่อขอความสมัครใจในการเข้าร่วมการวิจัยในระดับองค์กร โดยติดต่อชี้แจงชื่อโครงการวิจัย ชื่อผู้สอนและผู้เก็บข้อมูล วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย ห้องเรียนที่จะเป็นกลุ่มตัวอย่าง ขอบเขต วิธีการวิจัย พร้อมเอกสารจดหมายขอความอนุเคราะห์ในการทดลองและเก็บข้อมูล โครงร่างการวิจัย เครื่องมือในการวิจัย และอื่น ๆ ที่โรงเรียนร้องขอ พร้อมทั้งการอธิบายข้อสงสัยต่าง ๆ ด้วยความเต็มใจเพื่อประกอบการตัดสินใจ และดำเนินการขออนุญาตทำการวิจัยไปยังผู้บริหารระดับโรงเรียน ระดับสายชั้น ระดับห้องเรียนตามลำดับ

3. ผู้วิจัยมอบหมายให้ผู้ช่วยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการขอความสมัครใจในการเข้าร่วมโครงการวิจัยแทน เนื่องจากผู้วิจัยเป็นครูประจำชั้นห้องดังกล่าว เพื่อไม่ให้ผู้ปกครองเกิดความเกรงใจต่อครูประจำชั้น ซึ่งดำเนินการ ดังนี้ ผู้ช่วยผู้วิจัยดำเนินการประสานงานกับบิดา/ มารดา/ ผู้ปกครอง/ ผู้อนุบาลของเด็กวัยอนุบาลที่จะเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยการติดต่อทางโทรศัพท์เป็นรายบุคคล เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยอนุบาล อายุต่ำกว่า 7 ปี จึงต้องให้บิดา/ มารดา/ ผู้ปกครอง/ ผู้อนุบาลให้ความยินยอมแทน โดยผู้ช่วยผู้วิจัยชี้แจงข้อมูลดังนี้

3.1 ชื่อโครงการวิจัย วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย วิธีการวิจัย ประโยชน์ที่เด็กจะได้รับ ประกอบเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย (AF-06-02) พร้อมทั้งการอธิบายข้อสงสัยต่าง ๆ ด้วยความเต็มใจเป็นรายบุคคลเพื่อประกอบการตัดสินใจ

3.2 การเข้าร่วมหรือไม่เข้าร่วมโครงการวิจัยนี้จะไม่ผลได้ผลเสียต่อการปฏิบัติกิจกรรมประจำวันและการเรียนรู้ของเด็กแต่อย่างใด

3.3 เกณฑ์การคัดออก คือ ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยจะต้องเข้าร่วมโครงการวิจัยไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาการจัดกิจกรรมทั้งหมด ซึ่งคิดเป็นจำนวน 26 ครั้งจาก 32 ครั้ง และบิดา/มารดา/ผู้ปกครอง/ผู้อนุบาล/เด็กสามารถถอนตัวจากการเข้าร่วมโครงการวิจัยได้ตลอดเวลา จากนั้นบิดา/มารดา/ผู้ปกครอง/ผู้อนุบาลลงนามในเอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย (Consent Form) สำหรับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 7 ปี หรือผู้ไม่สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง ตามแบบฟอร์มของมหาวิทยาลัยบูรพา (AF-06-03) (ดัดแปลงในภาคผนวก ข)

4. ผู้วิจัยดำเนินการพิทักษ์สิทธิเด็กวัยอนุบาลซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ตลอดการดำเนินโครงการ ซึ่งสามารถสรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยคำนึงถึงถึงสิทธิของผู้เข้าร่วมการวิจัยเกี่ยวกับเกณฑ์การคัดออก คือ ผู้ปกครองของเด็กวัยอนุบาลสามารถบอกเลิกการเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้เมื่อใดก็ได้ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม ซึ่งจะไม่ส่งผลกระทบต่อเด็กวัยอนุบาลไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอนหรือผลการเรียน จากนั้นผู้วิจัยจึงจะพิจารณาคัดออกโดยรายงานกลุ่มตัวอย่างที่เหลือหรือทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างใหม่ตามเกณฑ์ที่กำหนด

4.2 ผู้วิจัยคำนึงถึงประโยชน์ของกลุ่มตัวอย่างที่โดยการเข้าร่วมหรือไม่เข้าร่วมโครงการวิจัยนี้จะไม่มีความเสี่ยงต่อการปฏิบัติกิจกรรมประจำวันและการเรียนรู้ของเด็กแต่อย่างใด หากบิดา/มารดา/ผู้ปกครอง/ผู้อนุบาล/เด็กไม่เต็มใจหรือไม่ประสงค์จะเข้าร่วมโครงการวิจัยก็สามารถปฏิเสธไม่เข้าร่วมโครงการวิจัยได้ทั้งนี้บิดา/มารดา/ผู้ปกครอง/ผู้อนุบาล/เด็กสามารถถอนตัวจากการเข้าร่วมโครงการวิจัยได้ตลอดเวลาโดยแจ้งให้ครูประจำชั้นทราบ เด็กอนุบาลจะได้รับการพัฒนาตามมาตรฐานของหลักสูตรอย่างเท่าเทียมกัน

4.3 ผู้วิจัยต้องเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยเป็นความลับ เปิดเผยได้เฉพาะในรูปแบบการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นภาพรวม ในกรณีที่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยต่อหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือนำเสนอเป็นรายบุคคล ต้องได้รับอนุญาตจากผู้ปกครองของเด็กอนุบาลที่เข้าร่วมการวิจัยก่อนทุกครั้ง

4.4 ผู้วิจัยต้องคำนึงถึงการสร้างความสัมพันธ์และความไว้วางใจแก่กลุ่มตัวอย่างตลอดการวิจัย ได้แก่ การสร้างความคุ้นเคยกับเด็กวัยอนุบาล การสื่อความปรารถนาดีและความเอื้ออาทรจากใจ การคำนึงถึงจริยธรรมและจรรยาบรรณในการวิจัย ผู้วิจัยจะเป็นนักฟังที่ดี ให้ความสำคัญความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่างเพื่อการตอบสนองที่เหมาะสม คำนึงถึงความเป็นมนุษย์ในภาวะอึดวิสัย ย้ำให้ทราบถึงความเคร่งครัดของการพิทักษ์สิทธิและการรักษาความลับแก่ผู้ปกครอง

เพื่อให้ผู้ปกครองรู้สึกอิสระ ปลอดภัย ไร้กังวล มีความเชื่อถือในตัวผู้วิจัย และยินดีตอบข้อสงสัย
แก่ผู้ปกครองของเด็กวัยอนุบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตลอดการวิจัยด้วยความเต็มใจ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา
2. แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล ตามขั้นตอนดังนี้

- 1.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเด็กวัยอนุบาล การสอนภาษาแบบธรรมชาติ และเทคนิคการสลับภาษา
- 1.2 ศึกษาหลักสูตร คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 และหลักสูตรสถานศึกษาระดับปฐมวัยโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา
- 1.3 กำหนดขั้นตอนการจัดประสบการณ์ ผู้วิจัยกำหนดขั้นตอนการสอนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ซึ่งแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ได้บูรณาการร่วมกับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามที่หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2560 กำหนดไว้ การออกแบบการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษในงานวิจัยครั้งนี้อยู่บนพื้นฐานแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติโดยใช้กิจกรรมการอ่านร่วมกันเป็นขั้นตอนหลักของการจัดประสบการณ์จำแนกได้ 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) เตรียมประสบการณ์ก่อนอ่าน 2) ตรวจสอบการคาดคะเนจากภาพในนิทาน 3) ตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่านนิทาน และ 4) คาดคะเนคำจากโครงสร้างประโยคและความหมายของคำ นอกจากนี้ยังได้สอดแทรกขั้นตอนของเทคนิคการสลับภาษาเข้าไปในแต่ละขั้นตอนย่อยของการจัดกิจกรรมการอ่านร่วมกัน เป็นขั้นตอนย่อย 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นทบทวนความรู้

2) ขั้นสาธิต 3) ขั้นฝึกปฏิบัติ และ 4) ขั้นสรุปความเข้าใจมาสังเคราะห์เป็นขั้นตอนการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 ขั้นตอนการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา

1.4 กำหนดเนื้อหาการจัดประสบการณ์ โดยการวิเคราะห์เนื้อหาคำศัพท์ที่เหมาะสมกับพัฒนาการด้านภาษาของเด็กวัยอนุบาล อายุ 3-4 ปี จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาต่างประเทศ (บุญยวีร์ จิโรภาสวรพงศ์, 2559) ซึ่งเนื้อหาคำศัพท์ได้มาจากการสำรวจเนื้อหา

ในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษจากหลักสูตรและการสัมภาษณ์ครู และส่งแบบสำรวจเนื้อหาการจัดประสบการณ์ให้ครูหัวหน้าสายชั้น/ครูที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ ได้ข้อมูลมาทั้งสิ้น 53 โรงเรียน เป็นโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตปริมณฑล และนำมาวิเคราะห์ให้สอดคล้องกับการจัดประสบการณ์ มีค่าเฉลี่ยดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.60-1.00 และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศ (พรนภา อำนวยไพศาล, 2561) เนื้อหาคำศัพท์ได้มาจากการสำรวจและศึกษาหลักสูตรของในโรงเรียนอนุบาลสังกัดคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 5 หลักสูตร และนำมาจัดประเภทของคำศัพท์ให้สอดคล้องกับการจัดประสบการณ์ มีค่าเฉลี่ยดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.80-1.00 ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมการรายงานผลคำศัพท์ที่เด็กควรจะเรียนรู้ รวมจำนวน 153 คำ จำแนกคำศัพท์เป็น 3 ประเภท ได้แก่ คำนาม 86 คำ คำกริยา 39 คำ และคำขยาย 28 คำ รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 เนื้อหาคำศัพท์ที่เหมาะสมกับพัฒนาการด้านภาษาของเด็กวัยอนุบาล อายุ 3-4 ปี

ประเภท	คำศัพท์					จำนวน
คำนาม	you	cat	school	sun	birthday	86 (ร้อยละ 56.20)
	father/dad	dog	house	moon	bedroom	
	mother/mum	rabbit	head	cloud	triangles	
	sister	elephant	nose	ice	bow	
	brother	fish	ears	vegetable	table	
	teacher	bird	eyes	name	circle	
	friend	penguin	mouth	leaf	money	
	son	bear	hand	star	ruler	
	doctor	hippo	book	pillow	me	
	police	owl	today	rice	shape	
	door	monkey	tomorrow	rain	pencil	
	sheep	dolphin	guest	day	water	
	bugs	meat	postman	kitchen	teeth	
	telephone	fruits	fan	pen	square	
	toy	took	flower	bunny	boat	
	melon	seed	rocket	postman	coral	
	plane	hotel	sea	beach	wind	

ประเภท	คำศัพท์					จำนวน
คำกริยา	hello	go	jump	play	mend	39
	sorry	eat	smile	sit down	can	(ร้อยละ 25.40)
	love	drink	fly	is	swim	
	run	to	hand up	can	rid	
	plant	walk	find	visit	rent	
	singing	brushes	cry	thank you	listen	
	like	want	dance	wash	shot	
	Okay	buy	yes	no		
คำขยาย	red	big	one	very	middle	28
	blue	small	high	happy	away	(ร้อยละ 18.30)
	yellow	good	low	poor	this	
	green	what	long	old	ten	
	white	strong	short	Little	some	
	black	pick	now			
	รวม					153
						(ร้อยละ 100)

1.5 คัดเลือกนิทานให้สอดคล้องกับคำศัพท์จากข้อ 3.1.4 และคัดเลือกนิทานที่เหมาะสมกับเด็กวัยอนุบาล มา 8 เรื่อง ผู้วิจัยจึงกำหนดคำศัพท์เรื่องละ 10 คำ รวมจำนวนคำศัพท์ที่ใช้ทั้งสิ้น 80 คำ เพื่อความเท่าเทียมกันของเนื้อหาคำศัพท์ และมีเกณฑ์การคัดเลือก คือ 1) มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่กำหนด 2) สอดคล้องกับหลักการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ได้แก่ สามารถคาดเดาได้โดยใช้บริบทของรูปภาพ ลำดับเหตุการณ์มีรูปแบบซ้ำ ๆ และเป็นนิทานเล่มใหญ่ 3) สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก ได้แก่ ระดับความซับซ้อนของนิทานเป็นเรื่องที่เข้าใจง่าย ระดับปัญหาของนิทานเป็นเรื่องง่ายเหมาะสมกับวัย ใช้ภาษาเข้าใจง่าย และมีความยาวเหมาะสม รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับชื่อผู้แต่งและรายละเอียดอื่น ๆ แสดงในภาคผนวก ค

ตารางที่ 2 ชื่อหนังสือนิทานและคำศัพท์ที่นำมาใช้ในการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กวัยอนุบาล

ชื่อนิทานและผู้แต่ง	เนื้อหา			จำนวน
	คำนาม	คำกริยา	คำขยาย	
Poor Old Rabbit	rabbit, toy, took, Mum	want, brush, washed	poor, old	10
Little Bunny's Melon Patch	bunny, melon, seeds, leaves, water, grow, flowers	walk, planting	bigger	10
A Good Trip	plane, hotel, sea, beach, boat, coral	swimming, riding, visit, rent	-	10
Listen! What is that sound?	ears, rain, dog, cat, bird, wind	listen, shot	high, low	10
The Present	son, daughter, birthday, money, mother, flowers, present	thank you, buy	-	10
Who can I be?	rabbit, penguin, hippo, monkey, dolphin, bear, owl, me	no, yes	-	10
Mr. red circle and friends	circle, triangles, squares, shapes, friends	okay, playing	red, blue, yellow	10
JOSH doesn't want to grow up	postman, doctor, teacher, toy box, plant, rocket, moon	want	big, strong, little	10
รวมจำนวนคำ	51	18	11	80
คิดเป็นร้อยละ	63.75	22.5	13.75	100

1.6 สร้างแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาลจำนวน 8 เรื่อง ซึ่งในแต่ละแผนการจัดประสบการณ์ใช้เวลาในการจัดประสบการณ์ วันละ 25 นาที รวมเวลาจัดประสบการณ์ทั้งสิ้น 32 ครั้ง การสร้างแผนการจัดประสบการณ์จะบูรณาการสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับเด็กวัยอนุบาลจากนิทานและคำศัพท์ที่กำหนด และออกแบบกิจกรรมไปตามขั้นตอนการจัดประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาและสังเคราะห์ไว้ องค์ประกอบของแผนการจัดประสบการณ์ ประกอบด้วย ชื่อหน่วย มาตรฐาน จุดประสงค์ สาระที่ควรเรียนรู้ ขั้นตอนการจัดประสบการณ์ สื่อการเรียนรู้ และการประเมินผล (ตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์ฯ ดังแสดงในภาคผนวก ค)

1.7 นำแผนการจัดประสบการณ์ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม แล้วนำกลับมาปรับปรุงแก้ไข ประเด็นการแก้ไขมีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ผลการปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์ฯ ในขั้นการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา

ประเด็น	ข้อเสนอแนะ	ผลการปรับปรุง
1.จุดประสงค์	ความสอดคล้องและความครอบคลุมของจุดประสงค์กับตัวแปรตาม	ปรับแก้การเขียนจุดประสงค์ให้สอดคล้องและครอบคลุมกับตัวแปรตามและการสอน
2.ขั้นตอนการจัดประสบการณ์	ความครอบคลุมเนื้อหาและเพิ่มเติมรายละเอียดในแต่ละขั้นตอนให้ครบ ขั้นสอนการสอนไม่สอดคล้องกับทฤษฎี	ปรับขั้นตอนการจัดประสบการณ์ให้ครอบคลุมเนื้อหาและเพิ่มเติมรายละเอียดในแต่ละขั้นตอน ปรับขั้นตอนการสอนให้สอดคล้องกับทฤษฎี
3.การใช้ภาษา	ควรใช้ภาษาให้เหมาะสมกับวัย รวมถึงการตั้งคำถามในแต่ละขั้นควรคำนึงถึงพัฒนาการด้านภาษาของเด็ก	ปรับแก้ภาษาให้ง่ายขึ้นและสอดคล้องกับพัฒนาเด็ก รวมถึงปรับเปลี่ยนคำถามให้เหมาะสมและละเอียดมากขึ้น
4.สื่อการสอน	สื่อการสอนที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ต้องมีขนาดที่เหมาะสม	ปรับเปลี่ยนสื่อการสอนให้มีขนาดที่เหมาะสมกับเด็ก และเด็กสามารถมองเห็นได้ชัดเจน
5.การประเมินผล	ความสอดคล้องของการประเมินกับจุดประสงค์การสอน	ปรับให้การประเมินสอดคล้องกับจุดประสงค์

1.8 นำแผนการจัดประสบการณ์ที่ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ 1) มีคุณวุฒิด้านการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยขึ้นไป หรือเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับว่ามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสอนภาษาแบบธรรมชาติ 2) มีประสบการณ์การทำงานด้านอนุบาลอย่างน้อย 5 ปี 3) ผู้เชี่ยวชาญมีความชำนาญเฉพาะที่แตกต่างกันเพื่อให้มีมุมมองที่หลากหลาย ได้แก่ อาจารย์ระดับมหาวิทยาลัย อาจารย์ผู้สอนในระดับอนุบาล บุคลากรด้านการนิเทศก์หรือผู้บริหาร (รายนามผู้เชี่ยวชาญแสดงในภาคผนวก ก) จากนั้นผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดประสบการณ์ นำแผนการจัดประสบการณ์ที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ โดยใช้เกณฑ์ความเห็นตรงกัน 2 ใน 3 ท่าน

1.9 วิเคราะห์ความตรงเชิงเนื้อหา พิสูจน์ความเที่ยงตรงของแบบประเมินทั้ง 2 ฉบับ โดยผู้เชี่ยวชาญลงความเห็นและให้คะแนน แล้วนำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (IOC) เท่ากับ .67 ขึ้นไปจึงถือว่าใช้ได้ ซึ่งผลจากการประเมินของ

ผู้เชี่ยวชาญ มีค่าระหว่าง .67 – 1.00 สรุปว่าเนื้อหาของแผนฯ มีความเหมาะสม สามารถนำไปใช้ได้ (เอกสารดัดแนบในภาคผนวก ง)

ตารางที่ 4 ผลการปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์ฯ ในขั้นการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ

ประเด็น	ข้อเสนอแนะ	ผลการปรับปรุง
1. กิจกรรม	ควรตัดกิจกรรมการร้องเพลง	ปรับแก้โดยการตัดกิจกรรมการร้องเพลง
2. ระยะเวลาในการจัดประสบการณ์ฯ	ขยายเวลาในการจัดกิจกรรม	ขยายเวลาเพิ่มขึ้นจาก 20 นาที เป็น 25 นาที
3. การประเมินผล	บางข้อยังไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์	ปรับแก้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์
4. การพิสูจน์อักษร	ตรวจสอบการเว้นวรรคและคำผิดในแผนการจัดประสบการณ์ฯ	ปรับแก้โดยการตรวจสอบและแก้ไขคำผิดและการเว้นวรรค

1.10 นำแผนการจัดประสบการณ์ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปนั้ร่อง (Try out) กับเด็กวัยอนุบาลที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 1 ห้องเรียน เพื่อหาประเด็นแก้ไข และความเป็นไปได้ของการนำไปใช้

1.11 นำแผนการจัดประสบการณ์ฯ ไปประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษว่าในระหว่างการทดลองสอนเด็กได้ใช้ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหรือไม่ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

1.12 นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองสอนมาปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดประสบการณ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น แล้วนำแผนการจัดประสบการณ์ที่ปรับปรุงแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย เพื่อพิจารณาลงความเห็น และจัดทำแผนการจัดประสบการณ์ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ตารางที่ 5 ผลการปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์ฯ หลังการนำร่องแผนการจัดประสบการณ์

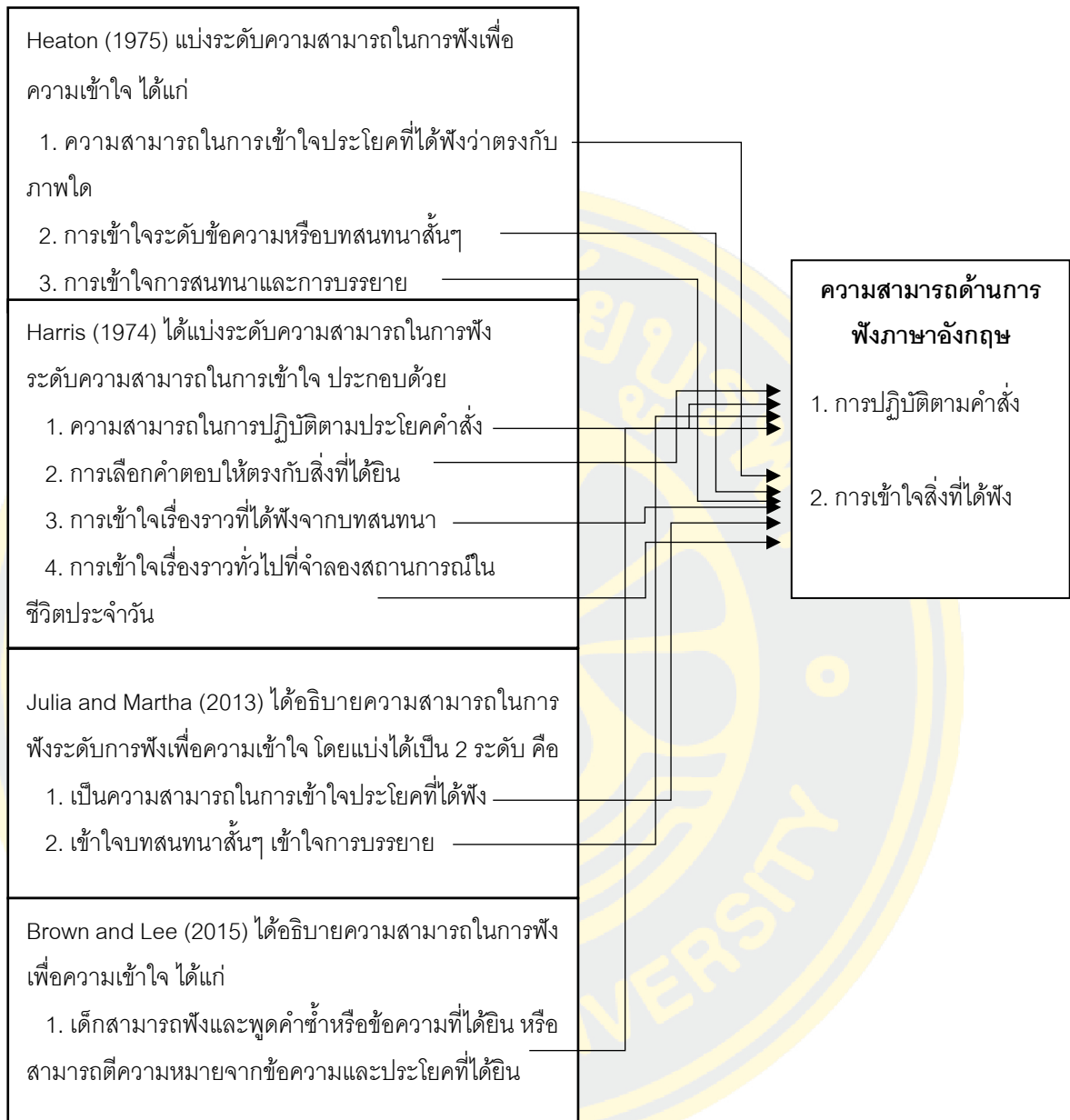
ประเด็น	ข้อเสนอแนะ	ผลการปรับปรุง
การใช้คำถาม	การใช้คำถามในบางประเด็นยากเกินไป	ปรับแก้โดยการเปลี่ยนคำถามให้ง่ายขึ้นและสอดคล้องกับประสบการณ์เดิมของเด็กให้มากขึ้น

2. แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล

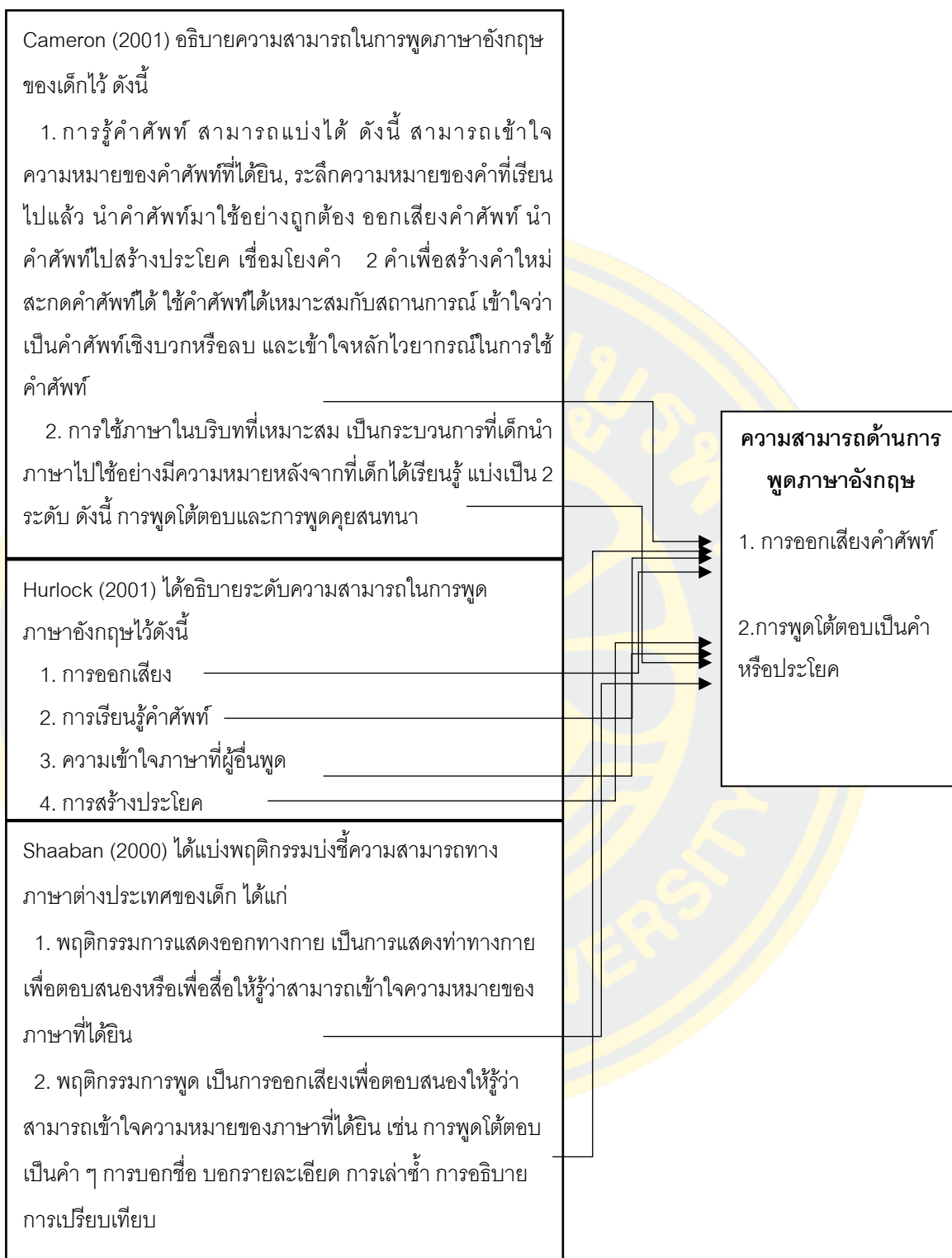
ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและหาคุณภาพแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล ตามขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล และรูปแบบวิธีการประเมินผลที่เหมาะสมกับเด็กวัยอนุบาล จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อกำหนดโครงสร้างแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล แสดงดังแผนภาพที่ 3, 4 และตารางที่ 6

ภาพที่ 3 การสังเคราะห์ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ

ภาพที่ 4 การสังเคราะห์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 6 โครงสร้างแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัย
อนุบาล อายุ 3-4 ปี

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	พฤติกรรมที่ประเมิน
1. ด้านการฟัง ภาษาอังกฤษ	1.1 การปฏิบัติตาม คำสั่ง	1.1.1 ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ได้
		1.1.2 ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคได้
	1.2 การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง	1.2.1 ฟังคำศัพท์และชี้บอกสิ่งของหรือรูปภาพ ตรงกับสิ่งที่ได้ยินได้
		1.2.2 ฟังประโยคหรือเรื่องราวจากนิทานและชี้บอก รูปภาพในนิทานตรงกับสิ่งที่ได้ยินได้
2. ด้านการพูด ภาษาอังกฤษ	2.1 การออกเสียง คำศัพท์	2.1.1 พูดออกเสียงคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้จากนิทานได้
		2.1.2 พูดออกเสียงประโยคที่ได้เรียนรู้จากนิทานได้
	2.2 การพูดโต้ตอบเป็น คำหรือประโยค	2.2.1 พูดโต้ตอบบทสนทนาในชีวิตประจำวันได้
		2.2.2 เล่านิทานตามความคิดของตนเองเป็นคำ วลี หรือประโยคโดยอาศัยภาพหรือจำจาก เรื่องราวที่เคยฟังได้

2.2 กำหนดลักษณะของแบบประเมินฯ โดยผู้วิจัยกำหนดให้แบบประเมินมีลักษณะเป็นแบบประเมินเชิงปฏิบัติการ ซึ่งเป็นการประเมินจากการปฏิบัติจริงที่เด็กได้แสดงทักษะที่แสดงถึงการเรียนรู้ภายใต้สถานการณ์ที่ครูออกแบบขึ้นมา โดยการกำหนดสถานการณ์ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด แบบประเมินเชิงปฏิบัติการมีจำนวน 2 ฉบับ เพื่อให้ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง วิธีการประเมินจะนำไปใช้สำหรับการประเมินเด็กเป็นรายบุคคล เกณฑ์การประเมินเป็นแบบมาตรฐานค่าแบบบรรยายหรือรูบริกส์ (Scoring rubric) มีเกณฑ์การให้คะแนนแบ่งเป็น 3 ระดับคุณภาพ คือ ระดับ 1 ระดับ 2 และระดับ 3 ขึ้นอยู่กับลักษณะการบรรยายพฤติกรรมของตัวบ่งชี้แต่ละรายการ ดังตารางที่ 7 การแปลผลคะแนนเทียบกับเกณฑ์เพื่อระบุระดับความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล โดยการปรับฐานคะแนนเต็มให้เป็นคะแนนค่าเฉลี่ย 3 และเทียบกับช่วงอัตราภาคขั้น คือ คะแนน 2.34 - 3.00 หมายถึงอยู่ในระดับดี คะแนน 1.67 - 2.33 หมายถึงอยู่ในระดับพอใช้ คะแนน 1.00 - 1.66 หมายถึงอยู่ในระดับควรส่งเสริม

ตารางที่ 7 เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของ
เด็กวัยอนุบาล

ตัวบ่งชี้	พฤติกรรม	เกณฑ์การประเมิน		
		3	2	1
1. ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล				
1.1 การปฏิบัติ ตามคำสั่ง	1.1.1 ฟังและปฏิบัติ ตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ ได้	เด็กฟังและปฏิบัติ ตามคำสั่งที่ใช้ คำศัพท์ได้ด้วย ตนเอง	เด็กฟังและปฏิบัติ ตามคำสั่งที่ใช้ คำศัพท์ได้เมื่อมีครู กระตุ้นหรือแนะนำ	เด็กไม่สามารถฟังและ ปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ คำศัพท์เมื่อมีผู้กระตุ้น ได้
	1.1.2 ฟังและปฏิบัติ ตามคำสั่งที่ใช้ ประโยคได้	เด็กฟังและปฏิบัติ ตามคำสั่งที่ใช้ ประโยคได้ด้วย ตนเอง	เด็กฟังและปฏิบัติ ตามคำสั่งที่ใช้ ประโยคได้เมื่อมีผู้ กระตุ้นหรือแนะนำ	เด็กไม่สามารถฟังและ ปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ ประโยคได้แม้จะมีผู้ กระตุ้นหรือแนะนำ
1.2 การเข้าใจ สิ่งที่ได้ฟัง	1.2.1 ฟังคำศัพท์ และชี้บอกสิ่งของ หรือรูปภาพตรงกับ สิ่งที่ได้ยินได้	เด็กฟังคำศัพท์ และชี้รูปภาพได้ ด้วยตนเอง	เด็กฟังคำศัพท์และชี้ รูปภาพได้เมื่อมีผู้ กระตุ้นหรือแนะนำ	เด็กไม่สามารถฟัง คำศัพท์และชี้รูปภาพ ได้แม้จะมีผู้กระตุ้น หรือแนะนำ
	1.2.2 ฟังประโยค หรือเรื่องราวจาก นิทานและชี้บอก รูปภาพในนิทาน ตรงกับสิ่งที่ได้ยินได้	เด็กฟังประโยค และชี้รูปภาพตรง กับประโยคที่ได้ ด้วยตนเอง	เด็กฟังประโยคและชี้ รูปภาพตรงกับ ประโยคที่ได้ฟังได้ เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือ แนะนำ	เด็กไม่สามารถชี้ รูปภาพให้ตรงกับ ประโยคที่ได้ฟังได้แม้ จะมีผู้กระตุ้นหรือ แนะนำ
2. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล				
2.1 การออก เสียงเป็น คำศัพท์	2.1.1 พูดออกเสียง คำศัพท์ที่ได้เรียนรู้ จากนิทานได้	เด็กพูดออกเสียง คำศัพท์จาก นิทานได้ด้วย ตนเอง	เด็กพูดออกเสียง คำศัพท์จากนิทานได้ เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือ แนะนำ	เด็กไม่สามารถพูดออก เสียงคำศัพท์จาก นิทานได้แม้จะมีผู้ กระตุ้นหรือแนะนำ
	2.1.2 พูดออกเสียง ประโยคที่ได้เรียนรู้ จากนิทานได้	เด็กพูดออกเสียง ประโยคจากใน นิทานได้ด้วย ตนเอง	เด็กพูดออกเสียง ประโยคจากในนิทาน ได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือ แนะนำ	เด็กไม่สามารถพูดออก เสียงประโยคจากใน นิทานได้ แม้จะมีผู้ กระตุ้นหรือแนะนำ

ตัวบ่งชี้	พฤติกรรม	เกณฑ์การประเมิน		
		3	2	1
2.2 การพูด โต้ตอบเป็นคำ หรือประโยค	2.2.1 พูดโต้ตอบบท สนทนาใน ชีวิตประจำวันได้	เด็กพูดโต้ตอบบท สนทนาใน ชีวิตประจำวันได้ ด้วยตนเอง	เด็กพูดโต้ตอบบท สนทนาใน ชีวิตประจำวันได้เมื่อ มีผู้กระตุ้นหรือ แนะนำ	เด็กไม่สามารถพูด โต้ตอบบทสนทนาใน ชีวิตประจำวันได้แม้จะ มีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ
	2.2.2 เล่นนิทาน ตามความคิดของ ตนเองเป็นคำ วลี หรือประโยคโดย อาศัยภาพหรือจำ จากเรื่องราวที่เคย ฟังได้	เด็กเล่นนิทาน ตามความคิดของ ตนเองเป็นคำ วลี ประโยคได้ด้วย ตนเอง	เด็กเล่นนิทานตาม ความคิดของตนเอง เป็นคำ วลี ประโยค ได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือ แนะนำ	เด็กไม่สามารถเล่า นิทานตามความคิด ของตนเองเป็นคำ วลี ประโยคได้แม้จะมีผู้ กระตุ้นหรือแนะนำ

2.3 กำหนดโครงสร้างของแบบประเมินฯ โดยผู้วิจัยพิจารณาน้ำหนักความสำคัญของแบบประเมินฯ ให้สอดคล้องกับโครงสร้างการประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล จึงกำหนดให้ความสำคัญของความสามารถด้านการฟังและพูด ร้อยละ 100 รวมจำนวน 8 ข้อ ข้อละ 3 คะแนน รวม 24 คะแนน รายละเอียดโครงสร้างแบบประเมินฯ แสดงดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 น้ำหนักแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล

รายการ	ฉบับก่อนการทดลอง			ฉบับหลังการทดลอง		
	สถานการณ์การประเมิน	คะแนน	ร้อยละ	สถานการณ์การประเมิน	คะแนน	ร้อยละ
1. ความสามารถด้านการฟัง	4	12	50	4	12	50
2. ความสามารถด้านการพูด	4	12	50	4	12	50
รวม	8	24	100	8	24	100

2.4 สร้างคู่มือและแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กวัยอนุบาลตามลักษณะและโครงสร้างที่ได้กำหนดไว้ (ตัวอย่างคู่มือและแบบประเมินฯ ดังแสดงในภาคผนวก ค)

2.5 นำแบบประเมินฯ ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม แล้วนำกลับมาปรับปรุงแก้ไข มีประเด็นที่ต้องแก้ไข ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 9 ผลการปรับปรุงแบบประเมินฯ ในขั้นตอนตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา

ประเด็น	ข้อเสนอแนะ	ผลการปรับปรุง
1. รูปแบบการจัดทำแบบประเมิน	เปลี่ยนแปลงรูปแบบของแบบประเมินฯ ให้เป็นการประเมินเชิงสถานการณ์โดยเรียงสถานการณ์ตามการจัดประสบการณ์	ปรับแก้รูปแบบแบบประเมินฯ และแก้สถานการณ์ให้สอดคล้องกับการจัดประสบการณ์
2. สถานการณ์การประเมิน	เปลี่ยนแปลงสถานการณ์การประเมินที่ไม่สอดคล้องกับการจัดประสบการณ์	ปรับแก้ให้สอดคล้องกับการจัดประสบการณ์
1. สื่ออุปกรณ์ในการประเมิน	สื่อในการประเมินควรมีขนาดที่พอดี ไม่เล็กเกินไป รวมถึงรูปแบบของบัตรคำต่าง ๆ และ ธนาคารคำศัพท์	ปรับแก้สื่อให้มีความชัดเจน เหมาะสม
	เพิ่มรูปภาพหรือสื่อในแบบประเมินฯ	เพิ่มเติมในส่วนของรูปภาพหรือสื่อในแบบประเมินฯ
2. การประเมิน	เปลี่ยนแปลงเกณฑ์การประเมินให้เป็นการประเมินเชิงคุณภาพ	ปรับแก้เกณฑ์การประเมิน
3. แบบบันทึกผลการประเมิน	ปรับแก้ตารางให้สะดวกต่อการประเมินทั้งก่อนและหลังการจัดประสบการณ์	แก้ไขตารางให้กระชับและเข้าใจง่ายขึ้น
4. การจัดทำคู่มือและแบบประเมิน	เพิ่มเติมรายละเอียดของคู่มือและจัดทำแบบประเมินก่อนและหลังให้เป็นฉบับเดียวกัน	รายละเอียดของคู่มือและจัดทำแบบประเมินก่อนและหลังให้เป็นฉบับเดียวกัน

2.6 หาความเที่ยงตรงของแบบประเมินฯ โดยนำแบบประเมินฯ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ 1) มีคุณวุฒิด้านระดับมหาบัณฑิตขึ้นไป 2) มีประสบการณ์การทำงานอย่างน้อย 5 ปี 3) ผู้เชี่ยวชาญมีความชำนาญเฉพาะที่แตกต่างกัน เพื่อให้มีมุมมองที่หลากหลาย ได้แก่ ด้านการศึกษาปฐมวัย ด้านการประเมินผล ด้านความสามารถภาษาอังกฤษ (รายนามผู้เชี่ยวชาญแสดงในภาคผนวก ก) จากนั้นผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมของแบบประเมินฯ นำแบบประเมินฯ ที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ พิจารณาความเที่ยงตรงของแบบประเมิน โดยผู้เชี่ยวชาญลง

ความเห็นและให้คะแนน แล้วนำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (IOC) เท่ากับ .67 ขึ้นไปจึงถือว่าใช้ได้ ซึ่งผลจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ มีค่าระหว่าง .67 - 1.00 สรุปว่าแบบประเมินฯ มีความสอดคล้องเหมาะสม สามารถนำไปใช้ได้ (เอกสารดังแนบในภาคผนวก ง)

2.7 ปรับปรุงแบบประเมินฯแล้วนำไปนำร่อง (Try Out) กับเด็กวัยอนุบาลอายุ 3-4 ปี จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นนักเรียนกลุ่มเดียวกับที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์ฯ เพื่อหาประเด็นแก้ไขและความเป็นไปได้ของการนำไปใช้

ตารางที่ 10 ผลการปรับปรุงแบบประเมินฯ ในขั้นการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ

ประเด็น	ข้อเสนอแนะ	ผลการปรับปรุง
การพิสูจน์อักษร	ตรวจสอบการเว้นวรรคและคำผิดในแบบประเมิน	ปรับแก้โดยการตรวจสอบและแก้ไขคำผิดและการเว้นวรรค

2.8 นำแบบประเมินฯที่ผ่านการนำร่อง (Try Out) มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ คือ ให้ 3 คะแนน ถ้าผู้เรียนปฏิบัติได้ถูกต้องครบตามเกณฑ์ที่กำหนด ให้ 2 คะแนน ถ้าผู้เรียนปฏิบัติได้ถูกต้องแต่ไม่ครบตามเกณฑ์ที่กำหนด และให้ 1 คะแนน ถ้าผู้เรียนปฏิบัติไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติ แล้ววิเคราะห์คะแนนรายข้อและคะแนนทั้งฉบับ และนำแบบประเมินฯ ไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง ด้วยสูตร RAI (Burry - Stock, 1996) การแปลความว่าค่าความเชื่อมั่นที่คำนวณได้ควรมีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 เท่านั้น ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินฯไปทดสอบก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน โดยมีผู้ประเมิน 2 คน ได้แก่ ผู้วิจัยและครูประจำชั้น ได้ค่า RAI เท่ากับ .95

ตารางที่ 11 ผลการปรับปรุงแบบประเมินฯ หลังการนำร่อง

ประเด็น	ข้อเสนอแนะ	ผลการปรับปรุง
สื่อที่ใช้ในการประเมิน	สื่อที่ใช้ในการประเมินควรมีความแข็งแรง คงทน	ปรับแก้โดยการจัดทำสื่อที่ใช้ในการประเมินให้แข็งแรงมากขึ้นโดยการนำไปเคลือบแผ่นใสให้หนาขึ้น

2.9 นำผลการนำร่องมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินฯ ซึ่งได้เท่ากับ .95 แสดงว่า แบบประเมินมีค่าความเชื่อมั่นที่สอดคล้องกัน มีประสิทธิภาพและสามารถใช้ได้

2.10 นำแบบประเมินฯ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลองแบบ One Group Pretest – Posttest นำกลุ่มตัวอย่างมาทำแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล ก่อนการทดลองจากการจัดกิจกรรมปกติเป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์ก่อนการทดลองโดยใช้แบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วจึงนำกลุ่มตัวอย่างมาทำการทดลอง โดยการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาลเป็นเวลา 8 สัปดาห์ วันละ 25 นาที รวมทั้งสิ้น 32 ครั้ง และทำแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาลหลังการทดลองโดยใช้แบบประเมินฉบับเดิม ซึ่งมีแบบแผนการวิจัย ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 12 แบบแผนการวิจัย

ก่อนการทดลอง	ระหว่างการทดลอง	หลังการทดลอง
O ₁	X	O ₂

เมื่อ O₁ คือ การประเมินก่อนการทดลอง (Pretest)

X คือ การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา

O₂ คือ การประเมินหลังการทดลอง (Posttest)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. จัดเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและสื่อวัสดุอุปกรณ์ให้ครบตามจำนวนกลุ่มเป้าหมายที่ต้องนำไปทดลองใช้
2. การพิทักษ์สิทธิ์กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยก่อน ระหว่าง และหลังเก็บข้อมูล

2.1 ผู้วิจัยดำเนินการประสานงานขอความอนุเคราะห์ในการทดลองและเก็บข้อมูล กับผู้บริหารโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี โดยผู้วิจัยยึดความ สัมครใจในการเข้าร่วมการวิจัยของโรงเรียนเป็นหลัก

2.2 ผู้วิจัยดำเนินการประสานงานขอความอนุเคราะห์ในการทดลองและเก็บข้อมูล กับผู้ปกครองของเด็กวัยอนุบาลที่จะเป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล โดยผู้วิจัยยึดความ สัมครใจ ในการเข้าร่วมการวิจัยขอผู้ปกครองเป็นหลัก และให้ผู้ปกครองลงนามในเอกสารแสดงความ ยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย (AF-06-03) สำหรับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 7 ปี หรือผู้ไม่สามารถ ตัดสินใจได้ด้วยตนเองตามแบบฟอร์มของมหาวิทยาลัยบูรพา (ภาคผนวก ค)

2.3 ผู้วิจัยคำนึงถึงสิทธิของผู้เข้าร่วมการวิจัย คือ ผู้ปกครองของเด็กวัยอนุบาล สามารถบอกเลิกการเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้เมื่อใดก็ได้ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม ซึ่งจะไม่ส่งผล กระทบใดต่อเด็กวัยอนุบาลไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอนหรือผลการเรียน

2.4 ผู้วิจัยต้องเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยเป็นความลับ เปิดเผยได้ เฉพาะในรูปแบบการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นภาพรวม ในกรณีที่จำเป็นต้องเปิดเผย ข้อมูลของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยต่อหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือนำเสนอเป็นรายบุคคล ต้อง ได้รับอนุญาตจากผู้ปกครองของเด็กอนุบาลที่เข้าร่วมการวิจัยก่อนทุกครั้ง

2.5 ผู้วิจัยต้องคำนึงถึงการสร้างความสัมพันธ์และความไว้วางใจแก่กลุ่มตัวอย่าง ตลอดการวิจัย ได้แก่ การสร้างความคุ้นเคยกับเด็กวัยอนุบาล การสื่อความปรารถนาดีและความ เชื้ออาทรจากใจ การคำนึงถึงจริยธรรมและจรรยาบรรณในการวิจัย

3. ผู้วิจัยประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล ก่อนการทดลอง (Pretest) กับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง ใช้เวลา 1 สัปดาห์ ช่วงต้นเดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564 โดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของ เด็กวัยอนุบาลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตรวจสอบให้คะแนนแล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาคะแนนพื้นฐาน (Baseline) ของเด็กแต่ละคนในแต่ละความสามารถ

4. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองสอนตามการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอน ภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการ พูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ช่วงเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนมีนาคม พ.ศ. 2564 วัน ละ 25 นาที รวมทั้งสิ้น 32 ครั้ง ในกิจกรรมเสริมประสบการณ์

5. เมื่อดำเนินการทดลองครบ 8 สัปดาห์ ผู้วิจัยประเมินความสามารถด้านการฟังและ การพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาลหลังการทดลอง (Post-test) โดยใช้แบบประเมิน

ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในช่วงต้นเดือนเมษายน พ.ศ. 2564

6. นำคะแนนที่ได้จากการประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล ประเมินก่อนและหลังการทดลอง มาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างก่อนและหลังการทดลอง โดยการวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ และทดสอบสมมติฐาน

7. สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลและจัดทำรายงานการวิจัยต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) โดยนำคะแนนดิบจากแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง (ภาคผนวก ง) มาคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ดังนี้

1.1 รายพฤติกรรม ค่าเฉลี่ยคะแนนรายพฤติกรรมได้มาจากการนำคะแนนรวมของแต่ละพฤติกรรมหารด้วยจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

1.2 รายตัวบ่งชี้ ค่าเฉลี่ยคะแนนรายตัวบ่งชี้ได้มาจากการนำคะแนนรวมของแต่ละพฤติกรรมหารด้วยจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

1.3 รายด้าน ค่าเฉลี่ยคะแนนรายด้านได้มาจากการนำคะแนนรวมของแต่ละตัวบ่งชี้หารด้วยจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

1.4 โดยรวม ค่าเฉลี่ยคะแนนโดยรวมได้มาจากค่าคะแนนเฉลี่ยรวมของรายด้านทุกด้าน แปลผลช่วงคะแนนเฉลี่ยที่คำนวณได้เทียบกับเกณฑ์เพื่อระบุระดับความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเด็กอนุบาล โดยแบ่งเกณฑ์อัตราภาคขึ้นเป็น 3 ช่วงคะแนน ดังนี้

ช่วงคะแนน 2.34 - 3.00 หมายถึง อยู่ในระดับดี

ช่วงคะแนน 1.67 - 2.33 หมายถึง อยู่ในระดับพอใช้

ช่วงคะแนน 1.00 - 1.66 หมายถึง อยู่ในระดับควรส่งเสริม

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 หาความเที่ยงตรงของแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาลโดยใช้ดัชนีความสอดคล้องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ โดยคำนวณจากสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 ΣR แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าเชื่อมั่นของแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
 ของเด็กวัยอนุบาลโดยดัชนีความสอดคล้องของผู้สังเกตโดยใช้สูตร RAI ดังนี้

$$RAI = 1 - \frac{\sum k \sum n |R_{1kn} - R_{2kn}|}{KN(I-1)}$$

เมื่อ R_{1kn} แทน ผลการสังเกตของผู้สังเกตคนที่ 1
 R_{2kn} แทน ผลการสังเกตของผู้สังเกตคนที่ 2
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
 K แทน จำนวนพฤติกรรมย่อย
 I แทน จำนวนช่วงคะแนน

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานในการวิจัย

เปรียบเทียบผลต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังและการพูดของ
 เด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติการทดสอบที (t-test for Dependent
 Sample)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเรื่อง ผลการจัดประสบการณ์
ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้าง
ความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อน
และหลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิค
การสลับภาษา

1.1 ผลการศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและ
หลังการทดลอง โดยรวม

1.2 ผลการศึกษาความสามารถด้านการฟังก่อนและหลังการทดลองจำแนกตามราย
ตัวบ่งชี้ และรายพฤติกรรม

1.3 ผลการศึกษาความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังการทดลองจำแนกตามราย
ตัวบ่งชี้ และรายพฤติกรรม

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล
ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับ
เทคนิคการสลับภาษา

2.1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล
ก่อนและหลังการทดลองโดยรวม

2.2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังก่อนและหลังการทดลองจำแนก
ตามรายตัวบ่งชี้ และรายพฤติกรรม

2.3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังการทดลอง
จำแนกตามรายตัวบ่งชี้ และรายพฤติกรรม

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความหมายการวิเคราะห์ข้อมูล
ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์เพื่อใช้แทนความหมาย ดังนี้

n	แทน	จำนวนเด็กในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

t แทน ค่าการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

df แทน ค่าชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)

Sig. แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

* แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

รายละเอียดของผลการวิจัยมีดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา

ผลการวิจัยตอนที่ 1 มาจากการศึกษาตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา สามารถสรุปผลได้ ดังนี้

1.1 ผลการศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการทดลอง โดยรวม

ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการทดลอง โดยรวม ได้มาจากการนำคะแนนจากแบบประเมินฯ ก่อนและหลังการทดลองมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และแปลผลคะแนนเทียบกับเกณฑ์เพื่อระบุระดับความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการทดลอง สรุปผลดังแสดงในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการทดลองโดยรวม

ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล	ก่อนการทดลอง (n=30)			หลังการทดลอง (n=30)		
	\bar{X}	SD	ผล	\bar{X}	SD	ผล
1. ด้านการฟัง	1.18	.31	ควรส่งเสริม	2.79	.30	ดี
2. ด้านการพูด	1.23	.28	ควรส่งเสริม	2.57	.45	ดี
ด้านการฟังและการพูดโดยรวม	1.20	.27	ควรส่งเสริม	2.67	.36	ดี

จากตารางที่ 12 พบว่า ก่อนการทดลอง เด็กวัยอนุบาลมีค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยรวม เท่ากับ 1.20 (SD = .27) โดยจำแนกเป็นรายด้าน ได้แก่ ค่าเฉลี่ยด้านการฟัง (\bar{X} = 1.18, SD = .31) ค่าเฉลี่ยด้านการพูด (\bar{X} = 1.23, SD = .28) หลังการทดลอง เด็กวัยอนุบาลมีค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยรวม (\bar{X} = 2.79, SD = .30) โดยจำแนกเป็นรายด้าน ได้แก่ ค่าเฉลี่ยด้านการฟัง (\bar{X} = 2.57, SD = .46) ค่าเฉลี่ยด้านการพูด เท่ากับ 2.57

แสดงว่า ก่อนการทดลอง เด็กวัยอนุบาลมีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยรวม และจำแนกเป็นรายด้านอยู่ในระดับควรส่งเสริม แต่หลังจากการทดลอง 8 สัปดาห์ เด็กวัยอนุบาลมีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยรวมและจำแนกเป็นรายด้านจากเดิมในระดับควรส่งเสริมเพิ่มขึ้นมาอยู่ในระดับดี

1.2 ผลการศึกษาความสามารถด้านการฟังของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการทดลอง จำแนกตามรายตัวบ่งชี้และรายพฤติกรรม

ผลการศึกษาความสามารถด้านการฟังของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการทดลอง โดยพิจารณาจากตัวบ่งชี้ 2 รายการ ได้แก่ ตัวบ่งชี้ที่ 1.1 การปฏิบัติตามคำสั่ง ตัวบ่งชี้ที่ 1.2 การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง ซึ่งแต่ละตัวบ่งชี้มาจากการพิจารณารายการพฤติกรรม 2 รายการ ซึ่งค่าเฉลี่ย (\bar{X}) คะแนนความสามารถด้านการฟังของเด็กวัยอนุบาลที่คำนวณได้จากแบบประเมินฯ และการแปลผลคะแนนเทียบกับเกณฑ์เพื่อระบุระดับความสามารถด้านการฟังของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการทดลอง จำแนกตามรายตัวบ่งชี้ และรายการพฤติกรรม สรุปผลดังแสดงในตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ความสามารถด้านการฟังของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถด้านการฟัง ของเด็กวัยอนุบาล	ก่อนการทดลอง (n=30)			หลังการทดลอง (n=30)		
	\bar{X}	SD	ผล	\bar{X}	SD	ผล
ตัวบ่งชี้ที่ 1.1 การปฏิบัติตามคำสั่ง	1.22	.34	ควรส่งเสริม	2.88	.22	ดี
1.1.1 ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ได้	1.33	.48	ควรส่งเสริม	2.90	.31	ดี
1.1.2 ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคได้	1.10	.31	ควรส่งเสริม	2.87	.35	ดี
ตัวบ่งชี้ที่ 1.2 การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง	1.15	.35	ควรส่งเสริม	2.70	.45	ดี
1.2.1 ฟังคำศัพท์และชี้บอกรูปภาพตรงกับสิ่งที่ได้ยินได้	1.17	.38	ควรส่งเสริม	2.70	.47	ดี
1.2.2 ฟังประโยคหรือเรื่องราวจากนิทานและชี้บอกรูปภาพในนิทานตรงกับสิ่งที่ได้ยินได้	1.13	.35	ควรส่งเสริม	2.70	.47	ดี
ความสามารถด้านการฟังโดยรวม	1.18	.31	ควรส่งเสริม	2.79	.30	ดี

จากตารางที่ 13 พบว่า ก่อนการทดลอง เด็กวัยอนุบาลมีค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังโดยรวม เท่ากับ 1.18 (SD = .31) โดยจำแนกเป็นตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1.1) การปฏิบัติตามคำสั่ง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.22 (SD = .34) และ 1.2) การเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟัง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.15 (SD = .35) ตามลำดับ หลังการทดลอง เด็กวัยอนุบาลมีค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังโดยรวม เท่ากับ 2.79 โดยจำแนกเป็นตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1.1) การปฏิบัติตามคำสั่ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.88 (SD = .22) 1.2) การเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟัง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.70 (SD = .45) ตามลำดับ แสดงว่า ก่อนการทดลอง เด็กวัยอนุบาลมีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ จำแนกตามรายตัวบ่งชี้และรายพฤติกรรมอยู่ในระดับควรส่งเสริม แต่หลังจากการทดลอง 8 สัปดาห์ เด็กวัยอนุบาลมีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษรายตัวบ่งชี้และรายพฤติกรรม จากเดิมในระดับควรส่งเสริมเพิ่มขึ้นมาอยู่ในระดับดี

1.3 ผลการศึกษาความสามารถด้านการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการทดลอง จำแนกตามรายตัวบ่งชี้และรายพฤติกรรม

ผลการศึกษาความสามารถด้านการพูดของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการทดลอง โดยพิจารณาจากตัวบ่งชี้ 2 รายการ ได้แก่ ตัวบ่งชี้ที่ 2.1 การออกเสียงเป็นคำศัพท์ ตัวบ่งชี้ที่ 2.2 การพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค ซึ่งแต่ละตัวบ่งชี้มาจากการพิจารณารายพฤติกรรม 2 รายการ ซึ่งค่าเฉลี่ย (\bar{X}) คะแนนความสามารถด้านการพูดของเด็กวัยอนุบาลที่คำนวณได้จากแบบประเมินฯ

และการแปลผลคะแนนเทียบกับเกณฑ์เพื่อระบุระดับความสามารถด้านการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการทดลอง จำแนกตามรายตัวบ่งชี้ และรายพฤติกรรม สรุปผลดังแสดงในตารางที่ 14

ตารางที่ 14 ความสามารถด้านการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถด้านการพูด ของเด็กวัยอนุบาล	ก่อนการทดลอง (n=30)			หลังการทดลอง (n=30)		
	\bar{X}	SD	ผล	\bar{X}	SD	ผล
ตัวบ่งชี้ที่ 2.1 การออกเสียงคำศัพท์	1.17	.30	ควรส่งเสริม	2.52	.50	ดี
2.1.1 พูดออกเสียงคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้จากนิทานได้	1.27	.45	ควรส่งเสริม	2.53	.51	ดี
2.1.2 พูดออกเสียงประโยคที่ได้เรียนรู้จากนิทานได้	1.07	.25	ควรส่งเสริม	2.53	.51	ดี
ตัวบ่งชี้ที่ 2.2 การพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค	1.28	.34	ควรส่งเสริม	2.62	.45	ดี
2.2.1 พูดโต้ตอบบทสนทนาในชีวิตประจำวันได้	1.47	.51	ควรส่งเสริม	2.70	.47	ดี
2.2.2 เล่านิทานตามความคิดของตนเองโดยอาศัยภาพหรือเรื่องราวที่เคยฟังได้	1.10	.31	ควรส่งเสริม	2.53	.51	ดี
ความสามารถด้านการพูดโดยรวม	1.23	.28	ควรส่งเสริม	2.57	.46	ดี

จากตารางที่ 14 พบว่า ก่อนการทดลอง เด็กวัยอนุบาลมีค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดโดยรวม เท่ากับ 1.23 (SD = .28) โดยจำแนกเป็นตัวบ่งชี้ ได้แก่ 2.1) การออกเสียงเป็นคำศัพท์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.17 (SD = .30) และ 2.2) การพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.28 (SD = .34) ตามลำดับ หลังการทดลอง เด็กวัยอนุบาลมีค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดโดยรวม เท่ากับ 2.57 (SD = .46) โดยจำแนกเป็นตัวบ่งชี้ ได้แก่ 2.1) การออกเสียงเป็นคำศัพท์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.52 (SD = .50) และ 2.2) การพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.62 (SD = .45) ตามลำดับ

แสดงว่า ก่อนการทดลอง เด็กวัยอนุบาลมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ จำแนกตามรายตัวบ่งชี้และรายพฤติกรรมอยู่ในระดับควรส่งเสริม แต่หลังจากการทดลอง 8 สัปดาห์ เด็กวัยอนุบาลมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษจำแนกตามรายตัวบ่งชี้และรายพฤติกรรม จากเดิมในระดับควรส่งเสริมเพิ่มขึ้นมาอยู่ในระดับดี

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา

ผลการวิจัยตอนที่ 2 มาจากการศึกษาตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา สามารถสรุปผลได้ ดังนี้

2.1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการทดลองโดยรวม

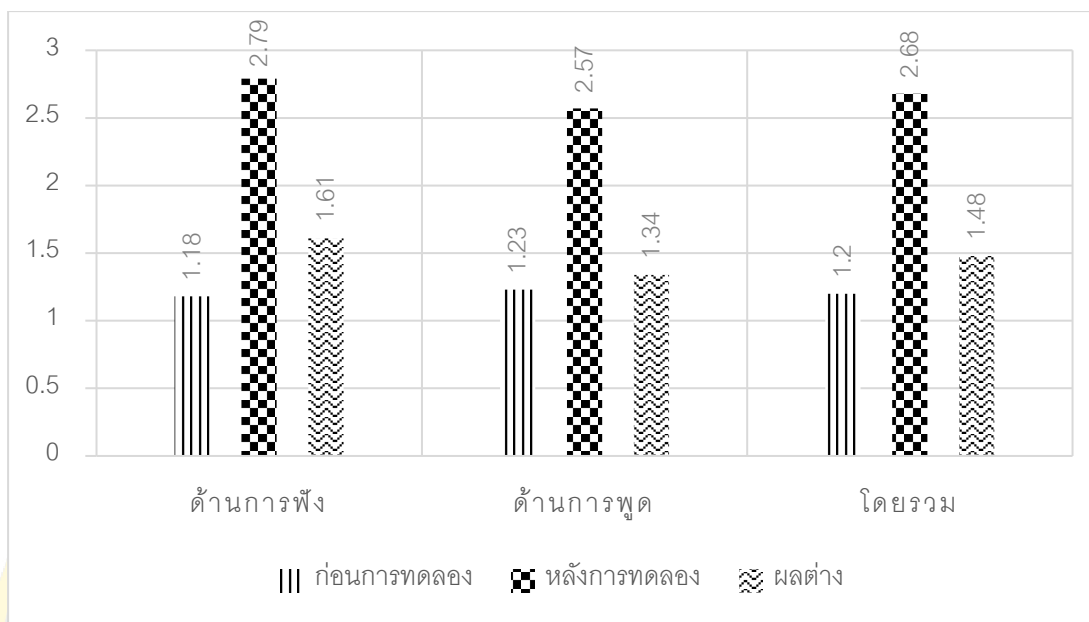
ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการทดลองโดยรวม ได้มาจากผลต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลก่อนการทดลองเปรียบเทียบกับค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลหลังการทดลอง โดยการทดสอบสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ “เด็กวัยอนุบาลหลังได้รับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา มีความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05” โดยใช้สถิติทดสอบที (dependent t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 รายละเอียดดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล
ก่อนและหลังการทดลองโดยรวม

ความสามารถด้านการ ฟังและการพูดของเด็ก วัยอนุบาล	ก่อนการทดลอง (n=30)		หลังการทดลอง (n=30)		ผลต่าง		t	df	Sig.
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD			
	1. ด้านการฟัง	1.18	.31	2.79	.30	1.61			
2. ด้านการพูด	1.23	.28	2.57	.46	1.34	.36	20.61*	29	.00
ความสามารถด้านการ ฟังและการพูดโดยรวม	1.20	.27	2.68	.36	1.48	.29	27.80*	29	.00

จากตารางที่ 15 พบว่า เมื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการทดลอง พบว่า เด็กวัยอนุบาลมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการฟังและพูดโดยรวม หลังการทดลอง ($\bar{X} = 2.67$, $SD = .36$) สูงกว่าก่อนการทดลอง ($\bar{X} = 1.20$, $SD = .27$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แสดงว่า เด็กวัยอนุบาลที่ได้รับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา มีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ข้อมูลดังกล่าวข้างต้นสามารถนำเสนอได้ดังแผนภาพที่ 5

ภาพที่ 5 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองโดยรวม

2.2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังก่อนและหลังการทดลอง จำแนกตามรายตัวบ่งชี้และรายพฤติกรรม

ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการทดลองจำแนกตามรายตัวบ่งชี้และรายพฤติกรรม ได้มาจากผลต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังของเด็กวัยอนุบาลจำแนกตามรายตัวบ่งชี้และรายพฤติกรรมก่อนการทดลอง เปรียบเทียบกับค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังของเด็กวัยอนุบาลจำแนกตามรายตัวบ่งชี้และรายพฤติกรรมหลังการทดลอง โดยใช้สถิติทดสอบที ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 รายละเอียดดังตารางที่ 16

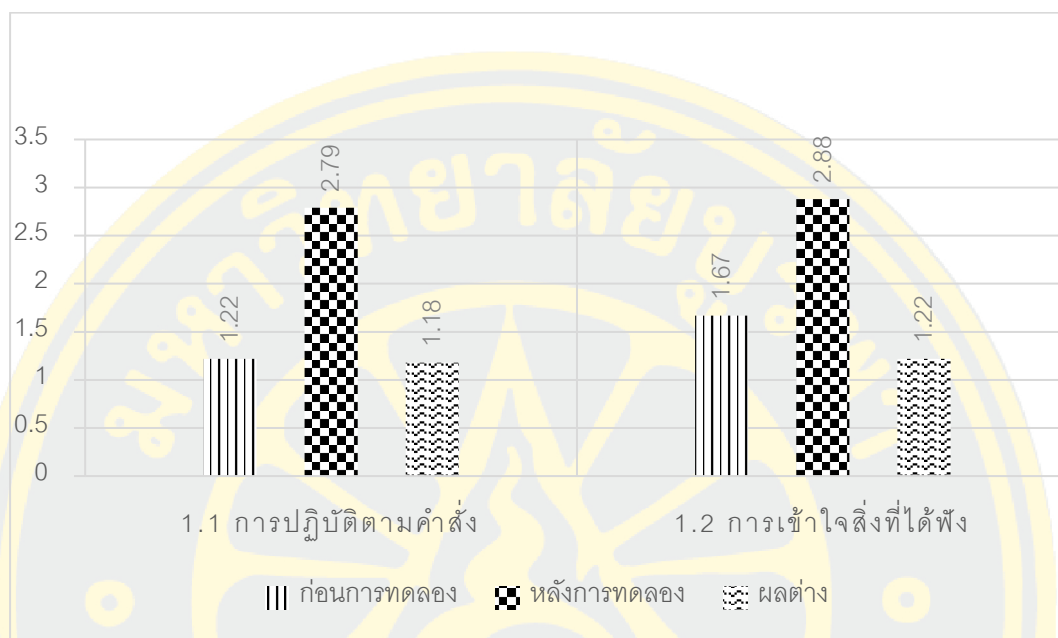
ตารางที่ 16 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังก่อนและหลังการทดลอง
จำแนกตามรายตัวบ่งชี้และรายพฤติกรรม

ความสามารถด้านการฟัง ของเด็กวัยอนุบาล	ก่อนการ ทดลอง (n=30)		หลังการ ทดลอง (n=30)		ผลต่าง		t	df	Sig.
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD			
	ตัวบ่งชี้ 1.1 การปฏิบัติตามคำสั่ง	1.22	.34	2.88	.22	1.67			
1.1.1 ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ คำศัพท์ได้	1.33	.48	2.90	.31	1.56	.50	17.02*	29	.00
1.1.2 ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ ประโยคได้	1.10	.31	2.87	.35	1.76	.43	22.49*	29	.00
ตัวบ่งชี้ 1.2 การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง	1.15	.35	2.70	.46	1.55	.49	17.07*	29	.00
1.2.1 ฟังคำศัพท์และชี้บอกรูปภาพ ตรงกับสิ่งที่ได้ยินได้	1.17	.38	2.70	.47	1.53	.50	16.55*	29	.00
1.2.2 ฟังประโยคหรือเรื่องราวจาก นิทานและชี้บอกรูปภาพในนิทาน ตรงกับสิ่งที่ได้ยินได้	1.13	.35	2.70	.47	1.56	.50	17.02*	29	.00
ความสามารถด้านการฟัง โดยรวม	1.18	.31	2.79	.30	1.61	.333	26.48*	29	.00

จากตารางที่ 16 พบว่า เมื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการทดลอง พบว่า เด็กวัยอนุบาลมีความสามารถด้านฟัง หลังการทดลอง ($\bar{X} = 2.79$, SD = .30) สูงกว่าก่อนการทดลอง ($\bar{X} = 1.18$, SD = .31) และเมื่อจำแนกตามรายตัวบ่งชี้ พบว่าหลังการทดลอง ตัวบ่งชี้ที่ 1.1) การปฏิบัติตามคำสั่ง ($\bar{X} = 2.88$, SD = .22) สูงกว่าก่อนการทดลอง ($\bar{X} = 1.22$, SD = .34) และ 1.2) การเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟัง ($\bar{X} = 2.70$, SD = .46) สูงกว่าก่อนการทดลอง ($\bar{X} = 1.15$, SD = .49) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แสดงว่า เด็กวัยอนุบาลที่ได้รับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา มีความสามารถด้านการฟังทุกตัวบ่งชี้และทุก

พฤติกรรมหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ข้อมูลดังกล่าวนำเสนอได้ดังแผนภาพที่ 6

ภาพที่ 6 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการทดลอง

2.3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังการทดลอง จำแนกตามรายตัวบ่งชี้และรายพฤติกรรม

ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการทดลองจำแนกตามรายตัวบ่งชี้และรายพฤติกรรม ได้มาจากผลต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดของเด็กวัยอนุบาลจำแนกตามรายตัวบ่งชี้และรายพฤติกรรมก่อนการทดลอง เปรียบเทียบกับค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดของเด็กวัยอนุบาลจำแนกตามรายตัวบ่งชี้และรายพฤติกรรมหลังการทดลอง โดยใช้สถิติทดสอบที ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 รายละเอียดดังตารางที่ 17

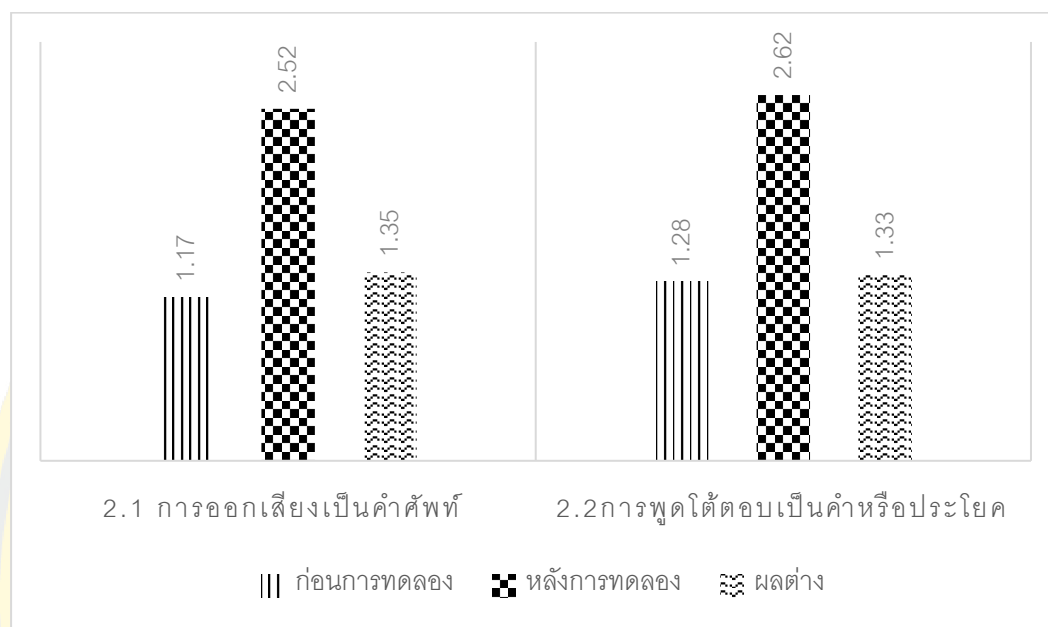
ตารางที่ 17 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังการทดลอง
จำแนกตามรายตัวบ่งชี้และรายพฤติกรรม

ความสามารถด้าน การพูดของเด็กวัยอนุบาล	ก่อนการ ทดลอง (n=30)		หลังการ ทดลอง (n=30)		ผลต่าง		t	df	Sig.
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD			
	ตัวบ่งชี้ที่ 2.1 การออกเสียง เป็นคำศัพท์	1.17	.30	2.52	.50	1.35			
2.1.1 พูดออกเสียงคำศัพท์ที่ได้ เรียนรู้จากนิทานได้	1.27	.45	2.53	.51	1.26	.45	15.42*	29	.00
2.1.2 พูดออกเสียงประโยคที่ได้ เรียนรู้จากนิทานได้	1.07	.26	2.53	.51	1.46	.50	15.82*	29	.00
ตัวบ่งชี้ที่ 2.2 การพูดโต้ตอบ เป็นคำหรือประโยค	1.28	.33	2.62	.44	1.33	.40	18.61*	29	.00
2.2.1 พูดโต้ตอบบทสนทนาใน ชีวิตประจำวันได้	1.47	.51	2.70	.47	1.23	.50	13.40*	29	.00
2.2.2 เล่านิทานตามความคิดของ ตนเองโดยอาศัยภาพหรือเรื่องราว ที่เคยฟังได้	1.10	.31	2.53	.51	1.43	.50	15.57*	29	.00
ความสามารถด้านการพูด โดยรวม	1.23	.28	2.57	.46	1.34	.36	20.61*	29	.00

จากตารางที่ 17 พบว่า เมื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการทดลอง พบว่า เด็กวัยอนุบาลมีความสามารถด้านพูด หลังการทดลอง ($\bar{X} = 2.57$, $SD = .31$) สูงกว่าก่อนการทดลอง ($\bar{X} = 1.23$, $SD = .28$) และเมื่อจำแนกตามรายตัวบ่งชี้ หลังการทดลอง ตัวบ่งชี้ที่ 2.1) การออกเสียงเป็นคำศัพท์ ($\bar{X} = 2.52$, $SD = .50$) สูงกว่าก่อนการทดลอง ($\bar{X} = 1.17$, $SD = .30$) ทุกพฤติกรรม และ 2.2) การพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค ($\bar{X} = 2.62$, $SD = .44$) สูงกว่าก่อนการทดลอง ($\bar{X} = 1.28$, $SD = .33$) ทุกพฤติกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แสดงว่า เด็กวัยอนุบาลที่ได้รับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา มีความสามารถด้านการพูดทุกตัวบ่งชี้และ

ทุกพฤติกรรม หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
ข้อมูล ดังกล่าวนำเสนอได้ดังแผนภาพที่ 7

ภาพที่ 7 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิจัยนี้สนับสนุนว่าการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาสามารถเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาลได้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pretest – Posttest ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยใช้การทดลองกลุ่มเดียว และทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา และ 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กวัยอนุบาล อายุ 3 - 4 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสาธิต “พินุลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 1 ห้อง 30 คน จากนั้นเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยมีเกณฑ์การคัดเลือก ได้แก่ ความสมัครใจของผู้ปกครองในการเข้าร่วมการวิจัย เกณฑ์การคัดออก ได้แก่ การเข้าร่วมโครงการวิจัยไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของกิจกรรมทั้งหมด คิดเป็นจำนวน 26 ครั้ง จาก 32 ครั้ง และ ผู้ปกครองสามารถถอนตัวจากการเข้าร่วมโครงการได้ตลอดเวลา นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่างตลอดการดำเนินโครงการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา จำนวน 32 แผน และ 2) แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล เป็นแบบประเมินเชิงปฏิบัติการ จำนวน 2 ชุด ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ ชุดละ 8 สถานการณ์ มีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้คือ 1) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษ เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ 2) ผู้วิจัยทำการประเมินความสามารถภาษาอังกฤษโดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง และ 3) นำข้อมูลที่ได้จากการประเมินก่อนและหลังการทดลอง ไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐานโดยการหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที่

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยผลการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูด ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลองอยู่ในระดับควรส่งเสริม และหลังการทดลองอยู่ในระดับดี โดยแยกเป็นรายด้าน ได้ดังนี้

1) ด้านการฟัง ก่อนการทดลอง อยู่ในระดับควรส่งเสริม ($\bar{X} = 1.18$, $SD = .31$) และหลังการทดลองอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 2.79$, $SD = .30$) 2) ด้านการพูด ก่อนการทดลอง อยู่ในระดับควรส่งเสริม ($\bar{X} = 1.23$, $SD = .28$) และหลังการทดลองอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 2.57$, $SD = .46$)

2. ผลการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ด้วยการทดสอบค่าที พบว่า เด็กวัยอนุบาล มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษรายพฤติกรรม รายตัวบ่งชี้ และโดยรวม หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แสดงว่า ผลการวิจัยดังกล่าวสนับสนุนว่าการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา สามารถนำไปใช้เสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลให้สูงขึ้นได้

อภิปรายผล

ผลการวิจัยการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา พบว่า การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา สามารถเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลได้ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการจัดประสบการณ์ฯ ผู้วิจัยได้ข้ออภิปรายลักษณะสำคัญของการจัดประสบการณ์ฯ ดังนี้

1. การศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา

การศึกษาศักยภาพความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา พบว่า ก่อนการทดลอง เด็กวัยอนุบาลมีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

รายด้านและโดยรวมอยู่ในระดับควรส่งเสริม และหลังการทดลอง เด็กวัยอนุบาลมีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษรายด้านและโดยรวมอยู่ในระดับดี หมายความว่า การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาสามารถเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดได้ เห็นได้ชัดจากพฤติกรรมของเด็กวัยอนุบาลก่อนการทดลอง พบว่า ในช่วงแรกเด็กยังไม่คุ้นเคยจะแสดงพฤติกรรมด้านการฟังและการพูด แบบประหม่า เครียด ไม่กล้าพูดกล้าแสดงออก มีความสับสนเรื่องการใช้ภาษาแม่และภาษาที่สอง ในช่วงสัปดาห์ที่ 1 และ 2 ครูต้องใช้เทคนิคการสลับภาษาระหว่างภาษาแม่และภาษาอังกฤษบ่อยครั้ง

ตัวอย่างสถานการณ์ในสัปดาห์แรก ในชั้นที่ 1. เตรียมประสบการณ์ก่อนอ่าน ชั้นย่อยที่

1.1 การทบทวน: ประสบการณ์เดิม

ผู้วิจัย : Good morning children. (พร้อมทำท่าทางทักทาย)

เด็ก : Good morning children. (พูดประโยคตามผู้วิจัย)

แต่เมื่อคุ้นเคยมากขึ้น ไม่บังคับให้พูดภาษาอังกฤษเมื่อยังไม่พร้อม ค่อย ๆ ซึมซับขั้นตอนการจัดประสบการณ์ ทำให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นและกล้าแสดงออกทางภาษามากขึ้น จึงส่งผลให้เกิดการพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ตัวอย่างสถานการณ์ในสัปดาห์ที่ 5 ในชั้นที่ 1. เตรียมประสบการณ์ก่อนอ่าน ชั้นย่อยที่

1.1 การทบทวน: ประสบการณ์เดิม

ผู้วิจัย : Good morning children. (พร้อมทำท่าทางทักทาย)

เด็ก : Good morning . (พร้อมทำท่าทางทักทาย)

ผู้วิจัย : How are you today?

เด็ก : I'm fine., I'm good.

เด็ก : How are you today? (มีการทักทายประโยคกลับมา)

ผู้วิจัย : I'm good.

จึงทำให้หลังการทดลอง เด็กสามารถแสดงพฤติกรรมความสามารถด้านการฟังได้ โดยการปฏิบัติตามคำสั่งและเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง โดยมีพฤติกรรมที่โดดเด่น คือ การปฏิบัติตามคำสั่ง เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งและประโยคได้ เนื่องจากในระหว่างการจัดประสบการณ์ฯ ในทุกชั้นตอนมีการสอดแทรกคำและประโยคต่าง ๆ อยู่ในกิจกรรมทั้งการปฏิบัติตามคำสั่ง เช่น Hand up , Stand up, Sit down และการปฏิบัติตามประโยค เช่น Touch your head, Point to the ears และเด็กสามารถแสดงพฤติกรรมด้านการพูดได้ โดยการออกเสียงเป็นคำศัพท์และการพูดโต้ตอบเป็นคำ

หรือประโยค ซึ่งมีพฤติกรรมที่โดดเด่นคือ การออกเสียงเป็นคำศัพท์ เนื่องจากมีการทบทวนคำศัพท์อย่างสม่ำเสมอ มีการใช้คำซ้ำ ๆ มีการสะสมคำศัพท์ในธนาคารคำศัพท์ เช่น Bear, Rabbit, Who can I be, Poor old rabbit ซึ่งนำไปสู่การจดจำ ตัวอย่างของขั้นตอนการสรุปความเข้าใจ โดยใช้ธนาคารคำศัพท์

ภาพที่ 8 ภาพกิจกรรมการออกเสียงเป็นคำศัพท์

เมื่อได้สรุปความเข้าใจและมีการทบทวนคำศัพท์อย่างสม่ำเสมอ ได้ฝึกทักษะทางภาษาซ้ำ ๆ จนเกิดเป็นความชำนาญและพัฒนาเป็นความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษต่อไป ซึ่งเป็นวิธีการที่เหมาะสม เนื่องจากเด็กในวัยนี้เป็นวันที่ไม่อยู่นิ่ง ชอบการเรียนรู้ด้วยการลงมือทำ สอดคล้องกับ Krashan (1983) ที่กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษไม่ควรเน้นที่รูปแบบและโครงสร้างทางไวยากรณ์ แต่ควรเน้นที่ความหมายในการสื่อสาร ใช้ภาษาท่าทางและใช้บริบทเพื่อให้แน่ใจว่าเด็กเข้าใจความหมายนั้นแล้วและควรเป็นการสอนที่ไม่ทำให้เด็กเครียด สอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้ของเด็ก Gen Z ที่ชอบการลงมือปฏิบัติจริงแบบ Active Learning ช่วยให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ตรง สามารถสร้างองค์ความรู้ พัฒนาทักษะการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ภัทราดา เขี่ยมบุญญฤทธิ, ชลธิชา ภูริปาณิก, และฐิติชัย รักบำรุง, 2563: 6) นอกจากนี้ Celce - Murcia (2001) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสำหรับเด็กควรจัดเตรียมกิจกรรมโดยคำนึงถึงเด็กเป็นศูนย์กลาง และเปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้ภาษาในบริบทจริงที่ทำให้เด็กได้ฟังและพูดภาษาจากสิ่งที่มาจกความสนใจของเด็กเอง ซึ่งครูมีบทบาทในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้

2. การเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา

การเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา พบว่า เด็กมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ทุกด้านมีค่าเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา สามารถช่วยเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า มีการนำการสอนภาษาแบบธรรมชาติ โดยใช้กิจกรรมการอ่านร่วมกัน ซึ่งเป็นกิจกรรมที่让孩子ได้คาดคะเนเนื้อเรื่อง เด็กได้ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างมีความหมาย มีลำดับขั้นตอนการสอนอย่างเป็นลำดับ เปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการฟัง การสนทนาโต้ตอบ มีการเรียนรู้ความหมายของคำผ่านกิจกรรม อีกทั้งยังส่งเสริมให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นในตนเองและเป็นนักคิด นักปฏิบัติได้อย่างมีความสุข (สุภัทรา คงเรือง, 2560) และมีการนำเทคนิคการสลับภาษามาใช้ เมื่อเด็กเกิดความสับสนระหว่างภาษา มาเป็นตัวเสริมช่วยหนุนนำบรรยากาศการเรียนรู้ ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษาอย่างมีความสุข ไม่กดดัน ไม่เครียด ในช่วงแรกจะต้องใช้เทคนิคการสลับภาษาบ่อยครั้ง แต่เมื่อเด็กได้ทำกิจกรรมซ้ำ ๆ มีขั้นตอนให้เด็กได้ทบทวน สำนึก ผูกปฏิบัติและสรุปความเข้าใจ จึงทำให้เด็กไม่เกิดช่องว่างระหว่างภาษา จึงส่งผลให้เด็กเกิดการพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Lin (2012) ที่พบว่า วิธีการสอนแบบการสลับภาษาในชั้นเรียนส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล ทำให้เด็กมีการพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูด นอกจากนี้ยังช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้แบบผ่อนคลายทำให้เด็กไม่เครียด แต่อย่างไรก็ตามนอกจากการจัดประสบการณ์ที่มีลำดับขั้นตอนการเรียนรู้อย่างเป็นลำดับแล้ว การจัดสภาพแวดล้อม สื่อ รวมถึงนิทานก็เป็นปัจจัยและองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาเช่นกัน ดังที่ บุซบง ตันติวงศ์ (2538) ได้กล่าวว่า ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาในบริบทที่คุ้นเคย มีการเตรียมสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษา เพราะจะส่งผลให้เด็กเกิดทัศนคติที่ดีต่อภาษาไปพร้อมกับการเรียนรู้ รวมถึงระยะเวลาในการจัดประสบการณ์ มีความต่อเนื่อง 8 สัปดาห์ 8 เรื่อง มีการใช้นิทาน 1 เรื่องต่อ 1 สัปดาห์ ทำให้เด็กเกิดการใช้ภาษาซ้ำ ๆ อย่างเป็นลำดับ จนพัฒนาเป็นความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และการเสริมแรงทางบวก โดยในช่วงแรกของ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเด็กอาจยังไม่แสดงพฤติกรรมการพูด การแสดงท่าทางมากนัก เนื่องจากยังไม่มีประสบการณ์กับการเรียนภาษาต่างประเทศ เด็กจะเลือกแสดงพฤติกรรมเมื่อมีการเสริมแรงทางบวก ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การพูดชมเชย ประบมือ การโอบกอด การให้ดาว ซึ่งสอดคล้องกับ รุ่งฤดี แพลงคร (2560) ที่กล่าวว่า ตามแนวคิดกลุ่มพฤติกรรมนิยม การเรียนรู้การใช้ภาษานั้นจะเกิดได้ต่อไป ถ้ามีการเสริมแรงหรือรางวัล เพราะการเสริมแรงหรือรางวัลจะเป็นตัวทำให้เกิดแนวโน้มที่จะใช้ภาษาลักษณะนั้น ๆ ต่อไป เมื่อเด็กใช้ภาษาต่อไปอย่าง ต่อเนื่องหรือใช้อย่างสม่ำเสมอจะเกิดการเรียนรู้จนเป็นนิสัย ซึ่งนิสัยเป็นพฤติกรรมที่สร้างได้เช่นเด็กได้รับคำชมจากการพูดทำให้เด็กพยายามพูดคำนั้นจนเป็นนิสัย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ควรศึกษาทำความเข้าใจแนวคิดและขั้นตอนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา เนื่องจากเป็นการสังเคราะห์แนวคิดและเทคนิค 2 แนวทางมาใช้ร่วมกัน เพื่อเป็นการนำไปใช้เสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถประยุกต์ใช้กับเนื้อหา นิทาน และหน่วยการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับบริบทสถานศึกษาและเด็กวัยอนุบาลที่แตกต่างกันได้อย่างเหมาะสม

1.2 ควรตระหนักและให้ความสำคัญกับความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็กและคำนึงถึงการเสริมต่อการเรียนรู้และการให้ความช่วยเหลือในการเรียนรู้กับเด็กที่มีความสามารถทางภาษาที่แตกต่างกัน เปิดโอกาสในการแสดงออกทางภาษาอย่างเท่าเทียมกัน ให้ความสำคัญในการแสดงออกกับเด็กที่อายุน้อยหรือไม่กล้าแสดงออก และส่งเสริมเด็กที่เรียนรู้เร็ว รวมทั้งการให้แรงเสริมทางบวกด้วยการชมเชย กอด ส่งรอยยิ้ม เพื่อเป็นแรงจูงใจในการเรียนรู้ของเด็กต่อไป

1.3 ควรศึกษาพัฒนาการด้านภาษา ได้แก่ ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลให้มีความเข้าใจที่ชัดเจน เพื่อให้สามารถประเมินเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กได้อย่างเหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาธรรมชาติและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านและการเขียนสำหรับเด็กปฐมวัย

2.2 ควรมีการศึกษากิจการจ้ดประสบกการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอน
ภาษาธรรมชาติและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูด
สำหรับเด็กวัยอนุบาลในบริบทที่มีความแตกต่างกัน

2.3 ควรมีการศึกษากิจการจ้ดประสบกการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอน
ภาษาธรรมชาติและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูด
สำหรับเด็กปฐมวัยในช่วงวัยอื่น ๆ เช่น ช่วงบริบาล ช่วง 4-6 ปี เป็นต้น

2.4 ควรมีการศึกษากิจการจ้ดประสบกการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอน
ภาษาธรรมชาติโดยใช้กิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากกิจกรรมการอ่านร่วมกัน หรือสังเคราะห์ร่วมกับ
เทคนิคอื่น หรือประยุกต์ใช้เทคนิคการสลับภาษาร่วมกับแนวคิดอื่นเพื่อส่งเสริมความสามารถด้าน
การฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาลต่อไป

2.5 หากเกิดสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค ควรจัดทำหนังสือนิทานในรูปแบบ
อิเล็กทรอนิกส์ เพื่อลดการสัมผัสและเว้นระยะห่างตามมาตรการของกระทรวงสาธารณสุขกำหนด

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *การส่งเสริมศักยภาพทางภาษาและการรู้หนังสือสำหรับเด็กปฐมวัย (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กุลทิพย์ โรหิตรัตนะ. (2545). *กิจกรรมภาษาอังกฤษกับเด็กเล็ก*. กรุงเทพฯ: หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2545). *รูปแบบการเรียนการสอนปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: เติบโตเพอร์สโพรดักส์.
- จรัญญา พงษ์สุทธิรักษ์. (2552). *สภาพและปัญหาการจัดการการศึกษาตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษของโรงเรียนเอกชน ในจังหวัดนนทบุรี และจังหวัดปทุมธานี*. กรุงเทพฯ, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ฉันทนา ภาคบงกช. (2537). *ผู้ปกครองกับเด็กปฐมวัย ประมวลสาระชุดวิชาสัมมนาการศึกษาเล่มที่ 2*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นงลักษณ์ งามขำ. (2551). *ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้ปริศนาคำทาย, ปริญญาพันธการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*.
- นฤมล เนียมหอม. (2540). *การศึกษาสภาพและปัญหาการสอนภาษาธรรมชาติในโรงเรียนอนุบาลกรุงเทพมหานคร, ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*.
- บุษบง ดันติวงศ์. (2536). *นวัตกรรมการสอนภาษาแบบธรรมชาติในการอ่านเขียนของเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุษบง ดันติวงศ์. (2538). *นวัตกรรมการสอนภาษาแบบธรรมชาติในการอ่านเขียนของเด็กปฐมวัยในเทคนิคและวิธีการสอนระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปัทมिता สำราญกิจ. (2551). *สภาพปัญหาการดำเนินงานในโครงการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย, ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา,*

คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญยวีร์ จิโรภาสวรพงศ์. (2554). รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีการสอนแบบ
ตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทาง
ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล, ปรินญาครุศาสตร์ดุสิตบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและ
การสอน คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรนภา อำนวยพรไพศาล. (2561). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนกลางเป็น
ภาษาต่างประเทศโดยใช้แนวคิดการสอนแบบบอกเล่าและวิธีการสอนแบบฟัง-พูด เพื่อ
ส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดสำหรับเด็กอนุบาล. ปรินญาครุศาสตร์ดุสิตบัณฑิต,
สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 8).
กรุงเทพฯ: เจริญผล.

ภัทรดา เขี่ยมบุญญฤทธิ์, ชลธิชา ภูริปาณิก และฐิติชัย รักบำรุง (2563). การสอนอ่านเชิง
วิเคราะห์ผ่านกระบวนการเรียนรู้แบบ Active Learning เพื่อพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์
ของเด็กไทยยุค Gen Z. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 31(3), 1-11.

ภิญญาดาพัชัญ เพ็ชรรัตน์. (2551). การศึกษาความเข้าใจของผู้บริหารและครูปฐมวัยเกี่ยวกับการ
ปฏิบัติที่เหมาะสมกับพัฒนาการทางภาษาแรกเริ่มของเด็กปฐมวัยในจังหวัดชลบุรี.
วารสารศึกษาศาสตร์, 19(3), 37-52.

มณิส ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา. (2550). “แนวทางในการอ่านร่วมกัน”. ม้าน้อยร้องเพลง.
กรุงเทพฯ: แพลน ฟอคิดส์.

มยุรี กันทะลือ. (2543). ผลของการจัดกิจกรรมการอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติต่อ
พัฒนาการด้านการอ่านภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่พูดภาษาถิ่น. ปรินญาณิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาการศึกษาปฐมวัย, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ระพีพรรณ พัฒนาเวช และคณะ(2560). คู่มือการคัดเลือกหนังสือนิทานสำหรับเด็กแต่ละช่วงวัย.
เข้าถึงได้จาก<https://www.tkpark.or.th/stocks/extra/000597.pdf>.

รติรัตน์ คล่องแคล่ว. (2551). ผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติ
ที่มีผลต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยไทยอีสาน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.,
การศึกษาปฐมวัย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

รุ่งฤดี แผลงศร. (2560). ศาสตร์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรวรรณ เหมชะญาติ (2548). ภาษาอังกฤษกับการรักบ้านเกิด. *วารสารท้องถิ่นไทย*, 1(5), 31 - 42.

วรวรรณ เหมชะญาติ. (2550). *หลักสูตรและการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา และทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ :ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริประภา พงศ์ไทย. (2542). *การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริม การสอนภาษาแบบธรรมชาติ สำหรับครูอนุบาลโดยใช้วิธีการไตร่ตรองสารนิทัศน์*, ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาประถมศึกษา, คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สินดี จำเริญนุสิต. (2558). โอกาสทองของการเรียนรู้ หน้าต่างแห่งโอกาส. เข้าถึงได้จาก <http://contestwar.com/download/file/fid/8074>.

สุชาดา เบาะเปลี่ยน และ สิรินาถ จงกลกลาง. (2563). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษและความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับกลวิธีมัลติพาร์ท. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา*, 31(3), 99-108.

สุภัทรา คงเรือง. (2539). ผลการใช้กิจกรรมการอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่มีผล ต่อความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตัวหนังสือและหนังสือของเด็กวัยอนุบาล, ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาการศึกษาปฐมวัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุภัทรา คงเรือง. (2560). *การจัดประสบการณ์ทางภาษาและการรู้หนังสือสำหรับเด็กปฐมวัย*. พระนครศรีอยุธยา: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

หรรษา นิลวิเชียร. (2535). *ปฐมวัยศึกษาหลักสูตรและแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

อรรชนิดา หวานคง. (2559). *การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21*.

วารสารสถาบันวิจัยญาณสังวร, 7(2), 303-314.

อัจฉรา ผิวพรรณ. (2560). ผลการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่มีผลต่อ พัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทย เป็นภาษาที่สอง. วิทยานิพนธ์, หลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

อุบล สรรพชัยพงษ์. (2556). *ปัญหาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ในประมวลสาระชุดวิชา หลักการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษและบริบททางภาษา*. นนทบุรี: สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

อภิรดี ไชยกาล. (2554). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองบนฐานของวัฒนธรรมและชุมชนโดยบูรณาการแนวการสอนพูดและการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารสำหรับนักเรียนในช่วงรอยต่อระดับประถมศึกษาปีที่ 1. ปรินญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาระดับมัธยม, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

American council for the teaching of foreign languages. (2012). ACTFL

Proficiency guidelines: *Oral proficiency assessments*. Retrieved from:

<https://www.actfl.org/about-the-american-council-the-teaching-foreign-languages/resources/language-learning-the-21st>.

Brown, H. D. (2015). *Principles of language learning and teaching*. White Plains, NY: Pearson Longman.

Burry - Stock, Judith; others. (1996). Rater Agreement Indexes for Performance Assessment. *Educational and Psychological Measurement*, 56(2), 256.

Cameron, L. (2001). *Teaching languages to young learners*. Cambridge: Cambridge University Press.

Celce - Murcia, M. (2001). *Teaching English as a second or foreign language*. United States: Heinle & Heinle.

Fisher, B. (1991). *Joyful learning: A Whole Language kindergarten*. Portsmouth, NH: Heinemann.

Gatenby, E.V. (1960). *A direct method English course: Pupils book*. London: Longmans.

Griva, E. & Sivropoulou, R. (2009) Effects of a format-based second language teaching method in kindergarten. *Applied Psycholinguistics*, 22(1), 1-33.

Goodman, Y. M. (1989). Roots of the Whole Language movement. *The Elementary School Journal*, 90(5), 113 - 127.

Harris, D. P. (1974). *Testing English as a second language*. New York: McGraw- Hill Book.

Heaton, J. B. (1975). *Writing English language tests*. London: Longman Group UK Limited.

- Julia & Martha. (2013). *The Cambridge handbook of second language acquisition*. New York: Cambridge University Press.
- Krashen, S. D., & Terrell, D. (1983). *The Natural approach language acquisition in the classroom*. United Kingdom: Pergamum Press.
- Kumar, A. (2012). *Linguistic aspects of Arabic-English Code switching on facebook and radio in Australia*. Albttool Alhazmi, Australia.
- Lin, Z. (2012). Code - switching: L1-coded mediation in a kindergarten foreign language classroom. *International journal of early years education*, 20(4), 356 - 378.
- Mattson, N. (1999). Code-switching in second language teaching of French. *Working Papers* 47, 59-72.
- Morrow, L. M. (1989). *Literacy development in the early years*, New Jersey: Englewood Cliffs.
- Moon, J. (2000). *Children learning english, English language teaching*, Hong Kong: Macmillan Press.
- Partnership for 21st century skill (2015). *Beyond the three Rs: Voter attitudes toward 21 st century skills*. Tucson, AZ: Author. Retrieved from http://www.p21.org/storage/documents/21st_century_skills_education_and_competitiveness_guide.pdf.
- Paulson, R. (1990). *What makes a portfolio. in evaluation: A perspective for change*. America: Victoria.
- Phillip, S. (1993). *Young learners*. Oxfords: Oxfords University Press.
- Poplack, S. (1980). Sometimes i'll start a sentence in Spanish y termini Espanola: toward a typology of Code-switching. *Linguistics*, 18(7-8), 581-618.
- Richard-Amato, P.A. (2003). *Making it happen: Interaction in the second language classroom*, from theory to practice, New York: Longman.
- Rezeki, I. (2017). *Using story telling technique to improve speaking ability*. Banda Aceh: Ar-naniry State Islamic University.
- Shaaban, K. (2000). Assessment of young learners. *English teaching forum*,

43(1), 34-40.

Skiba, R. (1997). Code switching as a countenance of language interference.

The Internet TESL Journal, 3(10).

Valette, R., & Disick, R. S. (1972). *Modern language performance objectives and individualizations*. New York: Harcourt Brace Jovanovich Inc.

Vygotsky, L. (1978). *Mind and society: Development of higher psychological processes*. Cambridge, MA: Harvard University Press.

Walqui, A. (2006). Scaffolding instruction for English language learners:

A conceptual framework. *International journal of Bilingual education and Bilingualism*, 9(2), 159-180.

Whitehead, R. M. (2009). *Developing Language and Literacy with young children*, London: Publishers.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญและหนังสือขอความอนุเคราะห์

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคู่มือแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา และคู่มือแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล

1. ดร. กัญจนา ศิลปภักยาน

อาจารย์ประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ เอกการศึกษาระดับปฐมวัย แขนงหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัย และด้านภาษาสำหรับเด็ก

2. ดร. ลีลาวดี ชนะมาร

อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาระดับปฐมวัย

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม

ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและด้านการศึกษาระดับปฐมวัย

3. อาจารย์ณิชนันท์ ฉายแสง

ผู้ช่วยงานผู้อำนวยการฝ่ายปฐมวัย

โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้ในระดับปฐมวัย และเป็นอาจารย์ที่มีประสบการณ์ด้านการศึกษาระดับปฐมวัยมากกว่า 10 ปี

รายนามผู้ช่วยผู้วิจัย

รายนามผู้ช่วยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการขอความสมัครใจของผู้ปกครองในการเข้าร่วมโครงการวิจัย

1. นายกุลชาติ แสงทอง

อาจารย์ระดับชั้นปฐมวัย

โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจเครื่องมือ

ที่ อว ๘๑๓๗/๘๐๗

มหาวิทยาลัยบูรพา
๑๖๙ ถ.ลงหาดบางแสน ต.แสนสุข
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๓

๒

พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัย
เรียน ประธานกรรมการสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. คำโครงวิทยานิพนธ์
๒. เครื่องมือวิจัย

ด้วย นางสาวอรณภัทร์ มากทรัพย์ รหัสประจำตัว ๖๒๙๒๐๓๕๖ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาระดับมัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ได้รับอนุมัติคำโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ผลการจัดประสบการณ์ ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา เพื่อเสริมสร้างความสามารถ ด้านการฟัง และการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริประภา พฤทธิกุล เป็นประธานกรรมการควบคุม วิทยานิพนธ์ ซึ่งอยู่ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือการวิจัย นั้น

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขอเรียนเชิญบุคลากรในสังกัดของท่าน คือ ดร.กัญญา ศิลปกิจยาน ซึ่งเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการวิจัยดังกล่าวอย่างดียิ่ง เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ ความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัย ดังเอกสารแนบ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

(สำเนาเรียน ดร.กัญญา ศิลปกิจยาน)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
โทร ๐๓๘ ๒๗๐ ๐๐๐ ต่อ ๗๐๓, ๗๐๗, ๗๐๕
อีเมล grd.buu@go.buu.ac.th

ที่ อว ๘๑๓๗/ ๙๐๗

มหาวิทยาลัยบูรพา
๓๖๙ ถ.ลงหาดบางแสน ต.แสนสุข
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๓

พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัย
เรียน คณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. คำโครงการวิทยานิพนธ์
๒. เครื่องมือวิจัย

ด้วย นางสาวอรณภัทร์ มากทรัพย์ รหัสประจำตัว ๖๒๙๒๐๓๕๖ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ได้รับอนุมัติคำโครงการวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการจัดประสบการณ์ ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา เพื่อเสริมสร้างความสามารถ ด้านการฟัง และการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริประภา พฤทธิกุล เป็นประธานกรรมการควบคุม วิทยานิพนธ์ ซึ่งอยู่ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือการวิจัย นั้น

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขอเรียนเชิญบุคลากรในสังกัดของท่าน คือ ดร.ลีลาวดี ขนะมาร ซึ่งเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการวิจัยดังกล่าวอย่างดียิ่ง เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัย ดังเอกสารแนบ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

(สำเนาเรียน ดร.ลีลาวดี ขนะมาร)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
โทร ๐๓๘ ๒๗๐ ๐๐๐ ต่อ ๗๐๑, ๗๐๗, ๗๐๕
อีเมลล์ grd.buu@go.buu.ac.th

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน มหาวิทยาลัยบูรพา บัณฑิตวิทยาลัย โทร. ๒๗๐๐ ต่อ ๗๐๑, ๗๐๕, ๗๐๗
 ที่ อว ๘๑๓๗/๒๓๕๐ วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๓
 เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์ณิชนันท์ ฉายแสง (โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญ มหาวิทยาลัยบูรพา)

ด้วย นางสาวอรณภัทร์ มากทรัพย์ รหัสประจำตัว ๖๒๙๒๐๓๕๖ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ ได้รับอนุมัติเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการจัดประสบการณ์ ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา เพื่อเสริมสร้างความสามารถ ด้าน การฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริประภา พงุทธิกุล เป็นประธานกรรมการ ควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งอยู่ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือการวิจัย

เนื่องจากท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการวิจัยดังกล่าวอย่างยิ่ง ในครั้งนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัยของนิสิต ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
 คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำเนาหนังสือขออนุญาตดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน มหาวิทยาลัยบูรพา บัณฑิตวิทยาลัย โทร. ๒๗๐๐ ต่อ ๗๐๕, ๗๐๗

ที่ อว ๘๑๓๗/ ๑๕๒๒

วันที่ ๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๔

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อดำเนินการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

ด้วยนางสาวอรณภรณ์ มากทรัพย์ รหัสประจำตัวนิสิต ๖๒๔๒๐๒๕๖ นิสิตหลักสูตรการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ ได้รับอนุมัติเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัด
ประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความ
สามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริประภา พฤทธิกุล เป็นประธาน
กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และเสนอโรงเรียนท่านในการเก็บข้อมูลเพื่อดำเนินการวิจัย

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขออนุญาตให้นิสิตตั้งรายนามข้างต้น ดำเนินการ
เก็บรวบรวมข้อมูลจากเด็กวัยอนุบาล อายุ ๓-๔ ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา
ระดับชั้นปฐมวัยปีที่ ๑ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๓ จำนวน ๓๐ คน ระหว่างวันที่ ๓ มีนาคม - ๓๐ เมษายน
พ.ศ. ๒๕๖๔ ดังเอกสารแนบ ทั้งนี้ สามารถติดต่อนิสิตตั้งรายนามข้างต้น ได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๖-๘๓๗๒๔๔๘
หรือที่ E-mail : 62920356@go.buu.ac.th

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

เอกสารการพิจารณาจริยธรรมในมนุษย์

สำเนาหนังสือรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมในมนุษย์

เลขที่ IRB4-028/2564

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาโครงการวิจัย

รหัสโครงการวิจัย : G-HU 233/2563

โครงการวิจัยเรื่อง : ผลการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล

หัวหน้าโครงการวิจัย : นางสาวอรณภัทร์ มากทรัพย์

หน่วยงานที่สังกัด : นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โครงการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ สวัสดิภาพ และไม่ก่อให้เกิดภัยอันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัยและผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ (ดูตามเอกสารตรวจสอบ)

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์	ฉบับที่ 2 วันที่ 24 เดือน มกราคม พ.ศ. 2564
2. เอกสารโครงการวิจัยฉบับภาษาไทย	ฉบับที่ 1 วันที่ 23 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2563
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วันที่ 24 เดือน มกราคม พ.ศ. 2564
4. เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 1 วันที่ 23 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2563
5. เอกสารแสดงรายละเอียดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	ฉบับที่ 1 วันที่ 23 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2563
6. เอกสารอื่นๆ	ฉบับที่ - วันที่ - เดือน - พ.ศ. -

วันที่รับรอง : วันที่ 17 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564

วันที่หมดอายุ : วันที่ 17 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2565

ลงนาม

(ดร.พิมลพรรณ เลิศล้ำ)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา
สำหรับโครงการวิจัย ระดับบัณฑิตศึกษา และระดับปริญญาตรี
ชุดที่ 4 (กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)

แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมในมนุษย์ (AF 06-01)

AF 06-01

แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้น

1. รหัสโครงการวิจัย : G-HU 233/2563

(สำนักงานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา เป็นผู้ออกรหัสโครงการวิจัย)

1.1 ชื่อโครงการวิจัย (ภาษาไทย): ผลการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล

1.2 ชื่อโครงการวิจัย (ภาษาอังกฤษ): EFFECTS OF ENGLISH LANGUAGE EXPERIENCE MANAGEMENT BASED ON WHOLE LANGUAGE APPROACH WITH CODE-SWITCHING TECHNIQUE TO ENHANCE LISTENING AND SPEAKING ABILITIES OF PRESCHOOLERS

2. คณะผู้วิจัย

2.1 หัวหน้าโครงการวิจัย

ชื่อ - สกุล นางสาวอรอนมัทร์ มากทรัพย์ ตำแหน่งทางวิชาการ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
หน่วยงานที่สังกัด คณะศึกษาศาสตร์ สาขาการศึกษาปฐมวัย
โทรศัพท์ 0868372448 E-mail 62920356@gso.buu.ac.th

3. โครงการวิจัยมีเนื้อหาในกลุ่มสาขาใด

กลุ่มคลินิก / วิทยาศาสตร์สุขภาพ / วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

4. วัตถุประสงค์ของการขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ครั้งนี้เพื่อ

ประกอบการยื่นขอรับทุนสนับสนุนการวิจัย โปรดระบุหน่วยงานที่ขอทุน.....

(เมื่อได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยแล้ว ต้องขอรับการพิจารณาจริยธรรมฯ เพื่อดำเนินการวิจัยอีกครั้ง)

ดำเนินโครงการวิจัยให้เป็นไปตามหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยได้รับงบประมาณสนับสนุนโครงการวิจัย จาก

งบประมาณเงินรายได้ (เงินอุดหนุนจากรัฐบาล)

ปีงบประมาณ พ.ศ. จำนวนเงิน.....บาท

งบประมาณเงินรายได้ส่วนงาน..... มหาวิทยาลัยบูรพา

ปีงบประมาณ พ.ศ. จำนวนเงิน.....บาท

องค์กรเอกชน (NGO : Non Government Organization)

ชื่อองค์กรเอกชน.....

ระยะเวลาที่รับทุนวันที่ ถึงวันที่.....

จำนวนเงิน.....บาท

- หน่วยงานอื่น ๆ ระบุ.....
ระยะเวลาที่รับทุนวันที่ ถึงวันที่.....
- ทุนส่วนตัว จำนวนเงิน...8,000...บาท
- ประกอบการดำเนินงาน
 วิทยานิพนธ์ [] ดุษฎีนิพนธ์
[] อื่น ๆ ของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา โปรดระบุ.....
- โครงการวิจัยของบุคคลภายนอกมหาวิทยาลัย เพื่อขอศึกษาวิจัยกับ บุคลากร นิสิต ผู้ป่วย/ผู้ให้บริการ
ของมหาวิทยาลัยบูรพา ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์มาแล้วหรือไม่
[] ยังไม่ได้ผ่าน
[] ผ่านแล้วจาก ชื่อคณะกรรมการ.....
สถาบัน.....
เลขที่รับรอง..... วันที่รับรอง..... ถึงวันที่.....

ส่วนที่ 2 หลักฐานแนบประกอบการพิจารณา

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา (AF 06-01)
2. โครงร่างการวิจัย หรือโครงการวิจัย (ภาษาไทย และ/หรือ ภาษาอังกฤษ) พร้อมประวัติความรู้
ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ด้านการวิจัย (Curriculum Vitae)
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย (Participant Information Sheet) (AF 06-02)
4. เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย (Consent Form) (AF 06-03)
5. แบบเก็บรวบรวมข้อมูล เช่น แบบบันทึกข้อมูล (Data Collection Form) แบบสอบถาม
แบบสัมภาษณ์ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
6. แบบแสดงการขัดแย้งทางผลประโยชน์ (Conflict of Interest) (AF 06-04) (ถ้ามี) กรณีที่
โครงการวิจัยได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากหน่วยงานที่สร้างผลประโยชน์เชิงธุรกิจ ให้แนบ
เอกสารด้วย เช่น บริษัทฯ
7. เอกสารเพิ่มเติม ตามข้อกำหนดต่อไปนี้ (ถ้ามี)
 7.1 เอกสารประกัน (Insurance) ถ้าเป็นโครงการวิจัยของบริษัทเอกชน
 7.2 เอกสารที่มีการรับรองการวิจัยในประเทศ หรือหน่วยงานอื่นอยู่แล้ว
 7.3 เอกสารรายละเอียดของเครื่องมือการวิจัย
8. เอกสารอื่น ๆ หลักฐานการอนุมัติจริยธรรมการวิจัยของนิตระดับบัณฑิตศึกษา,
หลักฐานการสอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์/ดุษฎีนิพนธ์

ส่วนที่ 3 รายละเอียดของโครงการวิจัย

- โครงการวิจัยที่เสนอขอรับการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์นี้ มีการดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 8 ระยะ
- การขอรับการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ครั้งนี้ ครอบคลุมเนื้อหาการวิจัยระยะที่ 6-7 ของโครงการฯ
- วัตถุประสงค์การวิจัย (ที่ขอรับรองฯ) :
3.1) เพื่อศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์
ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา

BUU-IRB Approved
17 ก.พ. 2564

AF 06-01

3.2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการจัด
ประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา

4. ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย (Participants) หรือกลุ่มตัวอย่าง (Samples / Subjects) : ระบุรายละเอียดของ
ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยว่าเป็นใคร จำนวนกี่คน คำวณหรือกำหนดมาอย่างไร และสถานที่ที่เก็บข้อมูลที่ใด
หากศึกษาหลายสถานที่ระบุตัวว่าที่ละที่คน

ประชากร คือ เด็กวัยอนุบาล อายุ 3 - 4 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ”
มหาวิทยาลัยบูรพา ระดับชั้นปฐมวัยปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 4 ห้องเรียน 130 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กวัยอนุบาล อายุ 3 - 4 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสาธิต “พิบูล
บำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ระดับชั้นปฐมวัยปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 1 ห้องเรียน 30
คน

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากรโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยทำ
การสุ่มอย่างง่ายมา 1 ห้องเรียนและกำหนดให้สมาชิกในห้องเรียนดังกล่าวทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้
ในการวิจัยต่อไป ทั้งนี้ผู้วิจัยคำนึงถึงความสมัครใจในการให้ความร่วมมือของโรงเรียนและผู้ปกครองของกลุ่ม
ตัวอย่างเป็นหลัก

สถานที่เก็บข้อมูล คือ โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

5. การได้มาซึ่งผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย/กลุ่มตัวอย่าง: ระบุวิธีการผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย/กลุ่มตัวอย่าง รวมทั้ง
เกณฑ์การคัดเลือก - คัดออก โดยละเอียด

การวิจัยในครั้งนี้มีกระบวนการเลือกกลุ่มตัวอย่างและการที่ทักขลิทรีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
รวมทั้งเกณฑ์การคัดเลือกและคัดออก ดังนี้

5.1 ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเข้าโครงการ จากประชากรโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random
Sampling) เนื่องจากประชากรคือเด็กระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ทั้งหมด ได้ถูกจำแนกออกเป็นกลุ่มย่อย 4
ห้องเรียนโดยการคละ ส่งผลให้คุณลักษณะและจำนวนสมาชิกมีความคล้ายคลึงกันทุกห้องเรียน ผู้วิจัยจึงทำ
การสุ่มอย่างง่ายมา 1 ห้องเรียนและกำหนดให้สมาชิกในห้องเรียนดังกล่าวทั้งหมดจะเป็นกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้
ในการวิจัยต่อไป ทั้งนี้ผู้วิจัยคำนึงถึงความสมัครใจในการให้ความร่วมมือของโรงเรียนและผู้ปกครองของกลุ่ม
ตัวอย่างเป็นหลัก

5.2 ผู้วิจัยดำเนินการประสานงานเพื่อขอความสมัครใจในการเข้าร่วมการวิจัยในระดับองค์กร โดยติดต่อ
ซึ่งแจ้งชื่อโครงการวิจัย ชื่อผู้สอนและผู้เก็บข้อมูล วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย ห้องเรียนที่จะเป็นกลุ่มตัวอย่าง
ขอบเขต วิธีการวิจัย พร้อมเอกสารจดหมายขอความอนุเคราะห์ในการทดลองและเก็บข้อมูล โครงร่างการวิจัย
เครื่องมือในการวิจัย และอื่น ๆ ที่โรงเรียนร้องขอพร้อมทั้งการอธิบายข้อสงสัยต่าง ๆ ด้วยความเต็มใจเพื่อ
ประกอบการตัดสินใจ และดำเนินการขออนุญาตทำการวิจัยไปยังผู้บริหารระดับโรงเรียน ระดับสายชั้น ระดับ
ห้องเรียนตามลำดับ

5.3 ผู้วิจัยมอบหมายให้ผู้ช่วยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการขอความสมัครใจในการเข้าร่วมโครงการวิจัยแทน
เนื่องจากผู้วิจัยเป็นครูประจำชั้นห้องดังกล่าว เพื่อไม่ให้ผู้ปกครองเกิดความเกรงใจต่อครูประชั้น ซึ่งดำเนินการ
ดังนี้ ผู้ช่วยผู้วิจัยดำเนินการประสานงานกับบิดา/มารดา/ผู้ปกครอง/ผู้อนุบาลของเด็กวัยอนุบาลที่จะเป็นกลุ่ม
ตัวอย่าง โดยการติดต่อทางโทรศัพท์เป็นรายบุคคล เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยอนุบาล อายุต่ำกว่า 7 ปี
จึงต้องให้บิดา/มารดา/ผู้ปกครอง/ผู้อนุบาลให้ความยินยอมแทน โดยผู้ช่วยผู้วิจัยชี้แจงข้อมูลดังนี้ (1) ชื่อ
โครงการวิจัย วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย วิธีการวิจัย ประโยชน์ที่เด็กจะได้รับ ประกอบเอกสารชี้แจง
ผู้เข้าร่วมการวิจัย(AF-06-02) พร้อมทั้งการอธิบายข้อสงสัยต่าง ๆ ด้วยความเต็มใจเป็นรายบุคคลเพื่อ

BUU-IRB Approved

17 ก.พ. 2564

AF 06-01

ประกอบการตัดสินใจ (2) การเข้าร่วมหรือไม่เข้าร่วมโครงการวิจัยนี้จะไม่มีผลได้ผลเสียต่อการปฏิบัติกิจกรรมประจำวันและการเรียนรู้ของเด็กแต่อย่างใด (3) เกณฑ์การคัดออก คือ ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยจะต้องเข้าร่วมโครงการวิจัยไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาการจัดกิจกรรมทั้งหมด ซึ่งคิดเป็นจำนวน 26 ครั้งจาก 32 ครั้ง และบิดา/มารดา/ผู้ปกครอง/ผู้อนุบาล/เด็กสามารถถอนตัวจากการเข้าร่วมโครงการวิจัยได้ตลอดเวลา จากนั้นบิดา/มารดา/ผู้ปกครอง/ผู้อนุบาลลงนามในเอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย (Consent Form) สำหรับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 7 ปี หรือผู้ไม่สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง ตามแบบฟอร์มของมหาวิทยาลัยบูรพา

- 5.4 ผู้วิจัยดำเนินการพิทักษ์สิทธิ์เด็กวัยอนุบาลซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ตลอดการดำเนินโครงการ ซึ่งสามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ (1) ผู้วิจัยคำนึงถึงสิทธิของผู้เข้าร่วมการวิจัยเกี่ยวกับเกณฑ์การคัดออก คือ ผู้ปกครองของเด็กวัยอนุบาลสามารถบอกเลิกการเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้เมื่อใดก็ได้ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม จากนั้นผู้วิจัยจึงจะพิจารณาคัดออกโดยรายงานกลุ่มตัวอย่างที่เหลือหรือทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างใหม่ตามเกณฑ์ที่กำหนด (2) ผู้วิจัยคำนึงถึงประโยชน์ของกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมและเด็กที่ไม่เข้าร่วมโครงการวิจัยนี้จะไม่มีผลได้ผลเสียต่อการปฏิบัติกิจกรรมประจำวันและการเรียนรู้ของเด็กแต่อย่างใด เด็กอนุบาลจะได้รับการพัฒนาตามมาตรฐานของหลักสูตรอย่างเท่าเทียมกัน (3) ผู้วิจัยต้องเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยเป็นความลับ เปิดเผยได้เฉพาะในรูปแบบการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นภาพรวม ในกรณีที่ต้องเปิดเผยข้อมูลของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยต่อหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือนำเสนอเป็นรายบุคคล ต้องได้รับอนุญาตจากผู้ปกครองของเด็กอนุบาลที่เข้าร่วมการวิจัยก่อนทุกครั้ง (4) ผู้วิจัยต้องคำนึงถึงการสร้างความสัมพันธ์และความไว้วางใจแก่กลุ่มตัวอย่างตลอดการวิจัย
6. ระเบียบดำเนินการวิจัย และกระบวนการเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย/กลุ่มตัวอย่างโดยละเอียด (หากเป็นการทดลองให้ระบุกิจกรรมการทดลองอย่างละเอียดของทุกกลุ่ม)

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง แบบแผน One Group Pretest Posttest Design เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา โดยขั้นตอนการดำเนินการวิจัยและการเก็บข้อมูลมีรายละเอียด ดังนี้

- 1) กำหนดและศึกษาปัญหาการวิจัย
- 2) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเด็กวัยอนุบาล การสอนภาษาแบบธรรมชาติ และเทคนิคการสลับภาษาเพื่อวิเคราะห์และกำหนดขั้นตอนการจัดประสบการณ์ฯ และศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล และรูปแบบวิธีการประเมินผลที่เหมาะสมกับเด็กวัยอนุบาล เพื่อวิเคราะห์และกำหนดนิยามศัพท์ "ความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล"
- 3) พัฒนาเค้าโครงการทำวิจัยและเสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์
- 4) สร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย

4.1) แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล โดยผู้วิจัยดำเนินการสร้างแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยการนำขั้นตอนการสอนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติมาบูรณาการร่วมกับขั้นตอนของเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล จำนวน 32 แผน จากนั้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม นำกลับมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญต่อไป

4.2) แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล เป็นแบบประเมินเชิงสถานการณ์ โดยผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อกำหนดโครงสร้างแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบดังนี้ 1) ความสามารถในการปฏิบัติตามคำสั่ง 2) ความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง 3) ความสามารถในการออกเสียงเป็นคำศัพท์ 4) ความสามารถในการพูดได้ตอบเป็นคำหรือประโยค จากนั้นดำเนินการสร้างแบบประเมินฯ ตามโครงสร้างและนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษารุ่นวิจัยเพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม แล้วนำกลับมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญต่อไป

5) ตรวจสอบคุณภาพ และนำร่องเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย

5.1) แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสนทนาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล โดยผู้วิจัยนำแผนการจัดประสบการณ์ฯ ที่ได้พัฒนาขึ้นนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านเพื่อประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดประสบการณ์โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งผลจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญได้เท่ากับ 1.00 จำนวน 20 รายการและ 0.67 จำนวน 5 รายการ สรุปว่าเนื้อหาของแผนฯ มีความเหมาะสม สามารถนำไปใช้ได้ จากนั้นนำแผนการจัดประสบการณ์ฯ ไปนำร่องกับเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 30 คน ที่มีกลุ่มตัวอย่าง และนำผลการนำร่องมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้มีความเหมาะสมในการนำไปใช้ในการทดลองต่อไป

5.2) แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล โดยผู้วิจัยนำแบบประเมินฯ ที่ได้พัฒนาขึ้นนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านเพื่อประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินฯ โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินฯ ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ (IOC) ซึ่งผลจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญได้เท่ากับ 1.00 จำนวน 22 รายการและ 0.67 จำนวน 2 รายการ สรุปว่าแบบประเมินฯ มีความสอดคล้องเหมาะสม สามารถนำไปใช้ได้ จากนั้นจึงนำเครื่องมือไปนำร่องกับเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 30 คน ที่มีกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำคะแนนวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นได้เท่ากับ 0.95 แสดงว่า แบบประเมินฯ มีความเชื่อมั่นที่สอดคล้องกัน

6) เสนอจริยธรรม พิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา

7) การเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเป็นเวลารวมทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ โดยรวมเวลาในการประเมินก่อน และหลังการทดลองด้วย ดังนี้

7.1) จัดเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและสื่อวัสดุอุปกรณ์ให้ครบตามจำนวนกลุ่มเป้าหมายที่นำไปทดลองใช้

7.2) การฝึกนักวิจัยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยก่อน ระหว่าง และหลังเก็บข้อมูล

7.3) ผู้วิจัยประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาลก่อนการทดลอง (Pretest) กับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง ใช้เวลา 1 สัปดาห์ โดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตรวจสอบให้คะแนนแล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาคะแนนพื้นฐาน (Baseline) ของเด็กแต่ละคนในแต่ละความสามารถ

7.4) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองสอนตามการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสนทนาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล เป็นเวลา 8 สัปดาห์ วันละ 25-30 นาที รวมทั้งสิ้น 32 ครั้ง ในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตั้งแต่เวลา 9.00 - 9.30 น. และนักวิจัยผู้ปกครองปฏิบัติสอนเข้าร่วมการวิจัย ระหว่างการทดลองภาษาอังกฤษตามแนวการสอน

AF 06-01

ภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสนทนา ผู้วิจัยจะมอบหมายให้ครูผู้รับผิดชอบในการจัดประสบการณ์ โดยให้แผนการสอนปกติของหลักสูตรสถานศึกษาและเป็นหน่วยการเรียนรู้ร่วมกัน ในเวลาเดียวกัน

7.5) เมื่อดำเนินการทดลองครบ 8 สัปดาห์ ผู้วิจัยประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาลหลังการทดลอง (Post-test) กับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง ใช้เวลา 1 สัปดาห์ โดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตรวจสอบแล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาคะแนนพื้นฐาน (Baseline) ของเด็กแต่ละคนในแต่ละความสามารถ

7.6) นำคะแนนที่ได้จากการประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล ประเมินก่อนและหลังการทดลอง มาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างก่อนและหลังการทดลอง โดยการวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ ทดสอบสมมติฐาน และสถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่ ความเที่ยงตรงของแบบประเมิน ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก ค่าเชื่อมั่นของแบบประเมิน ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาลและทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบค่าที (t-Test for Dependent Sample)

8) สรุปอภิปรายและนำเสนอรายงานการวิจัยต่อไป ผู้วิจัยจะทำลายเอกสารและข้อมูลเกี่ยวกับผู้เข้าร่วมโครงการภายในระยะเวลา 6 เดือน หลังจบโครงการ

7. ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นคือสภาพร่างกายและสรีระของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย/กลุ่มตัวอย่าง (ถ้าไม่มีความเสี่ยงให้ระบุว่า "ไม่มี") กรณีที่มีความเสี่ยง ผู้วิจัยมีวิธีการป้องกันอย่างไร และหากมีผลเกิดขึ้นจะแก้ไขอย่างไร (โปรดอธิบายให้ชัดเจน)

ไม่มี

8. ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นคือสภาพจิตใจของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย/กลุ่มตัวอย่าง (ถ้าไม่มีความเสี่ยงให้ระบุว่า "ไม่มี") กรณีที่มีความเสี่ยง ผู้วิจัยมีวิธีการป้องกันอย่างไร และหากมีผลเกิดขึ้นจะแก้ไขอย่างไร (โปรดอธิบายให้ชัดเจน)

ไม่มี

9. ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นคือสภาพทางสังคมหรือการดำเนินชีวิตของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย/กลุ่มตัวอย่าง (ถ้าไม่มีความเสี่ยงให้ระบุว่า "ไม่มี") กรณีที่มีความเสี่ยง ผู้วิจัยมีวิธีการป้องกันอย่างไร และหากมีผลเกิดขึ้นจะแก้ไขอย่างไร (โปรดอธิบายให้ชัดเจน)

ไม่มี

10. ประโยชน์ที่ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย/กลุ่มตัวอย่าง จะได้รับจากการวิจัย โดยระบุประโยชน์ทางตรง และประโยชน์ทางอ้อม

10.1) ประโยชน์ทางตรง คือ เด็กปฐมวัยที่เข้าร่วมโครงการจะได้รับการเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย ความสามารถในการปฏิบัติตามคำสั่ง ความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง ความสามารถในการออกเสียงเป็นคำศัพท์ และ ความสามารถในการพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค

10.2) ประโยชน์ทางอ้อม คือ การเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ จะช่วยให้เด็กสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ตามวัย เป็นการปูพื้นฐานและเตรียมความพร้อมด้านทักษะการแสวงหาความรู้ รวมถึงการติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนภาษาและวัฒนธรรม ซึ่งเป็นเครื่องมือขั้นพื้นฐานในการเรียนรู้ในยุคศตวรรษที่ 21 ต่อไป

BUU-IRB Approved

17 ก.พ. 2564

- 6 -

AF 06-01

11. กรณีที่ผู้วิจัยได้จัดค่าเช่ารถเช่าเหมาคัน หรือค่าใช้จ้างในการเดินทาง หรือของที่ระลึกให้กับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย/กลุ่มตัวอย่าง โปรดระบุรายละเอียด และมูลค่าให้ชัดเจน (ทั้งนี้ขอให้ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยด้วย และสอดคล้องกับงบประมาณในโครงการวิจัยที่วางแนไว้)
หลังจบโครงการผู้เข้าร่วมโครงการจะได้รับหนังสือนิทานสองภาษาขนาด 1 เล่ม ราวค่าเล่มละ 100 บาท
12. ระยะเวลาของการดำเนินโครงการวิจัย
 - 12.1 ระยะเวลาทั้งหมดตลอดโครงการ จำนวน 2 ปี 2 เดือน
 - 12.2 วันที่เริ่มโครงการวิจัย วันที่ 1 เดือน กันยายน พ.ศ. 2562
 - 12.3 วันที่คาดว่าจะเริ่มเก็บข้อมูล หรือทำการทดลองกับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย/กลุ่มตัวอย่าง วันที่ 31 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2564 ถึง วันที่ 6 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2564
 - 12.4 วันที่คาดว่าโครงการวิจัยจะแล้วเสร็จหรือปิดโครงการวิจัย วันที่ 1 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2564

ข้าพเจ้ารับทราบว่าคุณคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา จะไม่พิจารณาให้การรับรองการดำเนินการเก็บข้อมูลหรือการทดลองกับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย/กลุ่มตัวอย่างไปพลั่ว และข้าพเจ้าขอรับรองว่า ข้อมูลทั้งหมดที่น่าเสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ในเอกสารนี้มีความถูกต้องทุกประการ

ลงชื่อ **อรณภัทร มรกตวิทย์**
(นางสาวอรณภัทร มรกตวิทย์)
หัวหน้าโครงการวิจัย
วันที่ 24 เดือน มกราคม พ.ศ. 2564

กรณีเป็นวิทยานิพนธ์/วิทยานิพนธ์/อื่นๆ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์/วิทยานิพนธ์/อื่น ๆ ให้การรับรองความถูกต้องของข้อมูล

ลงชื่อ **ศิวประภา พุทธิพิบูล**
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิวประภา พุทธิพิบูล)
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์/วิทยานิพนธ์/อื่น ๆ
วันที่ 24 เดือน มกราคม พ.ศ. 2564

หมายเลข : เอกสารฉบับนี้ ลงนามโดยทีมสนับสนุนระบบอิเล็กทรอนิกส์

Version 1.1/ October 1, 2019

BUU-IRB Approved

๒๖ ก.พ. 2564

Version 2.0/ January 24, 2021

เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย (AF 06-02)

AF 06-02

เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย (Participant Information Sheet)

รหัสโครงการวิจัย : G-HU 233/2563

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มหาวิทยาลัยบูรพา เป็นผู้ออกรหัสโครงการวิจัย)

โครงการวิจัยเรื่อง : ผลการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล

เรียน คุณมารดา หรือผู้ปกครอง เด็กชาย/เด็กหญิง..... ที่เข้าร่วมโครงการ

ข้าพเจ้า นางสาวอรทัยศรี มากทรัพย์ ตำแหน่ง นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หน่วยงาน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ขอเรียนเชิญท่านเข้าร่วมโครงการวิจัยเรื่อง ผลการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล ก่อนที่ท่านจะตกลงเข้าร่วมการวิจัย ขอเรียนให้ท่านทราบรายละเอียดของโครงการวิจัย ดังนี้

โครงการวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาและ 2) เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา ซึ่งเป็นแนวทางที่เด็กได้รับการเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษในด้านการฟังและการพูด ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องได้แนวทางในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาของเด็กต่อไป

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ด้วยการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับเด็กอนุบาลที่เข้าร่วมโครงการเป็นเวลารวมทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 ประกอบด้วยขั้นตอนการประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล ก่อนการจัดประสบการณ์ 1 สัปดาห์ จากนั้นจะเป็นขั้นตอนของการทดลองจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 8 หัวเรื่อง เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 32 ครั้ง ครั้งละ 20 - 30 นาที ซึ่งเด็กจะได้เข้าร่วมกิจกรรมที่สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 1 ด้วยหน่วยการเรียนรู้ตามหลักสูตรโรงเรียน โดยใช้กระบวนการและสื่อการเรียนรู้ได้ถูกออกแบบไปเป็นอันแล้ว ทั้งนี้มีผลทดลองจัดประสบการณ์ไปแล้วครบ 8 สัปดาห์ ผู้วิจัยจะดำเนินการประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลหลังการจัดประสบการณ์ 1 สัปดาห์ในช่วงเวลากิจกรรมเสริมประสบการณ์

การเข้าร่วมโครงการนี้เป็นไปด้วยความสมัครใจและไม่ทำให้อายใด ๆ เมื่อบิดามารดาผู้ปกครอง/ผู้อนุบาล ตกลงให้ความยินยอมให้เด็กเข้าร่วมโครงการแล้ว เด็กจะได้รับการจัดประสบการณ์ตามแผนการจัดประสบการณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้หัวเรื่องที่สอดคล้องกับหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียน ดังนั้นผู้เข้าร่วมโครงการจะได้รับการจัดประสบการณ์ที่มีเป้าหมายเดียวกับการเรียนรู้ของเด็กที่ไม่ได้เข้าร่วมโครงการ เพียงแต่เป็นการเรียนรู้ที่คำวิธีการโดยยังคงไว้ซึ่งวัตถุประสงค์การเรียนรู้หลักเดียวกัน แต่ผู้เข้าร่วมโครงการนี้จะได้รับการเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มเติมไปด้วย ทั้งนี้หากผู้เข้าร่วมโครงการไม่ประสงค์จะเข้าร่วมหรือต้องการจะถอนตัวจากการเข้าร่วมโครงการสามารถดำเนินการได้ตลอดเวลา โดยสามารถแจ้งกับครูประจำชั้นหรือผู้วิจัยได้โดยตรง ทั้งนี้จะไม่มีการกระทบต่อการเรียนรู้ของเด็กที่ไม่ได้เข้าร่วมโครงการหรือถอนตัวแต่อย่างใด และเด็กที่ผู้ปกครองสนใจสนใจเข้าร่วมการวิจัย หน่วยงานการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอน

BUU-IRB Approved
17 ต.ค. 2564

AF 06-02

สอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา ผู้วิจัยจะมอบหมายให้ครูผู้ที่มีส่วนในการจัดประสบการณ์ โดยใช้แผนการสอนปกติของหลักสูตรสถานศึกษาและเป็นหน่วยการเรียนรู้คู่ขนานกัน ในเวลาเดียวกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการดำเนินโครงการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) เด็กได้รับการเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษในด้านการฟังและการพูด 2) ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องได้แนวทางในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษซึ่งสังเคราะห์แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาไปใช้บูรณาการกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้ตามที่หลักสูตรสถานศึกษากำหนดไว้เพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาของเด็กต่อไป 3) วิชาชีพการศึกษาปฐมวัยได้องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและด้านพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาลที่เกิดจากการสังเคราะห์แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา

ผู้วิจัยจะเก็บรักษาข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยเป็นความลับ การเผยแพร่ผลการวิจัยจะกระทำในภาพรวม โดยผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยออกเปิดเผยไม่ว่าในทางใด ๆ เว้นแต่ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยจะยินยอมให้เปิดเผยข้อมูลดังกล่าวโดยได้อนุญาตไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น และเมื่อจบโครงการผู้วิจัยจะทำลายเอกสารและข้อมูลเกี่ยวกับผู้เข้าร่วมโครงการภายในระยะเวลา 6 เดือน

ภายหลังจากได้ดำเนินการทดลองไปแล้ว ผู้วิจัยมีข้อมูล หลักวิชาการ หรือเทคโนโลยีใหม่ๆ เกิดขึ้นในอนาคต ที่อาจส่งผลกระทบต่อผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยในระหว่างที่ยังอยู่ในโครงการวิจัย ผู้วิจัยจะแจ้งให้บิดามารดาผู้ปกครอง/ผู้ดูแลของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยได้ทราบโดยเร็วที่สุด ทั้งนี้เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจว่า จะยังคงเป็นผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยต่อไปหรือไม่

ทั้งนี้หากผู้วิจัยไม่ปฏิบัติตามที่ได้แจ้งไว้ในเอกสารแจ้งให้ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยฉบับนี้ ท่านสามารถแจ้งมายังคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา กองบริหารการวิจัยและนวัตกรรม หมายเลขโทรศัพท์ 038-102620

ข้าพเจ้า นางสาวอรณภีพร มากทรัพย์ ตำแหน่ง นิสิตรระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หัวหน้าโครงการวิจัยนี้ มีความยินดีและขอขอบคุณเป็นอย่างสูงที่จะได้รับความร่วมมือในการเข้าร่วมโครงการวิจัยครั้งนี้ หากท่านมีข้อสงสัยในกระบวนการวิจัย หรือข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการเข้าร่วมโครงการใดๆ ได้ที่หมายเลขโทรศัพท์มือถือและไลน์ 086-8372448 หรือด้วย e-mail address : Ornapat@go.buu.ac.th ได้ตลอดระยะเวลาที่เข้าร่วมโครงการ

BUU-IRB Approved
17/11/2564

เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย (AF 06-03.4)

AF 06-03.4

เอกสารแสดงความยินยอม

ของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย (Consent Form)

(สำหรับผู้ที่มิอายุต่ำกว่า 7 ปี หรือผู้ไม่สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง)

รหัสโครงการวิจัย AF0233/2563

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย มหาวิทยาลัยบูรพา เป็นผู้อนุมัติโครงการวิจัย)

โครงการวิจัยเรื่อง ผลการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับ
เทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล
ให้คำยินยอม วันที่ เดือน พ.ศ.

ข้าพเจ้า บัณฑิตการศึกษาระดับปริญญาโท ของ
..... ซึ่งเป็นผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ได้รับการอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย
วิธีการวิจัย และรายละเอียดต่างๆ ตามที่ระบุในเอกสารข้อมูลสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้ให้
แก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าเข้าใจคำอธิบายดังกล่าวครบถ้วนเป็นอย่างดีแล้ว และผู้วิจัยรับรองว่าจะตอบคำถาม
ต่างๆ ที่ข้าพเจ้าสงสัยเกี่ยวกับการวิจัยนี้ด้วยความเต็มใจ และไม่เปิดเผยข้อมูลอันลับแก่ผู้อื่น

ข้าพเจ้าจึงยินยอมให้ เข้าร่วมโครงการวิจัยนี้ด้วยความสมัครใจ
และมีสิทธิที่จะบอกเลิกการเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้เมื่อใดก็ได้ การบอกเลิกการเข้าร่วมการวิจัยนั้นไม่มี
ผลกระทบต่อการเรียนการสอนและการประเมินผลการศึกษาของเด็กทั้งสิ้นที่ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยจะพึงได้รับ
ต่อไป

ผู้วิจัยรับรองว่าจะเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยเป็นความลับ จะเปิดเผยได้เฉพาะในรูปที่
เป็นสรุปผลการวิจัย การเปิดเผยข้อมูลของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยต่อหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องต้องได้รับ
อนุญาตจากข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความข้างต้นแล้ว และมีความเข้าใจดีทุกประการ จึงได้ลงนามในเอกสารแสดง
ความยินยอมนี้ด้วยความเต็มใจ

กรณีที่ข้าพเจ้าไม่สามารถอ่านหรือเขียนหนังสือได้ ผู้วิจัยได้อ่านข้อความในเอกสารแสดงความยินยอม
ให้แก่ข้าพเจ้าฟังจนเข้าใจดีแล้ว ข้าพเจ้าจึงลงนามหรือประทับลายนิ้วพิมพ์มื่อของข้าพเจ้าในเอกสาร
แสดงความยินยอมนี้ด้วยความเต็มใจ

ลงนาม

.....)

บัณฑิตการศึกษาระดับปริญญาโท

Version 1.1/ October 1, 2019

- 1 -

BUU-IRB Approved

17 ก.พ. 2564

ภาคผนวก ค

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเครื่องมือในการวิจัย

คู่มือและแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กวัยอนุบาล

คำชี้แจง

แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล (3-4ปี) มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดและประเมินพฤติกรรมหรือคำพูดของเด็กที่แสดงออกตามเกณฑ์ที่กำหนด แบบประเมินเป็นแบบทดสอบที่มีลักษณะเป็นคำสั่งเชิงปฏิบัติการ จำแนกเป็น 2 ฉบับ ได้แก่

- 1) ฉบับก่อนการทดลองสอน (Pre-test)
- 2) ฉบับหลังการทดลองสอน (Post-test)

แบบประเมินทั้ง 2 ฉบับมีองค์ประกอบของความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษและตัวบ่งชี้ ดังนี้

1. การปฏิบัติตามคำสั่ง
 - 1.1 ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ได้
 - 1.2 ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคได้
2. การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง
 - 2.1 ฟังคำศัพท์และชี้บอกสิ่งของหรือรูปภาพให้ตรงกับสิ่งที่ได้ยิน
 - 2.2 ฟังประโยคหรือเรื่องราวจากนิทานและชี้บอกรูปภาพหรือนิทานที่ตรงกับเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่ได้ยิน
3. การออกเสียงเป็นคำศัพท์
 - 3.1 พูดออกเสียงคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้จากนิทานได้
 - 3.2 พูดออกเสียงประโยคที่ได้เรียนรู้จากนิทานได้
4. การพูดได้ตอบเป็นคำหรือประโยค
 - 4.1 พูดได้ตอบบทสนทนาในชีวิตประจำวันได้
 - 4.2 เล่านิทานตามความคิดของตนเองเป็นคำ วลี หรือประโยคโดยอาศัยภาพหรือจำจากเรื่องราวที่เคยฟังได้

ระยะเวลาในการใช้แบบทดสอบเชิงสถานการณ์

แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาลใช้ระยะเวลาของการทดสอบเชิงปฏิบัติการฯ ประมาณ 10 นาที ต่อการประเมินเด็กเป็นรายบุคคล

โดยจำแนกเป็นใช้ฉบับก่อนการทดลองสอน (Pre-test) ใช้ประเมินช่วงก่อนการทดลอง 1 สัปดาห์ และฉบับหลังการทดลองสอน (Post-test) ใช้ประเมินช่วงหลังการทดลอง 1 สัปดาห์

การเตรียมตัวก่อนใช้แบบประเมินแบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล

1. ศึกษาวิธีใช้แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาลและเกณฑ์การให้คะแนนให้เข้าใจ
2. จัดเตรียมสถานที่และสื่ออุปกรณ์ประกอบการประเมินให้พร้อม สถานที่ที่ใช้เก็บข้อมูลต้องเป็นสถานที่ที่จัดเตรียมขึ้นเฉพาะ
3. ปฏิบัติตามรายละเอียดในการใช้แบบประเมินตามเกณฑ์การให้คะแนน
4. บันทึกคะแนนพฤติกรรมที่พบในแบบประเมินความรู้เกี่ยวกับความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล จากนั้นคำนวณหาคะแนนรวมความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล โดยแยกเป็นรายข้อ รายด้านและคะแนนรวมด้านการฟังและการพูด

สถานการณ์การประเมิน

แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาลทั้ง 2 ฉบับจัดทำโครงสร้างการประเมินและสถานการณ์การประเมินแบบคู่ขนานกัน ซึ่งมี 8 สถานการณ์การประเมินที่ผู้วิจัยได้กำหนด คัดเลือก ร้อยเรียงสถานการณ์การประเมินให้สัมพันธ์กับสภาพจริงมากที่สุด รายละเอียดของสถานการณ์การประเมิน พฤติกรรมที่ต้องการวัด และเกณฑ์การประเมินมีดังนี้

สถานการณ์การประเมินฉบับก่อนการทดลองสอน (Pre-test)

สถานการณ์	พฤติกรรมที่ต้องการวัด
<p>สถานการณ์ที่ 1 การพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้</p> <p>ครูเป็นผู้จัดเตรียมสถานการณ์การทักทายในชีวิตประจำวันง่าย ๆ โดยการเรียกเด็กมาทีละ 1 คน ครูกล่าวสนทนาทักทายกับเด็ก โดยทวนซ้ำ 2 ครั้ง ดังนี้</p> <p>1. Good morning, ชื่อเด็ก. จากครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถโต้ตอบบทสนทนาได้หรือไม่ เช่น Good morning, teacher. หรืออื่น ๆ ที่สอดคล้องกับการสนทนาและบริบท หากเด็กตอบไม่ได้ให้ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้าช่วย</p> <p>2. How are you today? จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถโต้ตอบบทสนทนาได้หรือไม่ เช่น I'm fine., I'm good. หรืออื่น ๆ ที่สอดคล้องกับการสนทนาและบริบท หากเด็กตอบไม่ได้ให้ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้าช่วย</p>	<p>4. การพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค</p> <p>4.1 พูดโต้ตอบบทสนทนาในชีวิตประจำวันได้</p> <p>เกณฑ์การประเมิน</p> <p>3 คะแนน หมายถึง เด็กพูดโต้ตอบบทสนทนาในชีวิตประจำวันได้ด้วยตนเอง</p> <p>2 คะแนน หมายถึง เด็กพูดโต้ตอบบทสนทนาในชีวิตประจำวันได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p> <p>1 คะแนน หมายถึง เด็กไม่สามารถพูดโต้ตอบบทสนทนาในชีวิตประจำวันได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p>
สถานการณ์	พฤติกรรมที่ต้องการวัด
<p>สถานการณ์ที่ 2 การปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้</p> <p>ครูดำเนินการต่อเนื่องจากสถานการณ์ที่ 1 เมื่อสนทนาทักทายเรียบร้อยแล้ว ครูพูดคำศัพท์ให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง ๆ ละ 2 ครั้ง ดังนี้</p> <p>1. Stand up, please จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งโดยการยืนขึ้นได้หรือไม่ หากไม่ได้ให้ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้าช่วย</p> <p>2. Sit down, please จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งโดยการนั่งลงได้หรือไม่ หากไม่ได้ให้ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้าช่วย</p>	<p>1. การปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์</p> <p>1.1 ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ง่าย ๆ ได้</p> <p>เกณฑ์การประเมิน</p> <p>3 คะแนน หมายถึง เด็กฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ได้ด้วยตนเอง</p> <p>2 คะแนน หมายถึง เด็กฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p> <p>1 คะแนน หมายถึง เด็กไม่สามารถฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ได้ แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p>

สถานการณ์	พฤติกรรมที่ต้องการวัด
<p>สถานการณ์ที่ 3 การปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยค ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้</p> <p>ครูดำเนินการต่อเนื่องจากสถานการณ์ที่ 2 เมื่อเด็กนั่งลงเรียบร้อย จากนั้นครูจัดเตรียมหนังสือนิทานวางไว้บนโต๊ะข้างหน้าเด็ก 1 เล่ม และครูให้เด็กปฏิบัติตามประโยคคำสั่ง ดังนี้</p>	<p>1. การปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยค</p> <p>1.2 ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคง่าย ๆ ได้</p>
<div data-bbox="427 600 817 981" data-label="Image"> </div> <p>1. Pick up a storybook. จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถหยิบหนังสือนิทานให้ครูได้หรือไม่ หากไม่ได้ให้ ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้าช่วย</p> <p>2. Keep the storybook on the shelf. จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถนำนิทานไปเก็บที่ชั้นได้หรือไม่ หากไม่ได้ให้ ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้าช่วย</p>	<p>เกณฑ์การประเมิน</p> <p>3 คะแนน หมายถึง เด็กฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคได้ด้วยตนเอง</p> <p>2 คะแนน หมายถึง เด็กฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p> <p>1 คะแนน หมายถึง เด็กไม่สามารถฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p>

สถานการณ์	พฤติกรรมที่ต้องการวัด
<p>สถานการณ์ที่ 4 การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง</p> <p>ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้ ครูดำเนินการต่อเนื่องจากสถานการณ์ที่ 3 เมื่อเด็กเก็บหนังสือนิทานเรื่อง Who can I Be? ที่ชั้นเรียนร้อย ครูนำบัตรภาพสัตว์จากเนื้อเรื่องในนิทาน มีภาพดังนี้ ภาพลิง โลมา กระต่าย และฮิปโป ขึ้นมาวางบนโต๊ะ</p>	<p>2. การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง</p> <p>2.1 ฟังคำศัพท์และชี้บอกสิ่งของหรือรูปภาพให้ตรงกับสิ่งที่ได้ยิน</p>
	<p>เกณฑ์การประเมิน</p> <p>3 คะแนน หมายถึง ฟังคำศัพท์และชี้รูปภาพได้ด้วยตนเอง</p> <p>2 คะแนน หมายถึง ฟังคำศัพท์และชี้รูปภาพได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p> <p>1 คะแนน หมายถึง ไม่สามารถฟังคำศัพท์และชี้รูปภาพได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p>
<p>และครูพูดออกเสียงคำศัพท์ให้เด็กชี้ภาพทีละคำ ดังนี้ 1. Rabbit</p> <p>2. Dolphin จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถชี้ภาพสัตว์ได้ตรงกับคำศัพท์ที่ครูพูดหรือไม่ทีละคำ หากไม่ได้ให้ ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้าช่วย</p>	

สถานการณ์

พฤติกรรมที่ต้องการวัด

สถานการณ์ที่ 5 การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้ ครูนำบัตรภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนิทานเรื่อง Who can I Be? ขึ้นมา 4 ภาพ 4 เหตุการณ์

และพูดประโยคในนิทาน ดังนี้ 1. Am I a hippo?
2. Am I me? จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถชี้ภาพได้ตรงกับเหตุการณ์ที่ครูพูดหรือไม่ หากไม่ได้ให้ ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้าช่วย

2. การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง
2.2 ฟังประโยคหรือเรื่องราวง่าย ๆ จากนิทานและชี้บอกรูปภาพหรือนิทานที่ตรงกับเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่ได้ยิน

เกณฑ์การประเมิน

- 3 คะแนน หมายถึง ฟังประโยคและชี้รูปภาพตรงกับประโยคได้ด้วยตนเอง
- 2 คะแนน หมายถึง ฟังประโยคและชี้รูปภาพตรงกับประโยคได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ
- 1 คะแนน หมายถึง ไม่สามารถชี้รูปภาพให้ตรงกับประโยคที่ได้ฟังได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ

สถานการณ์	พฤติกรรมที่ต้องการวัด
<p>สถานการณ์ที่ 6 การออกเสียงเป็นคำศัพท์ ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้</p> <p>ครูหยิบบัตรภาพที่สำเนาจากนิทานขึ้นมาวางบนโต๊ะ จำนวน 2 ภาพ ได้แก่ ภาพ นกฮูก และแพนกวิน ครูดำเนินการชูบัตรภาพที่ละ 1 ภาพและให้เด็กออกเสียงคำศัพท์ จนครบทั้ง 2 ภาพ</p>	<p>3. การออกเสียงเป็นคำศัพท์</p> <p>3.1 พุดออกเสียงคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้จากนิทานได้</p>
<p>จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กออกเสียงคำศัพท์ได้ตรงกับภาพหรือไม่ หากไม่ได้ให้ ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้ามาช่วย</p>	<p>เกณฑ์การประเมิน</p> <p>3 คะแนน หมายถึง พุดออกเสียงคำศัพท์จากนิทานได้ด้วยตนเอง</p> <p>2 คะแนน หมายถึง พุดออกเสียงคำศัพท์จากนิทานได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p> <p>1 คะแนน หมายถึง ไม่สามารถพุดออกเสียงคำศัพท์จากนิทานได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p>

จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กออกเสียงคำศัพท์ได้ตรงกับภาพหรือไม่ หากไม่ได้ให้ ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้ามาช่วย

สถานการณ์	พฤติกรรมที่ต้องการวัด
<p>สถานการณ์ที่ 7 การออกเสียงเป็นคำศัพท์ ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้</p> <p>ครูนำบัตรภาพเหตุการณ์ในนิทานขึ้นมาวางไว้บนโต๊ะจำนวน 2 เหตุการณ์และ ครูให้เด็กเลือกภาพเหตุการณ์ในนิทาน จำนวน 1 ภาพ และให้เด็กพุดออกเสียงประโยคง่าย ๆ จากนิทาน จำนวน 1 ประโยค</p>	<p>3. การออกเสียงเป็นคำศัพท์</p> <p>3.2 พุดออกเสียงประโยคง่าย ๆ ที่ได้เรียนรู้จากนิทานได้</p>
<p>จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กพุดออกเสียงประโยคในนิทานได้หรือไม่ หากไม่ได้ให้ ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้ามาช่วย</p>	<p>เกณฑ์การประเมิน</p> <p>3 คะแนน หมายถึง พุดออกเสียงประโยคจากนิทานได้ด้วยตนเอง</p> <p>2 คะแนน หมายถึง พุดออกเสียงประโยคจากนิทานได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p> <p>1 คะแนน หมายถึง ไม่สามารถพุดออกเสียงประโยคจากนิทานได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p>

จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กพุดออกเสียงประโยคในนิทานได้หรือไม่ หากไม่ได้ให้ ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้ามาช่วย

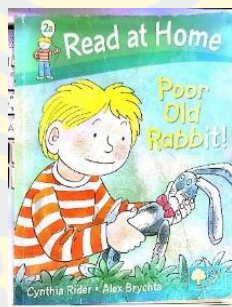
สถานการณ์	พฤติกรรมที่ต้องการวัด
<p>สถานการณ์ที่ 8 การพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้</p> <p>ครูหยิบตุ๊กตาแพนกวิน, กระต่าย,ลิง ขึ้นมาวางบนโต๊ะ ให้เด็ก ๆ เลือกตุ๊กตาและเล่านิทานตามความคิดของตนเองเป็นคำ วลี หรือประโยคง่าย ๆ จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถเล่านิทานตามความคิดของตนเองเป็นคำ วลี หรือประโยคง่าย ๆ ได้หรือไม่ หากไม่ได้ให้ ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้ามาช่วย</p>	<p>4. การพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค</p> <p>4.2 เล่านิทานตามความคิดของตนเองเป็นคำ วลี หรือประโยคง่าย ๆ โดยอาศัยภาพหรือจำจากเรื่องราวที่เคยฟังได้</p>
เกณฑ์การประเมิน	
	<p>3 คะแนน หมายถึง เล่านิทานตามความคิดของตนเองเป็นคำ วลี ประโยคได้ด้วยตนเอง</p> <p>2 คะแนน หมายถึง เล่านิทานตามความคิดของตนเองเป็นคำ วลี ประโยคได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p> <p>1 คะแนน หมายถึง ไม่สามารถเล่านิทานตามความคิดของตนเองเป็นคำ วลี ประโยคได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p>

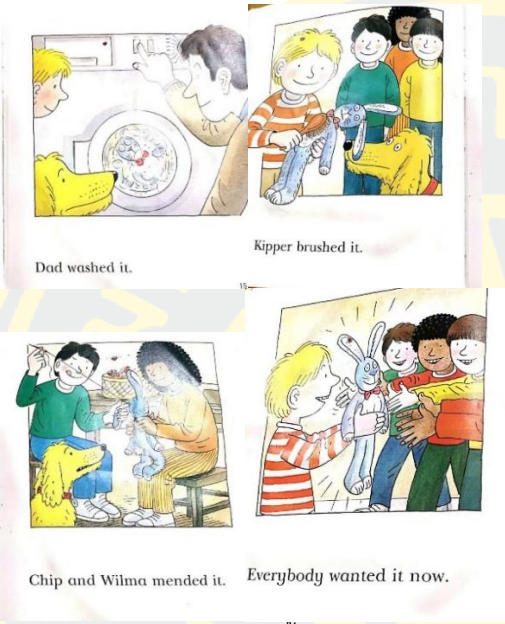
สถานการณ์การประเมินฉบับหลังการทดลองสอน (Post-test)

สถานการณ์	พฤติกรรมที่ต้องการวัด
<p>สถานการณ์ที่ 1 การพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้</p> <p>ครูเป็นผู้จัดเตรียมสถานการณ์การทักทายในชีวิตประจำวันง่าย ๆ โดยการเรียกเด็กมาทีละ 1 คน ครูกล่าวสนทนาทักทายกับเด็กโดยทวนซ้ำ 2 ครั้ง ดังนี้</p> <p>1. Good morning, ชื่อเด็ก. จากครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถโต้ตอบบทสนทนาได้หรือไม่ เช่น Good morning, teacher. หรืออื่น ๆ ที่สอดคล้องกับการสนทนาและบริบท หากเด็กตอบไม่ได้ให้ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้ามาช่วย</p> <p>2. What day is it today? จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถโต้ตอบบทสนทนาได้หรือไม่ เช่น Today is.....(day) หรืออื่น ๆ ที่สอดคล้องกับการสนทนาและบริบท หากเด็กตอบไม่ได้ให้ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้ามาช่วย</p>	<p>4. การพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค</p> <p>4.1 พูดโต้ตอบบทสนทนาในชีวิตประจำวันง่าย ๆ ได้</p>
เกณฑ์การประเมิน	
	<p>3 คะแนน หมายถึง เด็กพูดโต้ตอบบทสนทนาในชีวิตประจำวันได้ด้วยตนเอง</p> <p>2 คะแนน หมายถึง เด็กพูดโต้ตอบบทสนทนาในชีวิตประจำวันได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p> <p>1 คะแนน หมายถึง เด็กไม่สามารถพูดโต้ตอบบทสนทนาในชีวิตประจำวันได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p>

สถานการณ์	พฤติกรรมที่ต้องการวัด
<p>สถานการณ์ที่ 2 การปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้</p> <p>ครูดำเนินการต่อเนื่องจากสถานการณ์ที่ 1 เมื่อสนทนาทักทายเรียบร้อย ครูพูดคำศัพท์ให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง ๆ ละ 2 ครั้ง ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Hand up, please จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งโดยการยกมือขึ้นได้หรือไม่ หากไม่ได้ให้ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้าช่วย 2. Hand down, please จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งโดยการเอามือลงได้หรือไม่ หากไม่ได้ให้ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้าช่วย 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ 1.1 ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ง่าย ๆ ได้ <hr/> <p>เกณฑ์การประเมิน</p> <ol style="list-style-type: none"> 3 คะแนน หมายถึง เด็กฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ได้ด้วยตนเอง 2 คะแนน หมายถึง เด็กฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ 1 คะแนน หมายถึง เด็กฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ได้ แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ
สถานการณ์	พฤติกรรมที่ต้องการวัด
<p>สถานการณ์ที่ 3 การปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยค ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้</p> <p>ครูดำเนินการต่อเนื่องจากสถานการณ์ที่ 2 เมื่อเด็กนั่งลงเรียบร้อย จากนั้นครูจัดเตรียมหนังสือนิทานวางไว้บนโต๊ะข้างหน้าเด็ก 1 เล่ม และครูให้เด็กปฏิบัติตามประโยคคำสั่ง ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Open a storybook. จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถเปิดหนังสือนิทานให้ครูดูได้หรือไม่ หากไม่ได้ให้ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้าช่วย 2. Point to the rabbit. จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถชี้ไปที่ภาพกระต่ายได้หรือไม่ หากไม่ได้ให้ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้าช่วย 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยค 1.2 ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคง่าย ๆ ได้ <hr/> <p>เกณฑ์การประเมิน</p> <ol style="list-style-type: none"> 3 คะแนน หมายถึง เด็กฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคได้ด้วยตนเอง 2 คะแนน หมายถึง เด็กฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ 1 คะแนน หมายถึง เด็กไม่สามารถฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ

สถานการณ์	พฤติกรรมที่ต้องการวัด
<p>สถานการณ์ที่ 4 การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง</p> <p>ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้ ครูดำเนินการต่อเนื่องจากสถานการณ์ที่ 3 ครูนำบัตรภาพจากเนื้อเรื่องในนิทาน Poor old Rabbit มีภาพเหตุการณ์ในนิทาน ขึ้นมาวางบนโต๊ะ 1 ภาพ</p> <p>และครูพูดคำศัพท์ให้เด็กชี้ภาพทีละคำ ดังนี้ 1. Dog. 2. Girl. จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถชี้ภาพได้ตรงกับคำศัพท์ที่ครูพูดหรือไม่ทีละคำ หากไม่ได้ให้ ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้าช่วย</p>	<p>2. การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง</p> <p>2.1 ฟังคำศัพท์และชี้บอกสิ่งของหรือรูปภาพให้ตรงกับสิ่งที่ได้ยิน</p> <p>เกณฑ์การประเมิน</p> <p>3 คะแนน หมายถึง ฟังคำศัพท์และชี้รูปภาพได้ด้วยตนเอง</p> <p>2 คะแนน หมายถึง ฟังคำศัพท์และชี้รูปภาพได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p> <p>1 คะแนน หมายถึง ไม่สามารถฟังคำศัพท์และชี้รูปภาพได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p>

สถานการณ์	พฤติกรรมที่ต้องการวัด
<p>สถานการณ์ที่ 5 การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้ ครูนำบัตรภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนิทานเรื่อง Poor old Rabbit ขึ้นมา 4 ภาพ 4 เหตุการณ์</p>	<p>2. การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง 2.2 ฟังประโยคหรือเรื่องราวง่าย ๆ จากนิทานและชี้บอกรูปภาพหรือนิทานที่ตรงกับเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่ได้ยิน</p>
 <p>Dad washed it. Kipper brushed it. Chip and Wilma mended it. Everybody wanted it now.</p>	<p>เกณฑ์การประเมิน</p> <p>3 คะแนน หมายถึง ฟังประโยคและชี้รูปภาพตรงกับประโยคที่ได้ด้วยตนเอง</p> <p>2 คะแนน หมายถึง ฟังประโยคและชี้รูปภาพตรงกับประโยคที่ได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p> <p>1 คะแนน หมายถึง ไม่สามารถชี้รูปภาพให้ตรงกับประโยคที่ได้ฟังได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p>
<p>และพูดประโยคในนิทาน ดังนี้ 1. Dad washed it. 2. Chip and Wilma mended it. จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถชี้ภาพได้ตรงกับเหตุการณ์ที่ครูพูดหรือไม่ หากไม่ได้ให้ ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้าช่วย</p>	

สถานการณ์	พฤติกรรมที่ต้องการวัด
<p>สถานการณ์ที่ 6 การออกเสียงเป็นคำศัพท์ ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้</p> <p>ครูหยิบบัตรภาพที่สำเนาจากนิทานขึ้นมาวางบนโต๊ะ จำนวน 2 ภาพ ครูดำเนินการชูบัตรภาพทีละ 1 ภาพ และชี้ไปที่ภาพกระดาษ และหมา ให้เด็กออกเสียงคำศัพท์ที่ละภาพจนครบทั้ง 2 ภาพ</p>	<p>3. การออกเสียงเป็นคำศัพท์</p> <p>3.1 พุดออกเสียงคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้จากนิทานได้</p>
<p>จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กออกเสียงคำศัพท์ได้ตรงกับภาพหรือไม่ หากไม่ได้ให้ ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้ามาช่วย</p>	<p>เกณฑ์การประเมิน</p> <p>3 คะแนน หมายถึง พุดออกเสียงคำศัพท์จากนิทานได้ด้วยตนเอง</p> <p>2 คะแนน หมายถึง พุดออกเสียงคำศัพท์จากนิทานได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือนำ</p> <p>1 คะแนน หมายถึง ไม่สามารถพุดออกเสียงคำศัพท์จากนิทานได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือนำ</p>

สถานการณ์	พฤติกรรมที่ต้องการวัด
<p>สถานการณ์ที่ 7 การออกเสียงเป็นคำศัพท์ ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้</p> <p>ครูนำบัตรภาพเหตุการณ์ในนิทานขึ้นมาวางไว้บนโต๊ะจำนวน 2 เหตุการณ์และ ครูให้เด็กเลือกภาพเหตุการณ์ในนิทาน จำนวน 1 ภาพ และให้เด็กพูดออกเสียงประโยคง่าย ๆ จากนิทาน จำนวน 1 ประโยค</p>	<p>3. การออกเสียงเป็นคำศัพท์</p> <p>3.2 พูดออกเสียงประโยคง่าย ๆ ที่ได้เรียนรู้จากนิทานได้</p>
<div data-bbox="343 689 917 1070"> <p>Kipper took it to Mum.</p> </div> <div data-bbox="438 1075 821 1534"> <p>Floppy took it to Kipper.</p> </div>	<p>เกณฑ์การประเมิน</p> <p>3 คะแนน หมายถึง พูดออกเสียงประโยคจากนิทานได้ด้วยตนเอง</p> <p>2 คะแนน หมายถึง พูดออกเสียงประโยคจากนิทานได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p> <p>1 คะแนน หมายถึง ไม่สามารถพูดออกเสียงประโยคจากนิทานได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p>
<p>จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กพูดออกเสียงประโยคในนิทานได้หรือไม่ หากไม่ได้ให้ ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่ช่วย</p>	

สถานการณ์	พฤติกรรมที่ต้องการวัด
<p>สถานการณ์ที่ 8 การพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้</p> <p>ครูหยิบตุ๊กตาลิง, กระต่าย, หมา ขึ้นมาวางบนโต๊ะ ให้เด็ก ๆ เลือกตุ๊กตาและเล่านิทานตามความคิดของตนเองเป็นคำ วลี หรือ ประโยคง่าย ๆ จากนั้นครูดำเนินการสังเกตว่าเด็กสามารถเล่า นิทานตามความคิดของตนเองเป็นคำ วลี หรือประโยคง่าย ๆ ได้ หรือไม่ หากไม่ได้ให้ ครูกระตุ้นหรือแนะนำโดยใช้ภาษาแม่เข้าช่วย</p> 	<p>4. การพูดโต้ตอบเป็นคำหรือประโยค</p> <p>4.2 เล่านิทานตามความคิดของตนเองเป็น คำ วลี หรือประโยคง่าย ๆ โดยอาศัยภาพ หรือจำจากเรื่องราวที่เคยฟังได้</p> <hr/> <p>เกณฑ์การประเมิน</p> <p>3 คะแนน หมายถึง เล่านิทานตาม ความคิดของตนเองเป็นคำ วลี ประโยคได้ ด้วยตนเอง</p> <p>2 คะแนน หมายถึง เล่านิทานตาม ความคิดของตนเองเป็นคำ วลี ประโยคได้ เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p> <p>1 คะแนน หมายถึง ไม่สามารถเล่านิทาน ตามความคิดของตนเองเป็นคำ วลี ประโยคได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ</p>

เกณฑ์การให้คะแนน

ตัวบ่งชี้	พฤติกรรม	เกณฑ์การประเมิน		
		3	2	1
1. ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล				
1.1 การปฏิบัติตามคำสั่ง	1.1.1 ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ได้	เด็กฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ได้ด้วยตนเอง	เด็กฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ	เด็กไม่สามารถฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์เมื่อมีผู้กระตุ้นได้
	1.1.2 ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคได้	เด็กฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคได้ด้วยตนเอง	เด็กฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ	เด็กไม่สามารถฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ
1.2 การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง	1.2.1 ฟังคำศัพท์และชี้บอกสิ่งของหรือรูปภาพตรงกับสิ่งที่ได้ยินได้	เด็กฟังคำศัพท์และชี้รูปภาพได้ด้วยตนเอง	เด็กฟังคำศัพท์และชี้รูปภาพได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ	เด็กไม่สามารถฟังคำศัพท์และชี้รูปภาพได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ
	1.2.2 ฟังประโยคหรือเรื่องราวจากนิทานและชี้บอกรูปภาพในนิทานตรงกับสิ่งที่ได้ยินได้	เด็กฟังประโยคและชี้รูปภาพตรงกับประโยคที่ได้ด้วยตนเอง	เด็กฟังประโยคและชี้รูปภาพตรงกับประโยคที่ได้ฟังได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ	เด็กไม่สามารถชี้รูปภาพให้ตรงกับประโยคที่ได้ฟังได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ
2. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล				
2.1 การออกเสียงเป็นคำศัพท์	2.1.1 พูดออกเสียงคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้จากนิทานได้	เด็กพูดออกเสียงคำศัพท์จากนิทานได้ด้วยตนเอง	เด็กพูดออกเสียงคำศัพท์จากนิทานได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ	เด็กไม่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์จากนิทานได้แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ
	2.1.2 พูดออกเสียงประโยคที่ได้เรียนรู้จากนิทานได้	เด็กพูดออกเสียงประโยคจากในนิทานได้ด้วยตนเอง	เด็กพูดออกเสียงประโยคจากในนิทานได้เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ	เด็กไม่สามารถพูดออกเสียงประโยคจากในนิทานได้ แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือแนะนำ

ตัวบ่งชี้	พฤติกรรม	เกณฑ์การประเมิน		
		3	2	1
2.2 การพูด โต้ตอบเป็นคำ หรือประโยค	2.2.1 พูดโต้ตอบ บทสนทนาใน ชีวิตประจำวันได้	เด็กพูดโต้ตอบบท สนทนาใน ชีวิตประจำวันได้ ด้วยตนเอง	เด็กพูดโต้ตอบบท สนทนาใน ชีวิตประจำวันได้เมื่อมี ผู้กระตุ้นหรือแนะนำ	เด็กไม่สามารถพูด โต้ตอบบทสนทนา ในชีวิตประจำวันได้ แม้จะมีผู้กระตุ้นหรือ แนะนำ
	2.2.2 เล่านิทาน ตามความคิดของ ตนเองเป็นคำ วลี หรือประโยคโดย อาศัยภาพหรือจำ จากเรื่องราวที่เคย ฟังได้	เด็กเล่านิทานตาม ความคิดของตนเอง เป็นคำ วลี ประโยค ได้ด้วยตนเอง	เด็กเล่านิทานตาม ความคิดของตนเอง เป็นคำ วลี ประโยคได้ เมื่อมีผู้กระตุ้นหรือ แนะนำ	เด็กไม่สามารถเล่า นิทานตามความคิด ของตนเองเป็นคำ วลี ประโยคได้แม้จะ มีผู้กระตุ้นหรือ แนะนำ

คู่มือและแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับ เด็กวัยอนุบาล

หลักการและเหตุผล

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ได้บูรณาการร่วมกับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ โดยบูรณาการสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับเด็กวัยอนุบาลร่วมกับสาระการเรียนรู้ตามหน่วยการเรียนรู้ของหลักสูตรสถานศึกษา การออกแบบการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษในงานวิจัยครั้งนี้อยู่บนพื้นฐานแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติโดยใช้กิจกรรมการอ่านร่วมกันเป็นขั้นตอนหลักของการจัดประสบการณ์ จำแนกได้ 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1. เตรียมประสบการณ์ก่อนอ่าน 2. ตรวจสอบการคาดคะเนจากภาพในนิทาน 3. ตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่านนิทาน และ 4. คาดคะเนคำจากโครงสร้างของประโยคและความหมายของคำ และได้บูรณาการแต่ละขั้นตอนหลักของกิจกรรมการอ่านร่วมกันร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเป็นขั้นตอนย่อย 4 ขั้น ได้แก่ 1. ขั้นทบทวนความรู้ 2. ขั้นสาธิต 3. ขั้นฝึกปฏิบัติ และ 4. ขั้นสรุปความเข้าใจ

จุดมุ่งหมาย

เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องได้แนวทางในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษ วิชาชีพการศึกษาปฐมวัยได้องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและด้านพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล

แนวทางการจัดประสบการณ์การเรียนรู้

1. การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเป็นการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมเสริมประสบการณ์เป็นหลัก
2. การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา ใช้ระยะเวลาในการทดลอง จำนวน 8 สัปดาห์ วันละ 25 นาที รวมทั้งสิ้น 32 ครั้ง
3. ผู้วิจัยดำเนินการประเมินโดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล เป็นเวลา 1 สัปดาห์ก่อนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา และ 1 สัปดาห์หลังการจัดประสบการณ์ฯ
4. ขั้นตอนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ได้นำขั้นตอนของกิจกรรมการอ่านร่วมกันเป็นขั้นตอนหลักของการจัดประสบการณ์ จำแนกได้ 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) เตรียมประสบการณ์ก่อนอ่าน

- 2) ตรวจสอบการคาดคะเนจากภาพในนิทาน 3) ตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่านนิทาน และ
4) คาดคะเนคำจากโครงสร้างของประโยคและความหมายของคำ และได้บูรณาการแต่ละขั้นตอน
หลักของกิจกรรมการอ่านร่วมกันร่วมกับเทคนิคการสลับภาษาเป็นขั้นตอนย่อย 4 ขั้น ได้แก่ 1) ขั้น
ทบทวนความรู้ 2) ขั้นสาธิต 3) ขั้นฝึกปฏิบัติ และ 4) ขั้นสรุปความเข้าใจ

แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวทางการสอนภาษาธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสนทนาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาล
 สัปดาห์ที่ 1 มีหน่วยเรื่อง Who can I Be? ระดับชั้นปฐมวัยปีที่ 1 ช่วงเวลา 3-4 ปี ระยะเวลา 25 นาที

สาระสำคัญ
 Who can I be? คือนิทานสองภาษาที่สะท้อนลักษณะเด่นของสัตว์เพื่อให้ได้การเรียนรู้การฟังและภาษาภาษาอังกฤษรวมถึงการตระหนักรู้คุณค่าของตนเอง
มาตรฐานการเรียนรู้
 - มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย
 - มาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้

วันที่ 1 ชั้นปีที่ 1 การเตรียมประสบการณ์ก่อนอ่าน

จุดประสงค์	สาระการเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อ	การประเมินผล
เพื่อให้นัก 1. ฟังและปฏิบัติตาม คำสั่งที่ใช้คำศัพท์ Hand up ได้ 2. ฟังคำศัพท์จากนิทาน 'ได้แก่ bear และ ประโยค Who Can I Be? แล้วชี้ภาพให้ตรง กับสิ่งที่ได้ยินได้ 3. พูดออกเสียงคำศัพท์ bear และประโยค Who Can I Be? ที่ได้เรียนรู้ จากนิทานได้ 4. พูดโต้ตอบบท สนทนาใน ชีวิตประจำวันง่าย ๆ ได้	ประสบการณ์สำคัญ 1. ฟังเพลงและนิทาน 2. สนทนาถึงประสบการณ์ ความคิดเห็นของตนเอง 3. คาดคะเนเรื่องราวจาก ภาพ 4. อ่ามนิทานร่วมกัน 5. ฟังพูดภาษาอังกฤษ สาระที่ควรเรียนรู้ 1. ประสบการณ์เดิม เกี่ยวกับหมีและสัตว์ที่เด็ก รู้จักจากเพลง 2. คำศัพท์ที่เป็นคำสั่ง Hand up 3. คำศัพท์และประโยค ภาษาอังกฤษ ได้แก่ bear, Who Can I Be?	กิจกรรมการเรียนรู้ ชั้นที่ 1.1 ขั้นทบทวนความรู้: ประสบการณ์เดิม 1) เด็กและครูนั่งเป็นรูปครึ่งวงกลม พร้อมกับกล่าวทักทาย โดยใช้บทสนทนาต่อไปนี้ (ครู : Good morning, children. เด็ก : Good morning, Teacher ครู : What your nickname? เด็ก : I'm ชื่อเล่นตนเอง หรือ My name is ชื่อเล่นตนเอง) 2) เด็กและครูร่วมกันสนทนาประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับนิทานเรื่อง Who Can I Be? โดยครูให้เด็กดูภาพบนปกนิทานและครูจอนี้ก็คำตอบลงบนชาร์ต โดยครูถามประสบการณ์เดิมของเด็กเกี่ยวกับนิทาน Who Can I Be? ซึ่งมีแนวคำถาม ดังนี้ - เด็กเห็นภาพอะไรที่หน้าปกนิทานบ้าง (เด็ก หมี) - ในภาพปกนั้นเด็กและหมีกำลังทำอะไร (ถอดกัน ขึ้นลงกัน) - เด็กเคยมีประสบการณ์กับหมีหรือไม่ อย่างไร (เห็นที่สวนสัตว์ สีขาว ตัวใหญ่ อื่นๆ) ชั้นที่ 1.2 ขั้นสาธิต: การคาดคะเนจากปกและนิทาน 3) เด็กและครูร่วมกันคาดคะเนชื่อเรื่องจากภาพปกนิทาน พร้อมกับครูจดบันทึกคำตอบของเด็กลงบนชาร์ต "หนูคิดว่านิทานเรื่องนี้มีชื่อว่าอะไร" แนวคำถามดังนี้ - จากหน้าปก เด็กลองทายว่านิทานเรื่องนี้ควรชื่อเรื่องอะไร เป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษก็ได้ (เมื่อคำตอบเริ่มเข้า ครูอาจให้เด็กลองเลือกภาษาที่จะเป็นชื่อเรื่องให้มากที่สุด ให้เด็กยกมือขึ้น โดยครูพูดประโยคคำสั่ง Hand up)	1. หนังสือนิทานเรื่อง Who can I Be? 2. เพลง Old MacDonald had a farm 3. บัตรคำศัพท์ ได้แก่ คำว่า bear, Who Can I be? 4. ธนาคารคำศัพท์ตามเรื่อง Who can I Be?	สังเกตพฤติกรรม ดังนี้ 1. ปฏิบัติตามคำสั่ง Hand up ได้ 2. ชี้ภาพหมีตรงกับคำศัพท์ bear และประโยค Who Can I Be? ได้ตรงกับสิ่งที่ได้ยินได้ 3. พูดออกเสียงคำศัพท์ bear และประโยค Who Can I Be? ได้ 4. พูดโต้ตอบการทักทาย Good morning, What your nickname? I am ชื่อเล่นตนเอง หรือ My

	<p>4. ประโยคที่ทาย่างๆ ได้แก่ Good morning .What your nickname? I am ชื่อเล่นตนเอง หรือ My name is ชื่อเล่นตนเอง</p>	<p>4) ครูเฉลยชื่อเรื่องและเชื่อมโยงไปยังกิจกรรมตามแนวที่มีโครงข่ายได้ตรงบ้าง ทายได้ก็ใกล้เคียงบ้าง จากนั้น ครูบอกชื่อผู้แต่งพร้อมทั้งชี้ที่คำบนหน้าปกนิทาน</p> <p>5) ครูสาธิตการออกเสียงคำศัพท์ใหม่ที่พบจากหน้าปกนิทานพร้อมชี้ที่คำในชื่อเรื่อง และบอกความหมาย ของคำ ได้แก่ bear, who can I be? หลังจากนั้นก็ไปสะสมในธนาคารคำ</p> <p>6) เด็กและครูร่วมกันคาดคะเนเรื่องราวในนิทาน Who Can I Be? จากภาพหน้าปกและชื่อเรื่อง ครูจุด บันทึกรายชื่อของตัวละครที่ "การคาดคะเนเรื่องราวในนิทาน Who can I Be? จากปก" ใช้แนวคำถาม ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - เด็กคิดว่านิทานเรื่องนี้มีตัวละครอะไรบ้าง จะมีสัตว์ชนิดอื่นไหม - เรื่องเกิดขึ้นที่ไหน (ทะเล ทั่วโลก) เนื้อเรื่องเป็นอย่างไร เขากำลังทำอะไรบ้าง (เล่น ซีนมา) <p>ขั้นที่ 1.3 ขั้นฝึกปฏิบัติ: คำจากการคาดคะเนและนิทาน</p> <p>7) เด็กและครูร่วมกันฝึกการออกเสียงคำศัพท์และประโยคใหม่ที่พบจากหน้าปกนิทาน ได้แก่ bear, who can I be? โดยมีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูออกเสียงคำศัพท์ใหม่ที่สะสมในธนาคารคำศัพท์ - เด็กร่วมกันขึ้นบัตรคำให้ตรงกับคำศัพท์ที่ครูออกเสียง - เด็กอาสาสมัครออกมาช่วยหยิบบัตรคำที่ครูออกเสียง - เด็กร่วมกันออกเสียงคำหรือประโยคและบอกความหมาย - ครูให้เด็กชี้คำศัพท์ที่สะสมกับคำศัพท์ในหน้าปกนิทานที่ตรงกัน <p>ขั้นที่ 1.4 ขั้นสรุปความเข้าใจ: ประสบการณ์ก่อนอ่าน</p> <p>8) เด็กและครูร่วมกันสรุปเกี่ยวกับการเตรียมประสบการณ์ก่อนอ่านนิทานเรื่อง Who Can I Be? ประกอบด้วยที่ได้จดบันทึกการมีส่วนร่วมของเด็กและธนาคารคำ ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - สรุปจากการอ่านชาร์ต "ประสบการณ์เดิมของหนูเกี่ยวกับนิทาน Who can I Be?" - สรุปจากการอ่านชาร์ต "หนูคิดว่านิทานเรื่องนี้มีชื่ออะไรบ้าง" พร้อมชื่อเรื่องจริง - สรุปจากการอ่านชาร์ต "การคาดคะเนเรื่องราวในนิทาน Who Can I Be? จากปก" จากนั้นครูกล่าว พุดนี้เราจะมาดูภาพในนิทานเรื่องนี้กันต่อ - สรุปคำศัพท์และประโยคใหม่ที่ได้เรียนรู้ ได้แก่ bear, Who can I Be? <p>9) เด็กกล่าวคำ Thankyou teacher.</p>	<p>name is ชื่อเล่นตนเอง "ได้."</p>
--	--	--	---

วันที่ 2 ขั้นที่ 2 ตรวจสอบการคาดคะเนจากภาพในนิทาน			
จุดประสงค์	สาระการเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อ
<p>เพื่อให้นัก</p> <ol style="list-style-type: none"> ฟังคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ Hand up และปฏิบัติตามได้ ฟังคำศัพท์จากนิทาน ได้แก่ rabbit, penguin, hippo, monkey, dolphin, bear, owl แล้วชี้ภาพให้ตรงกับสิ่งที่ได้ยินได้ พูดออกเสียงคำศัพท์ ได้แก่ rabbit, penguin, hippo, monkey, dolphin, bear, owl ที่ พูดได้ตอบบทสนทนาใน ชีวิตประจำวันง่าย ๆ ได้ 	<p>ประสบการณ์สำคัญ</p> <ol style="list-style-type: none"> ฟังเพลงและนิทาน สนทนาแสดงความคิดเห็นด้วยตนเอง คาดคะเนเรื่องราวจากภาพ อ่านนิทานร่วมกัน ฟังพูดภาษาอังกฤษ <p>สาระที่ควรเรียนรู้</p> <ol style="list-style-type: none"> สัตว์ต่างๆ มีชื่อเรียกและมีลักษณะเด่นแตกต่างกัน คำศัพท์ที่เป็นคำสั่ง Hand up คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ได้แก่ rabbit, penguin, hippo, monkey, dolphin, bear, owl ประโยคที่ทักทายง่ายๆ ได้แก่ Good morning, What your nickname? I am ชื่อเล่นตนเอง หรือ My name is ชื่อเล่นตนเอง. 	<p>กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>ขั้นที่ 2.1 ขั้นทบทวนความรู้: การคาดคะเนปกและนิทาน</p> <ol style="list-style-type: none"> เด็กและครูนั่งเป็นรูปครึ่งวงกลม พร้อมกับกล่าวทักทาย โดยจับทสมทอยไปนี้ (ครู : Good morning, children. เด็ก: Good morning, Teacher ครู : What your nickname? เด็ก : I'm ชื่อเล่นตนเอง หรือ My name is ชื่อเล่นตนเอง) เด็กและครูร่วมกันทบทวนประสบการณ์เดิมที่เรียนรู้ในขั้นที่ 1 ประกอบด้วย Who Can I Be? การคาดคะเนเนื้อเรื่องจากปกนิทาน และคำศัพท์ที่นักเรียนรู้อธิบายประกอบสื่ออนาคตคำศัพท์ <p>ขั้นที่ 2.2 ขั้นสาธิต: การคาดคะเนจากภาพในนิทาน</p> <ol style="list-style-type: none"> เด็กและครูร่วมกันคาดคะเนเรื่องราวจากภาพในนิทานโดยครูเปิดนิทานให้เด็กดูภาพทีละหน้าโดยยังไม่อ่านข้อความ และครูอ่านทีละคำของของเด็กลงชาร์ต โดยครูให้เด็ก "คาดคะเนเนื้อเรื่องจากภาพในนิทาน Who can I Be?" ซึ่งมีแนวทางในการดำเนินการ ดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> ครูกระตุ้นให้เด็กคาดคะเน เช่น เด็กคิดว่านิทานหน้านี้มีเรื่องราวอย่างไร หน้าต่อไปจะเป็นอย่างไรต่อไป โดยครูเลือกเด็กอาสาสมัครซักถามโดยขึ้นตอบโดยใช้คำสั่ง Hand up ปฏิบัติไปจนท้ายเล่มโดยเว้นหน้าสุดท้ายไว้ ครูให้เด็กเชื่อมโยงสิ่งที่เด็กคาดคะเนเรื่องราวจากภาพในนิทานว่าสัมพันธ์กับสิ่งของเด็กคาดคะเนจากปกหรือไม่อย่างไร ครูสุ่มเลือกกรออกเสียงคำศัพท์ใหม่ทีละคำจากภาพในนิทานพร้อมครูชี้ที่คำศัพท์ และบอกความหมาย ได้แก่ rabbit, penguin, hippo, monkey, dolphin, bear, owl หลังจากนั้นก็มาไม่ละมในรายการคำ <p>ขั้นที่ 2.3 ขั้นฝึกปฏิบัติ: คำที่ได้จากการคาดคะเนจากภาพในนิทาน</p> <ol style="list-style-type: none"> เด็กและครูร่วมกันฝึกการออกเสียงคำศัพท์ที่พบจากภาพในนิทาน ได้แก่ rabbit, penguin, hippo, monkey, dolphin, bear, owl โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> ครูออกเสียงคำศัพท์ใหม่ทีละละมในอนาคตคำศัพท์ เด็กร่วมกันขึ้นบัตรคำให้ตรงกับคำศัพท์ที่ครูออกเสียง 	<p>การประเมินผล</p> <p>สังเกตพฤติกรรม ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> ชี้รูปภาพตรงความหมาย ได้แก่ rabbit, penguin, hippo, monkey, dolphin, bear, owl ปฏิบัติตามคำสั่ง Hand up ได้ พูดออกเสียงคำศัพท์ ได้แก่ rabbit, penguin, hippo, monkey, dolphin, bear, owl ได้ พูดได้ตอบบทสนทนา Good morning, What your nickname? I am ชื่อเล่นตนเอง หรือ My name is ชื่อเล่นตนเองได้.

		<p>- เด็กอาสาสมัครออกมาช่วยหยิบบัตรคำที่ครูออกเสียง</p> <p>- เด็กร่วมกันออกเสียงคำและบอกความหมาย</p> <p>- ครูใช้บัตรคำศัพท์ที่สะสมกับคำศัพท์ในนิทานที่ตรงกัน</p> <p>ขั้นที่ 2.4 ขิ้นสรุปความเข้าใจ: การคาดคะเนจากภาพในนิทาน</p> <p>5) เด็กและครูร่วมกันสรุปเกี่ยวกับการคาดคะเนจากภาพในนิทานเรื่อง Who Can I Be? ประกอบด้วย</p> <p>ได้จดบันทึกการมีส่วนร่วมของเด็กและขนาดคำ ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - สรุปจากการอ่านชาร์ต "คาดคะเนเนื้อเรื่องจากภาพในนิทาน Who can I Be?" - สรุปคำศัพท์และประโยคใหม่ที่ได้เรียนรู้ ได้แก่ rabbit, penguin, hippo, monkey, dolphin, bear, owl <p>6) จากนั้นครูกล่าวท่วงนี้เราจะมาอ่านนิทานร่วมกันและเด็กกล่าวคำ Thankyou teacher.</p>		
--	--	---	--	--

วันที่ 3 ชั้นที่ 3 การตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่านนิทาน			
จุดประสงค์	สาระการเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้	การประเมินผล
<p>เพื่อให้เด็ก</p> <ol style="list-style-type: none"> ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ Hand up ได้ ฟังคำศัพท์ no และประโยค Am I a...? แล้วชี้ภาพให้ตรงกับสิ่งที่ได้ยินได้ พูดออกเสียงคำศัพท์ no และประโยค Am I a...? ได้ พูดโต้ตอบบทสนทนาเป็นวิธีที่ประจักษ์ได้ง่าย 	<p>ประสบการณ์สำคัญ</p> <ol style="list-style-type: none"> ฟังเพลงและนิทาน สนทนาแสดงความคิดเห็นด้วยตนเอง คาดคะเนเรื่องราวตอนจบของนิทาน อ่านนิทานร่วมกัน ฟังพูดภาษาอังกฤษสาระที่ควรเรียนรู้ <ol style="list-style-type: none"> ลักษณะเด่นและชื่อเรียกของสัตว์และความแตกต่างระหว่างสัตว์กับเด็ก คำศัพท์ที่เป็นคำสั่ง ได้แก่ Hand up คำศัพท์ no และประโยคคำถาม Am I a...? และความหมายพร้อมทั้งการออกเสียงประโยคคำถาม ประโยคที่ทักทายง่าย ๆ ได้แก่ Good morning, What your nickname? 	<p>กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>ขั้นที่ 3.1 ขั้นบทสนทนาความรู้: การคาดคะเนจากภาพในนิทาน</p> <ol style="list-style-type: none"> เด็กและครูนั่งเป็นรูปครึ่งวงกลม พร้อมกับกล่าวทักทาย โดยใช้บทสนทนาต่อไปนี้ (ครู : Good morning, children. เด็ก: Good morning, Teacher. ครู : What your nickname? เด็ก : I'm ชื่อเล่นตนเอง หรือ My name is ชื่อเล่นตนเอง) เด็กและครูร่วมกันบทสนทนาประสมการันเดิมเกี่ยวกับชื่อนิทาน Who Can I Be? ที่เรียนในวันที่ 2 โดยเด็กและครูร่วมกันอ่านนิทาน "การคาดคะเนเนื้อเรื่องจากภาพในนิทาน" และบทสนทนาที่เด็กที่เรียนรู้ไป <p>ขั้นที่ 3.2 ขั้นสาธิต: การคาดคะเนจากการอ่านนิทาน</p> <ol style="list-style-type: none"> เด็กและครูอ่านนิทานร่วมกัน โดยใช้แนวทางต่อไปนี้ <ol style="list-style-type: none"> เด็กอ่านนิทานเรื่อง ครูอ่านชื่อผู้แต่ง ครูเปิดนิทานทีละหน้า จากนั้นอ่านประโยค Am I a...? พร้อมกับชี้ประโยคตามไปด้วย โดยครูเน้นชื่อสัตว์ที่เด็กช่วยอ่านจากภาพใช้ภาพเป็นสิ่งที่ชี้และคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้ไป เด็กอ่านนิทานทีละหน้าแล้วพูดประโยคที่เด็กอาสาสมัครมีชื่อขึ้นตอบโดยใช้คำสั่ง Hand up เมื่อเด็กคาดเดาความหมายของประโยคโดยครูให้เด็กอาสาสมัครมีชื่อขึ้นตอบโดยใช้คำสั่งเป็นสัตว์ชนิดนั้นได้ไหม เพราะอะไร เด็กและครูร่วมกันสรุปว่าจากประโยค Am I a...? ดังนั้น หน้าที่นี้จะตอบว่าอะไร yes or no ครูอ่านให้ฟัง ครูสาธิตการตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่าน โดยเชื่อมโยงชื่อความที่อ่านกับสิ่งที่คาดคะเนไว้ ปฏิบัติเช่นนี้ไปจนท้ายเล่ม โดยเว้นตอนจบไปให้เด็กคาดคะเนและครูบันทึกคำตอบบนชาร์ต "คาดคะเนตอนจบ" ครูสาธิตการออกเสียงคำศัพท์และประโยคใหม่จากการอ่านพร้อมชี้ที่คำที่พบอีกครั้งหนึ่ง ได้แก่ no และ Am I a...? หลังจากนั้นนำไปประสมในสถานการณ์ <p>ขั้นที่ 3.3 ขั้นฝึกปฏิบัติ: คำที่ได้จากการอ่านนิทาน</p> <p>What your nickname? :</p>	<p>สื่อ</p> <ol style="list-style-type: none"> หนังสือนิทาน เรื่อง Who can I Be? เพลง Old MacDonald บัตรคำศัพท์ ได้แก่ คำว่า Am I a...? และ no ธนาคารคำนิทาน เรื่อง Who can I Be? <p>การประเมินผล</p> <p>สังเกตพฤติกรรม ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> ฟังคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ Hand up และปฏิบัติตามได้ ชี้รูปภาพตรงความหมาย ได้แก่ no และประโยค Am I a...? พูดออกเสียงคำศัพท์ no และประโยค Am I a...? ได้ พูดโต้ตอบบทสนทนา Good morning, What your nickname? I am ชื่อเล่นตนเอง หรือ My name is ชื่อเล่นตนเองได้

	<p>I am ชื่อเล่นตนเอง หรือ My name is ชื่อเล่น ตนเอง.</p>	<p>5) เด็กและครูร่วมกันมีกิจกรรมออกเสียงคำศัพท์และประโยคที่พบจากภาพในนิทาน ได้แก่ no และ Am I a...? โดยมีขั้นตอนการดังเป็นกิจกรรม ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูออกเสียงคำศัพท์หรือประโยคใหม่ที่จะสอนในอนุบาลคำศัพท์ - เด็กชี้บัตรคำให้ตรงกับคำศัพท์หรือประโยคที่ครูออกเสียง - เด็กอาสาสมัครออกมาช่วยหยิบบัตรคำที่ครูออกเสียง - เด็กร่วมกันออกเสียงคำหรือประโยคและบอกความหมาย โดยครูเน้นให้เด็กสังเกตเครื่องหมายประโยคคำถามและการออกเสียงให้ถูกต้อง - ครูให้เด็กชี้คำศัพท์หรือประโยคที่จะสอนกับคำศัพท์หรือประโยคในนิทานที่ตรงกัน <p>ขั้นที่ 3.4 ขั้นสรุปความเข้าใจ: การคาดคะเนจากการอ่านนิทาน</p> <p>6) เด็กและครูร่วมกันสรุปความเข้าใจในการตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่านนิทาน เรื่อง Who Can I Be? ประกอบด้วยหนังสือนิทาน ชาร์ต และอนุบาลคำ ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - สรุปเนื้อเรื่องจากการอ่านนิทาน เรื่อง Who Can I Be? - สรุปการอ่านชาร์ต "คาดคะเนตอนจบ" - สรุปคำศัพท์และประโยคใหม่ที่ได้เรียนรู้ ได้แก่ Am I a...? และ no <p>8) เด็กกล่าวคำ Thankyou teacher.</p>	
--	---	--	--

วันที่ 4 ขั้นที่ 4 คาดคะเนคำจากโครงสร้างประโยคและความหมายของคำ			
จุดประสงค์	สาระการเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อ
<p>เพื่อให้เด็ก</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. พังคำสิ่งที่ใช้คำศัพท์ Hand up แล้วปฏิบัติตามได้ 2. พังคำศัพท์หรือประโยค yes, me, Am I me? แล้วชี้ภาพให้ตรงกับสิ่งที่ได้ยินได้ 3. พูดออกเสียงคำศัพท์และประโยค yes, me, Am I me? ที่ได้เรียนรู้จากนิทานได้ 4. พูดได้ตอบบทสนทนาในชีวิตประจำวันง่าย ๆ ได้ 5. เล่นนิทานตามความคิดของตนเองโดยอาศัยภาพหรือจากเรื่องราวที่เคยฟังได้ 	<p>ประสิทธิภาพสำคัญ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. พังเพลงและนิทาน 2. สนทนาแสดงความคิดเห็นด้วยตนเอง 3. การอ่านจากสิ่งพิมพ์และสื่อสิ่งพิมพ์ 4. อ่านนิทานร่วมกัน 5. พังพูดภาษาอังกฤษ <p>สาระที่ควรเรียนรู้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ชื่อเรียกและลักษณะเฉพาะของสัตว์ต่าง ๆ รวมทั้งชื่อเรียกและลักษณะเฉพาะบุคคลของเด็ก 2. ประโยคคำสั่ง ได้แก่ Hand up 3. คำศัพท์และประโยค yes, me, Am I me? 4. ประโยคสนทนาในชีวิตประจำวัน ได้แก่ Good morning ,What your nickname? I am ชื่อ 	<p>กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>ขั้นที่ 4.1 ขั้นทบทวนความรู้: การคาดคะเนจากภาพอ่านนิทาน</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) เด็กและครูนั่งเป็นรูปครึ่งวงกลม พร้อมกับกลั้วทักทาย โดยใช้บทสนทนาต่อไปนี้ (ครู : Good morning, children. เด็ก: Good morning, Teacher ครู : What your nickname? เด็ก : I'm ชื่อเล่นตนเอง หรือ My name is ชื่อเล่นตนเอง) 2) ครูนำหนังสือนิทานเรื่อง Who can I Be? มาให้เด็กดูอีกครั้งและรวมกันทบทวนเนื้อเรื่องและตัวละครที่คาดคะเนตนเอง พร้อมกับบอกว่าเป็นเด็ก ๆ มาก่อนนิทานและฟังตอนจบกัน <p>ขั้นที่ 4.2 ขั้นสาธิต: การคาดคะเนคำจากโครงสร้างประโยคและความหมาย</p> <ol style="list-style-type: none"> 3) เด็กและครูร่วมกันอ่านหนังสือนิทานเรื่อง Who can I Be? อีกครั้ง โดยมีแนวทาง ดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> 3.1) ครูเปิดที่ละหน้า และให้เด็กมีส่วนร่วมในการอ่านประโยคซ้ำๆ โดยใช้สิ่งชี้แนะจากภาพและคำค้นคย 3.2) ตอนจบของนิทาน ครูให้เด็กดูภาพ คาดคะเนจากภาพ ว่าเด็กในนิทานกำลังทำอะไรและหน้านี่จะถามอะไร และครูชี้และอ่าน Am I me? จากนั้นครูชี้ให้นักเรียนสนทนาความหมาย และคำตอบ yes, me, Am I me? เพราะอะไร ออและชี้คำหน้าสุดท้าย 3.3) ครูสุ่มตั้งคำถามการคาดคะเนจากภาพโดยเชื่อมโยงข้อความที่อ่านกับชาร์ตที่คาดคะเนตอนจบไว้ <ol style="list-style-type: none"> 4) ครูส่งกระดาษที่เด็กทำในกิจกรรมและที่นั่งเรียงๆ ปล่อยให้เด็กพูดประโยค Am I me? หลังจากนั้นก็ให้เด็กตอบ yes ให้ครบทุกคนครบ 5) เด็กและครูร่วมกันสนทนาว่าสัตว์แต่ละชนิดมีชื่อเรียก เด็กๆ มีชื่อเรียกไหม ครูใช้คำถามถามชื่อเล่น (ครู: What your nickname? เด็ก : I'm ชื่อเล่นตนเอง หรือ My name is ชื่อเล่นตนเอง) โดยครูเลือกเด็กอาสาสมัครให้ยกมือขึ้นตอบโดยใช้คำสั่ง Hand up หลังจากนั้นก็ให้เด็กจับคู่คุยกันถามตอบ 6) ครูสุ่มคิดการออกเสียงคำศัพท์และประโยคใหม่จากภาพอ่านพร้อมชี้คำที่พบอีกครั้งหนึ่ง ได้แก่ yes, me, Am I me? หลังจากนั้นก็ไปละเล่นในนทานคร่ำ <p>ขั้นที่ 4.3 ขั้นฝึกปฏิบัติ: การคาดคะเนคำจากโครงสร้างประโยคและความหมาย</p>	<p>การประเมินผล</p> <p>สังเกตพฤติกรรมการ ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. พังคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ Hand up แล้วปฏิบัติตามได้ 2. ชี้รูปภาพตรงกับสิ่งที่ได้ยินได้แก่ yes, me, Am I me? 3. พูดออกเสียงคำศัพท์และประโยค yes, me, Am I me? ที่ได้เรียนรู้จากนิทานได้ 4. พูดได้ตอบบทสนทนา Good morning, What your nickname? I am ชื่อเล่นตนเอง หรือ My name is ชื่อเล่นตนเองได้ 5. เล่นนิทานตามความคิดของตนเองโดยอาศัยภาพหรือจากเรื่องราวที่เคยฟังได้

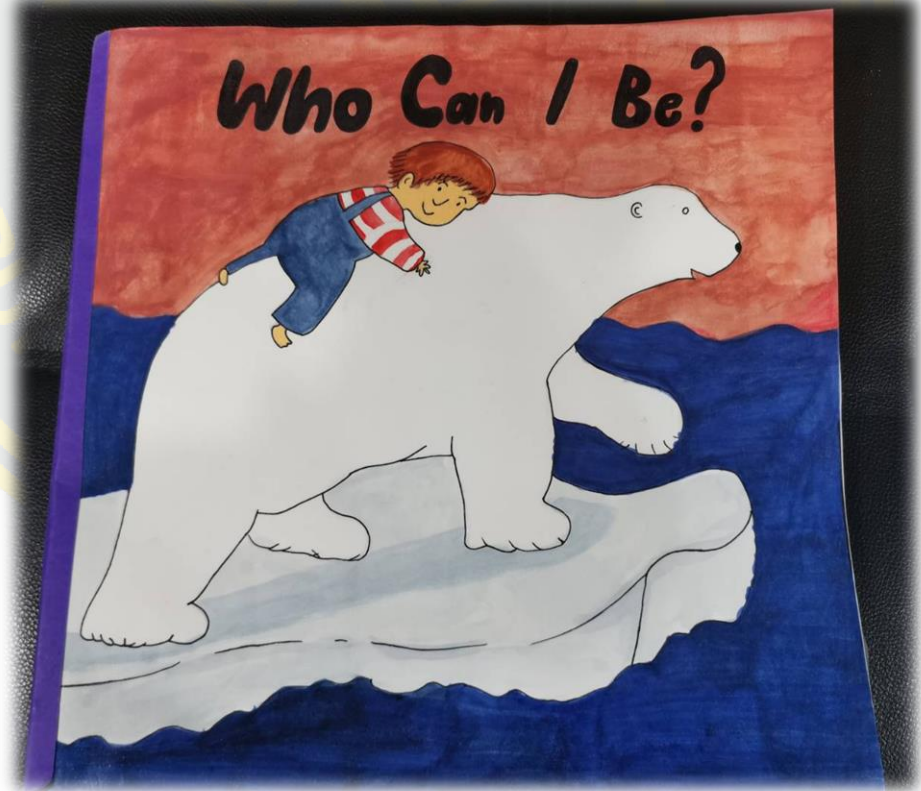
	เด็กและครูร่วมกันมีการออกเสียงคำศัพท์และประโยคที่พบจากภาพในนิทาน ได้แก่ yes, me, Am I me? โดยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> - ครูออกเสียงคำศัพท์หรือประโยคใหม่ทีละสมในสนทนา คำศัพท์ - เด็กร่วมกันมีบัตรคำให้ตรงกับคำศัพท์หรือประโยคที่ครูออกเสียง - เด็กอาสาสมัครออกมาช่วยหยิบบัตรคำที่ครูออกเสียง - เด็กร่วมกันออกเสียงคำหรือประโยคและบอกความหมาย โดยครูเน้นให้เด็กสังเกตเครื่องหมายประโยคคำถามและการออกเสียงให้ถูกต้อง 	7) เด็กและครูร่วมกันมีการออกเสียงคำศัพท์และประโยคที่พบจากภาพในนิทาน ได้แก่ yes, me, Am I me? โดยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> - ครูออกเสียงคำศัพท์หรือประโยคใหม่ทีละสมในสนทนา คำศัพท์ - เด็กร่วมกันมีบัตรคำให้ตรงกับคำศัพท์หรือประโยคที่ครูออกเสียง - เด็กอาสาสมัครออกมาช่วยหยิบบัตรคำที่ครูออกเสียง - เด็กร่วมกันออกเสียงคำหรือประโยคและบอกความหมาย โดยครูเน้นให้เด็กสังเกตเครื่องหมายประโยคคำถามและการออกเสียงให้ถูกต้อง 8) เด็กและครูร่วมกันมีการคาดคะเนคำจากโครงสร้างของประโยคและความหมายของคำ โดยมีแนวทางดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> 8.1) ครูนำภาพและข้อความจากนิทานมาให้เด็กดู โดยมีบัตรกระดาษสีขาวมีคำที่คำในโครงสร้างประโยคซึ่งปิดคำที่แตกต่างกันแต่ละหน้า และให้เด็กคาดเดาคำจากโครงสร้างประโยค 8.2) ครูนำภาพจากนิทาน และมีบัตรคำหรือประโยคในสนทนา คำศัพท์มาให้เด็กดู จากนั้นครูอ่านคำหรือประโยค เด็กบอกความหมายและนำไปใช้ในภาพนิทานให้ตรงกับความหมาย ขั้นที่ 4.4 ขั้นสรุปความเข้าใจ: การคาดคะเนคำจากโครงสร้างประโยคและความหมาย <ul style="list-style-type: none"> 9) เด็กและครูร่วมกันสรุปนิทาน เรื่อง Who Can I Be? ประกอบหนังสือนิทานและสนทนา คำ ดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> - สรุปเนื้อเรื่องจากนิทาน เรื่อง Who Can I Be? จากความเข้าใจของเด็กเป็นคำ วลี หรือประโยค - สรุปคำศัพท์และประโยคที่นักเรียนรู้จักในสนทนา 10) เด็กกล่าวคำ Thankyou teacher. 	
--	---	--	--

1. ตัวอย่างสื่อที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา นิทานเรื่อง Who can I be?

2. นิทานเล่มใหญ่ เรื่อง Who can I be ?

3. ฐานอาคารคำและบัตรคำ

4. แผ่นชาร์ตการคาดคะเนของเด็ก ๆ

<p>"ประสบการณ์เดิมของหนูเกี่ยวกับนิทาน"</p> <p>Pean : เด็กหมี หมีกำลังวิ่ง Kirin : เห็นคน รังแกหมี เลิกแสร้งทำหมี Newton : หมีกำลังวิ่งเล่นที่น้ำ Wayhae : BEAR เคยไปที่ zoo Lalin : หมีวิ่ง, หมีกำลังเดิน Milin : ICE, นก, BEAR CJ : เห็นหมี, หมีกำลังเดินไปขวา Punpang : เห็นเด็กกำลังกลิ้งหมีที่สวนเด็ก Pun : หมีกำลังเดินไปข้างหน้า Anmor : เคยเห็นหมีโคโอง Ahaong : White bear, kid Miki : เคยขี่รถเข็นที่สวนสัตว์</p>	<p>"หนูคิดว่านิทานเรื่องนี้ชื่ออะไร"</p> <p>KIRIN : หมีกำลังวิ่ง Nada : หมีสาว Milin : Koalabear Ande : เด็กออกบ่นหมี Plea : Bear hungry ITM : White bear Tisha : หมีสาว MEETUNG : ขี่ม้าแข่ง Lalin : หมีไม่โธ่ NEVA : WINTER Pun : เด็กกับหมี</p> <p>"การคาดคะเนเนื้อเรื่องนิทานจากปก"</p> <p>Punpang : จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับหมีและเด็กกำลังเล่น Kirin : คนกำลังขี่หลังหมี Pun : จะเห็นคนวิ่ง แหว Plea : หมีกำลังขี่หลังกับเด็ก Pen : หมีกำลังขี่หลังกับเด็ก Spray : หมีกำลังไปกินผลไม้ที่หน้า Tara : เด็กกำลังขี่หลังหมี Miki : เด็กกำลังขี่หลังหมี</p>	<p>"การคาดคะเนเนื้อเรื่อง จากภาพในนิทาน"</p> <p>หน้า 1-2 : Wayhae : กระต่าย/มดคัน Lalin : เด็กที่กำลังขี่ หน้า 3-4 : Milin : เด็กจะขี่บนหมี MEETUNG : แหวนที่สวนเด็ก หน้า 5-6 : DIMOND : ฮิปโปกำลังอาบน้ำ หน้า 7-8 : KIRIN : เขา กำลังนั่งรถออกวิ่งเร็ว หน้า 9-10 : Tisha : เด็กกำลังขี่ หน้า 11-12 : NEWTON : แม่กำลังขี่รถเข็น หน้า 13-14 : Plea : เด็กกำลังขี่ หน้า 15-16 : Spray : โลกกำลังวิ่งเร็ว หน้า 17-18 : Tara : เด็กกำลังขี่ หน้า 19-20 : CJ : เด็กกำลังขี่ หน้า 21-22 : ITM : เด็กกำลังขี่ หน้า 23-24 : Punpang : แม่กำลังขี่รถเข็น</p>
<p>"คาดคะเนเนื้อเรื่อง จากภาพในนิทาน"</p> <p>หน้า 1-2 : Wayhae : กระต่าย/มดคัน Lalin : เด็กที่กำลังขี่ หน้า 3-4 : Milin : เด็กจะขี่บนหมี MEETUNG : แหวนที่สวนเด็ก หน้า 5-6 : DIMOND : ฮิปโปกำลังอาบน้ำ หน้า 7-8 : KIRIN : เขา กำลังนั่งรถออกวิ่งเร็ว หน้า 9-10 : Tisha : เด็กกำลังขี่ หน้า 11-12 : NEWTON : แม่กำลังขี่รถเข็น หน้า 13-14 : Plea : เด็กกำลังขี่ หน้า 15-16 : Spray : โลกกำลังวิ่งเร็ว หน้า 17-18 : Tara : เด็กกำลังขี่ หน้า 19-20 : CJ : เด็กกำลังขี่ หน้า 21-22 : ITM : เด็กกำลังขี่ หน้า 23-24 : Punpang : แม่กำลังขี่รถเข็น</p>	<p>"คาดคะเนตอนจบ"</p> <p>Tisha : Am I a bear? Plea : Am I a snake? W : LION Pun : เขาจะเป็นหมี DIMOND : เป็นแมว KIRIN : Am I a bear? NEVA : เขาจะเป็นหมา Punpang : Am I a cocodile? NEWTON : Am I a elephant? Milin : Am I a bear?</p>	

5. หลักฐานการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ร่วมกับเทคนิคการสลับภาษา เรื่อง Who can I be ?

ขั้นที่ 1 การเตรียมประสบการณ์ก่อนอ่าน เด็กและครูร่วมกันสนทนาประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับนิทานเรื่อง Who Can I Be? คัดคะแนนชื่อเรื่องจากภาพปกนิทาน สวัสดิการออกเสียงคำศัพท์ใหม่ ฝึกการออกเสียงคำศัพท์ และประโยคใหม่ที่พบจากหน้าปกนิทาน

ขั้นที่ 2 ตรวจสอบการคาดคะเนจากภาพในนิทาน เด็กและครูร่วมกันคาดคะเนเรื่องราวจากภาพในนิทาน โดยครูเปิดนิทานให้เด็กดูภาพทีละหน้าโดยยังไม่อ่านข้อความ และครูจดบันทึกคำตอบของเด็กลงชาร์ต ครูสวัสดิการออกเสียงคำศัพท์ใหม่ ฝึกการออกเสียงคำศัพท์ และสรุปเกี่ยวกับการคาดคะเนเนื้อเรื่องจากภาพ

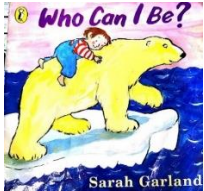
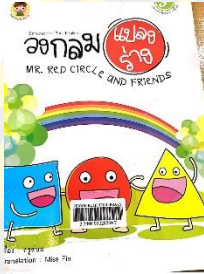

ขั้นที่ 3 การตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่านนิทาน เด็กร่วมอ่านชื่อเรื่อง ครูอ่านชื่อผู้แต่ง ครูเปิดนิทานทีละหน้า พร้อมกับชี้ประโยคตามไปด้วย โดยครูเว้นชื่อสัตว์ให้เด็กช่วยอ่านจากการใช้ภาพเป็นสิ่งที่ชี้แนะและคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้ไป เด็กร่วมกันคาดเดาความหมายของประโยค สหิการตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่าน เด็กคาดคะเนและครูบันทึกคำตอบลงบนชาร์ต “คาดคะเนตอนจบ” ฝึกการออกเสียงคำศัพท์และประโยคที่พบจากภาพในนิทาน และสรุปความเข้าใจในการตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่านนิทาน

ขั้นที่ 4 คาดคะเนคำจากโครงสร้างของประโยคและความหมายของคำ ครูเปิดทีละหน้า และให้เด็กมีส่วนร่วมในการอ่านประโยคซ้ำ ๆ ตอนจบของนิทาน ครูให้เด็กดูภาพ คาดคะเนจากภาพ ฝึกการออกเสียงคำศัพท์และประโยคที่พบจากภาพในนิทาน ร่วมกันฝึกการคาดคะเนคำจากโครงสร้างของประโยคและความหมายของคำและสรุปนิทาน เรื่อง Who Can I Be? ประกอบหนังสือนิทานและธนาคารคำ

ข้อมูลและรายละเอียดของหนังสือนิทาน

ชื่อนิทาน	ผู้แต่ง	ผู้แปล	ผู้วาด ภาพประกอบ	ปีที่ พิมพ์	สำนักพิมพ์	จำนวน หน้า
Poor Old Rabbit 	Cynthia Rider	-	Alex Brychta	2558	Oxford University Press	20 หน้า
Little Bunny's Melon Patch 	Harriet Zeifert	-	Lisa Campbell ernst	1990	Puffin books	20 หน้า
A Good Trip 	กุศยา แสงเดช	-	-	2558	Max education	16 หน้า
Listen! What is that sound? 	ธารินี เหลือง อารีพร	-	จิตติมา คำภา	2553	พาร์ท แอท คิดส์	22 หน้า
The Present 	กุศยา แสงเดช	-	เพ็ญศรี ชินตา ปัญญากุล	2558	Max	16 หน้า

ชื่อนิทาน	ผู้แต่ง	ผู้แปล	ผู้วาด ภาพประกอบ	ปีที่ พิมพ์	สำนักพิมพ์	จำนวน หน้า
Who can I be? 	Sarah Garland	Puffin series	Puffin picture books	1996	puffin	29 หน้า
Mr. red circle and friends 	Miss pin	ครูตุ๋ม	-	2535	พัฒนา วิชาการ	16 หน้า
JOSH doesn't want to grow up 	ทอม พริต ชาร์ด	วิมล วงษ์ วันทนีย์	อะตอม	2005	Happy kids	24 หน้า

ภาคผนวก ง

การหาค่าเฉลี่ยและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. ค่าเฉลี่ยความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย(IOC) ของ แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล						
รายการประเมิน	ความคิดเห็น ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปล ผล	
	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3			
1. การปฏิบัติตามคำสั่ง						
1.1 ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ได้						
1. ความเหมาะสมของสถานการณ์	1	1	1	1.00	ใช้ได้	
2. ความเหมาะสมของคำศัพท์กับสื่ออุปกรณ์	1	1	1	1.00	ใช้ได้	
3. ความเหมาะสมของการให้คะแนน	1	1	1	1.00	ใช้ได้	
1.2 ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ประโยคได้						
1. ความเหมาะสมของสถานการณ์	1	0	1	0.67	ใช้ได้	
2. ความเหมาะสมของคำศัพท์กับสื่ออุปกรณ์	1	0	1	0.67	ใช้ได้	
3. ความเหมาะสมของการให้คะแนน	1	1	1	1.00	ใช้ได้	
2. การเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง						
2.1 ฟังคำศัพท์และชื่อบอกสิ่งของหรือรูปภาพให้ตรงกับสิ่งที่ได้ยิน						
1. ความเหมาะสมของสถานการณ์	1	1	1	1.00	ใช้ได้	
2. ความเหมาะสมของคำศัพท์กับสื่ออุปกรณ์	1	1	1	1.00	ใช้ได้	
3. ความเหมาะสมของการให้คะแนน	1	1	1	1.00	ใช้ได้	
2.2 ฟังประโยคหรือเรื่องราวจากนิทานและชื่อบอกรูปภาพหรือนิทานที่ตรงกับเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่ได้ยิน						
1. ความเหมาะสมของสถานการณ์	1	1	1	1.00	ใช้ได้	
2. ความเหมาะสมของคำศัพท์กับสื่ออุปกรณ์	1	1	1	1.00	ใช้ได้	
3. ความเหมาะสมของการให้คะแนน	1	1	1	1.00	ใช้ได้	
3. การออกเสียงเป็นคำศัพท์						
3.1 พูดออกเสียงคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้จากนิทานได้						
1. ความเหมาะสมของสถานการณ์	1	1	1	1.00	ใช้ได้	
2. ความเหมาะสมของคำศัพท์กับสื่ออุปกรณ์	1	1	1	1.00	ใช้ได้	
3. ความเหมาะสมของการให้คะแนน	1	1	1	1.00	ใช้ได้	
3.2 พูดออกเสียงประโยคที่ได้เรียนรู้จากนิทานได้						
1. ความเหมาะสมของสถานการณ์	1	1	1	1.00	ใช้ได้	
2. ความเหมาะสมของคำศัพท์กับสื่ออุปกรณ์	1	1	1	1.00	ใช้ได้	
3. ความเหมาะสมของการให้คะแนน	1	1	1	1.00	ใช้ได้	

4. การพูดได้ตอบเป็นคำหรือประโยค					
4.1 พูดได้ตอบบทสนทนาในชีวิตประจำวันได้					
1. ความเหมาะสมของสถานการณ์	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2. ความเหมาะสมของคำศัพท์กับสื่ออุปกรณ์	1	1	1	1.00	ใช้ได้
3. ความเหมาะสมของการให้คะแนน	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4.2 เล่านิทานตามความคิดของตนเองเป็นคำ วลี หรือประโยคง่าย ๆ โดยอาศัยภาพหรือจำจากเรื่องราวที่เคยฟังได้					
1. ความเหมาะสมของสถานการณ์	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2. ความเหมาะสมของคำศัพท์กับสื่ออุปกรณ์	1	1	1	1.00	ใช้ได้
3. ความเหมาะสมของการให้คะแนน	1	1	1	1.00	ใช้ได้

2.ค่าเฉลี่ยความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย(IOC) ของ แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกับ เทคนิคการสลับภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาล					
รายการประเมิน	ความคิดเห็น ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1. จุดประสงค์ของแผนฯ มีความชัดเจน	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2. เนื้อหาสาระของแผนฯ มีความเหมาะสม	1	1	1	1.00	ใช้ได้
3. ประสบการณ์สำคัญสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์	1	1	1	1.00	ใช้ได้
5. ขั้นตอนการจัดประสบการณ์ฯ มีความชัดเจน เหมาะสม	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ขั้นที่ 1 เตรียมประสบการณ์ก่อนอ่าน					
1.1 ชั้นทบทวนความรู้เกี่ยวกับในการเตรียม ประสบการณ์ก่อนอ่าน	1	1	1	1.00	ใช้ได้
1.2 ชั้นสาธิตในการเตรียมประสบการณ์ก่อนอ่าน	1	0	1	0.67	ใช้ได้
1.3 ชั้นฝึกปฏิบัติในการเตรียมประสบการณ์ก่อนอ่าน	1	1	1	1.00	ใช้ได้
1.4 ชั้นสรุปความเข้าใจในการเตรียมประสบการณ์ก่อน อ่าน	1	0	1	0.67	ใช้ได้
ขั้นที่ 2 ตรวจสอบการคาดคะเนจากภาพในนิทาน					
2.1 ชั้นทบทวนความรู้ในการตรวจสอบการคาดคะเน จากภาพในนิทาน	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2.2 ชั้นสาธิตในการตรวจสอบการคาดคะเนจากภาพ ในนิทาน	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2.3 ชั้นฝึกปฏิบัติในการตรวจสอบการคาดคะเนจาก ภาพในนิทาน	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2.4 ชั้นสรุปความเข้าใจในการตรวจสอบการ คาดคะเนจากภาพในนิทาน	1	1	1	1.00	ใช้ได้

ขั้นที่ 3 ตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่านนิทาน					
3.1 ชั้นทบทวนความรู้ในการตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่านนิทาน	1	1	1	1.00	ใช้ได้
3.2 ชั้นสถิติในการตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่านนิทาน	1	1	1	1.00	ใช้ได้
3.3 ชั้นฝึกปฏิบัติในการตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่านนิทาน	1	1	1	1.00	ใช้ได้
3.4 ชั้นสรุปความเข้าใจในการตรวจสอบการคาดคะเนจากการอ่านนิทาน	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ขั้นที่ 4 คาดคะเนคำจากโครงสร้างของประโยคและความหมายของคำ					
4.1 ชั้นทบทวนความรู้ในการคาดคะเนคำจากโครงสร้างของประโยคและความหมายของคำ	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4.2 ชั้นสถิติในการคาดคะเนคำจากโครงสร้างของประโยคและความหมายของคำ	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4.3 ชั้นฝึกปฏิบัติในการคาดคะเนคำจากโครงสร้างของประโยคและความหมายของคำ	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4.4 ชั้นสรุปความเข้าใจในการคาดคะเนคำจากโครงสร้างของประโยคและความหมายของคำ	1	1	1	1.00	ใช้ได้
6. กิจกรรมมีความเหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของเด็ก	0	1	1	0.67	ใช้ได้
7. บทบาทของครูเอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็ก	1	1	1	1.00	ใช้ได้
8. นิทานมีความสอดคล้องกับหลักการของการจัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้	1	1	1	1.00	ใช้ได้
9. การประเมินผลมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	1	0	1	0.67	ใช้ได้
10. ระยะเวลาของขั้นตอนการจัดประสบการณ์เหมาะสม	1	0	1	0.67	ใช้ได้

3.การตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินฯ

ด้วยการวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (RAI) โดยการหาค่าซีความเห็นพ้องกัน

ระหว่างผู้ประเมิน 2 คน ระหว่างผู้วิจัยและครูประจำชั้น

นักเรียน	ผู้สังเกตคนที่ 1 (K1)	ผู้สังเกตคนที่ 2 (K2)	K1 - K2
1	11	9	2
2	9	10	1
3	11	11	0
4	9	9	0
5	11	12	1
6	8	8	0
7	10	10	0
8	11	11	0
9	10	9	1
10	10	11	1
11	11	11	0
12	10	10	0
13	10	8	2
14	9	9	0
15	10	10	0
16	9	10	1
17	9	9	0
18	11	10	1
19	9	9	0
20	11	11	0
21	9	9	0
22	10	10	0
23	11	12	1
24	8	8	0
25	10	10	0
26	11	11	0
27	10	10	0

นักเรียน	ผู้สังเกตคนที่ 1 (K1)	ผู้สังเกตคนที่ 2 (K2)	K1 - K2
28	9	8	1
29	10	10	0
30	10	9	1

ดัชนีความสอดคล้องของผู้สังเกต RAI = 0.95

แปลผลแสดงว่าแบบสังเกตมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95

ภาคผนวก จ

คะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล

คะแนนดิบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กวัยอนุบาล
(คะแนนเต็ม 24 คะแนน)

เลขที่ เด็กวัย อนุบาล	คะแนน ก่อนการ ทดลอง ด้านการฟัง	คะแนน หลังการ ทดลอง ด้านการฟัง	คะแนน ก่อนการ ทดลอง ด้านการพูด	คะแนน หลังการ ทดลอง ด้านการพูด	รวมคะแนน ก่อนการทดลอง ด้านการฟังและ การพูด	รวมคะแนน หลังการ ทดลองด้าน การฟังและ การพูด
1	4	11	4	9	8	20
2	4	9	4	8	8	17
3	4	9	4	8	8	17
4	6	12	7	12	13	24
5	4	12	4	10	8	22
6	4	10	4	8	8	18
7	4	9	4	8	8	17
8	5	12	7	12	12	24
9	5	12	6	12	11	24
10	4	12	5	9	9	21
11	4	9	5	8	9	17
12	5	12	6	12	11	24
13	4	12	4	12	8	24
14	4	12	4	12	8	24
15	7	12	7	12	14	24
16	5	12	6	12	11	24
17	4	12	4	12	8	24
18	7	12	5	12	12	24
19	4	12	4	9	8	21
20	4	10	4	8	8	18
21	6	12	6	12	12	24
22	4	10	4	8	8	18
23	4	12	4	12	8	24
24	8	12	5	12	13	24
25	4	12	4	9	8	21

เลขที่ เด็กวัย อนุบาล	คะแนน ก่อนการ ทดลอง ด้านการฟัง	คะแนน หลังการ ทดลอง ด้านการฟัง	คะแนน ก่อนการ ทดลอง ด้านการพูด	คะแนน หลังการ ทดลอง ด้านการพูด	รวมคะแนน ก่อนการทดลอง ด้านการฟังและ การพูด	รวมคะแนน หลังการ ทดลองด้าน การฟังและ การพูด
26	4	9	4	8	8	17
27	4	11	5	9	9	20
28	4	10	4	9	8	19
29	8	12	7	12	15	24
30	4	12	6	12	10	24

Paired Samples Statistics

		Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1 การปฏิบัติตาม คำสั่ง	Post	2.8833	30	.21509	.03927
	pre1	1.2167	30	.33946	.06198
Pair 2 การเข้าใจสิ่งที่ได้ ฟัง	Post	2.7000	30	.46609	.08510
	pre2	1.1500	30	.35111	.06410
Pair 3 การออกเสียง คำศัพท์	post3	2.5167	30	.49971	.09123
	pre3	1.1667	30	.30324	.05536
Pair 4 การพูดโต้ตอบ เป็นคำหรือประโยค	post4	2.6167	30	.44882	.08194
	pre4	1.2833	30	.33946	.06198
Pair 5 ด้านการฟัง	post	2.7917	30	.30146	.05504
	pre	1.1833	30	.31441	.05740
Pair 6 ด้านการพูด	post	2.5667	30	.45454	.08299
	pre	1.2250	30	.28124	.05135
Pair 7 ด้านการฟังและ การพูด	post	2.6792	30	.36211	.06611
	pre	1.2042	30	.27166	.04960

Paired Samples Test

	Paired Differences							t	df	Sig. (2-tailed)
	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference		Upper	Lower			
				Upper	Lower					
Pair 1 post1 - pre1	1.66667	.33045	.06033	1.54328	1.79006	1.79006	1.54328	27.625	29	.000
Pair 2 post2 - pre2	1.55000	.49741	.09081	1.36427	1.73573	1.73573	1.36427	17.068	29	.000
Pair 3 post3 - pre3	1.35000	.41833	.07638	1.19379	1.50621	1.50621	1.19379	17.676	29	.000
Pair 4 post43 - pre4	1.33333	.40115	.07324	1.18354	1.48312	1.48312	1.18354	18.205	29	.000
Pair 5 Postพื้ - preพื้	1.60833	.33272	.06075	1.48409	1.73257	1.73257	1.48409	26.476	29	.000
Pair 6 postพื้ - preพื้	1.34167	.35649	.06509	1.20855	1.47478	1.47478	1.20855	20.614	29	.000
Pair 7 postรวมพื้ - preรวมพื้	1.47500	.29066	.05307	1.36647	1.58353	1.58353	1.36647	27.795	29	.000

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล นางสาวอรณภัทร์ มากทรัพย์

วัน เดือน ปี เกิด 1 พฤศจิกายน 2532

สถานที่เกิด ชลบุรี

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 169/113 หมู่บ้านอรินศิริ ถนนข้าวหลาม ตำบลห้วยกะปิ อำเภอเมือง
จังหวัดชลบุรี

ตำแหน่งและประวัติการ พ.ศ. 2556 - ปัจจุบัน อาจารย์ โรงเรียนสาธิต "พินุลบำเพ็ญ" มหาวิทยาลัย
ทำงาน บัรพา

ประวัติการศึกษา พ.ศ. 2555 การศึกษาระดับบัณฑิต (การศึกษาปฐมวัย)
มหาวิทยาลัยบัรพา
พ.ศ. 2564 การศึกษาระดับบัณฑิต (การศึกษาปฐมวัย)
มหาวิทยาลัยบัรพา